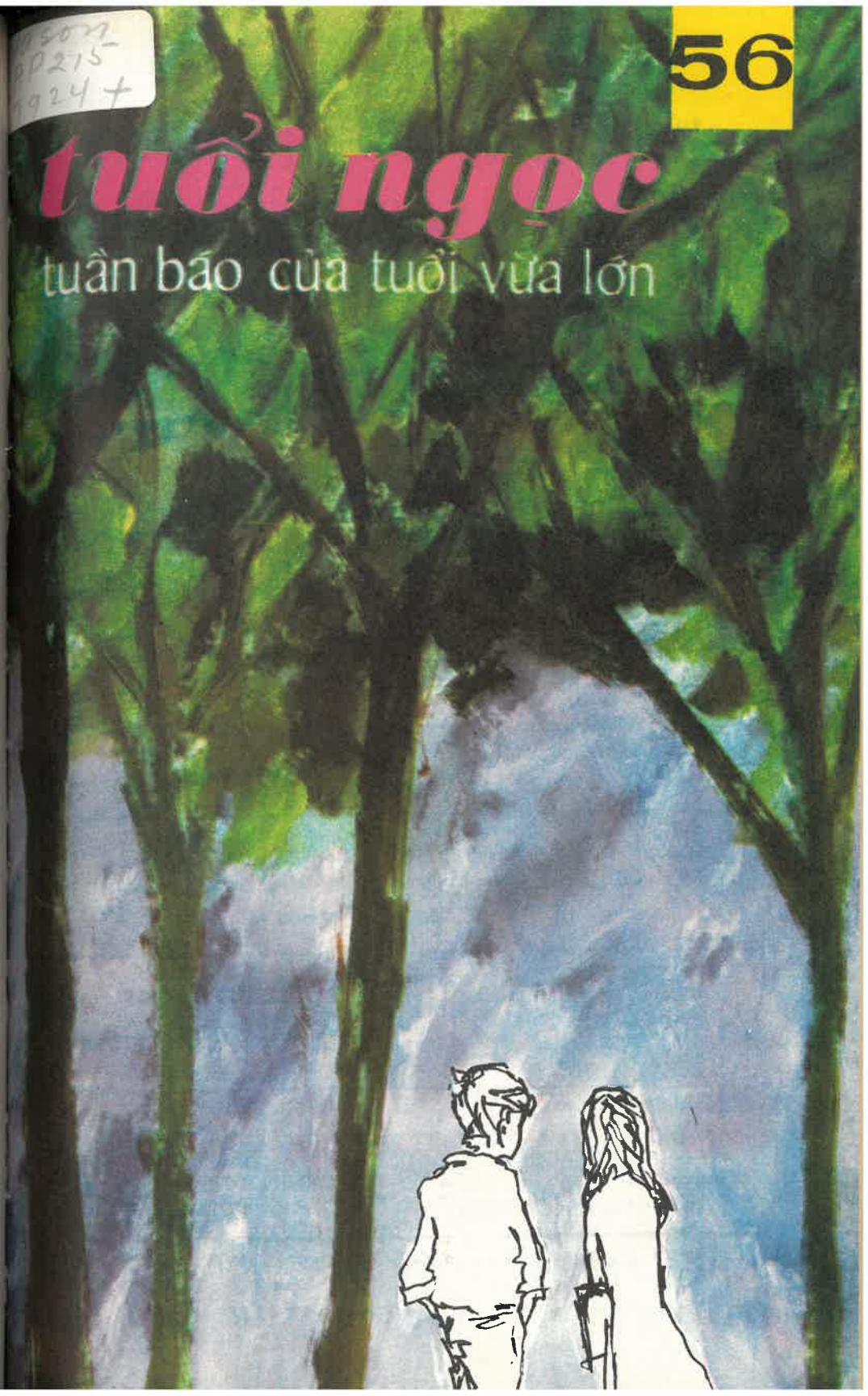

1507
PP215
1924+

56

tuổi ngọc

tuần báo của tuổi vừa lớn

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA TUỔI VỪA LỚN

CHỦ NHIỆM : DUYÊN ANH VŨ MỘNG LONG
CHỦ BÚT : ĐÌNH TIẾN LUYỆN
THƯ KÝ : TỪ KẾ TƯỜNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN
TRỊ SỰ : PHẠM ĐÌNH THỐNG

VĂN

ở một tuổi nào đó
một ngày trong mọi ngày
tưởng như còn mùa hạ
lạc mất hồn nhau
đôi mắt kính xanh

LÊ MIÊN TƯỜNG
QUỲNH TRÂM
THỰC QUỴ
VŨ THỊ HẢI DƯƠNG
SAO HỒNG

THƠ

mường mán — phan công chính — trần thu nguyên — búi
thụ thu hà — thu dung lớn nữ — trường thoại — hạc trắng
trần văn nghĩa — ngô thị kim oanh — cao nhật quyền

TRUYỆN DÀI

mùa áo vàng
tình mộng
vuông cổ hện

TỪ KẾ TƯỜNG
HOÀNG HẢI THỦY
ĐÌNH TIẾN LUYỆN

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
chạp phô
biết một biết mười
bệnh mới lớn
tuổi ngọc và bạn ngọc

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
KIẾN VÀNG
NGUYỄN THẾ
NGUYỄN TUẤN ANH
DUYÊN ANH

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — Đ.T. : 23.595
BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBT NGÀY 24-4-1971

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

về số đặc biệt mùa thi

Sau số 53, kỷ niệm đệ nhất chu niên, Tuổi Ngọc có vẻ đi xuống về nội dung và hình thức. Điều đó, nhiều bạn ngọc đã phàn nàn và Tuổi Ngọc cũng đã biết rằng bạn ngọc sẽ phàn nàn. Nếu bạn ngọc biết Tuổi Ngọc là tuần báo của những kẻ làm báo tài tử, bạn ngọc bèn tha thứ ngay. Ba tuần liền, chủ nhiệm bận đi đây đó. Hết chiến trường An Lộc đến chiến trường Trị Thiên. Rồi chiến trường Cao Nguyên mịt mù thuốc súng. Chủ bút nằm lì ở trại lính, vừa trực vừa học gấp rút cho kịp kỳ thi. Ngay cả trị sự Phạm Đình Thống cũng bận học thi. Tòa soạn còn mỗi thư ký chơi trò độc diễn. Rồi khi chủ nhiệm ngồi trên trực thăng, chủ bút ngồi làm bài ở trường Luật, trị sự ngồi ở Vạn Hạnh thì thư ký ôm đầu đánh vật với 64 trang báo. Báo vẫn ra được. Ra đúng hạn kỳ. Nhiều sơ sót. Bù lại là đúng hạn thứ năm. Vậy mong bạn ngọc vị mấy cái chứng chỉ của «bồn báo chủ bút» mà lượng tình tha thứ. Chỉ cần nghĩ đến sự hiếu học của anh em Tuổi Ngọc, bạn ngọc đã đánh hai chữ đại xá cho sự «đi xuống» của mấy số báo mùa thi «đặc biệt» này. Những số tới, từ số 57, nợ bút nghiên chấm dứt, anh em sẽ cố gắng làm T. N. thật hay, thật đặc sắc, thật ít lỗi typo để tạ lòng bạn ngọc. Nhân đây, Tuổi Ngọc xin loan báo với bạn ngọc là tòa soạn sẽ làm một số Đặc Biệt Mùa Thi. Đề đủ thì giờ nhận bài của bạn ngọc, số Đặc Biệt Mùa Thi sẽ là số 59. Số này, Tuổi Ngọc sẽ đăng nhiều bài viết về kỷ ức những mùa thi những lần đi thi của nhiều tác giả thời danh. Bạn ngọc hãy gửi ngay về những kỷ niệm thi cử của bạn để tòa soạn kịp chuẩn bị số Đặc Biệt Mùa Thi. Bài gửi về xin nhớ ghi thêm ngoài phong bì: Số Đặc Biệt Mùa Thi.

tấp tênh người đi tở cũng đi

Năm nay kỳ thi đặc biệt của tất cả các phân khoa đại học đều được tổ chức trong tháng sáu. Có nhiều trường (như Khoa Học, Luật chẳng hạn) thường đến tháng mười mới thi. Bất chợt, dùng một cái, theo lệnh của Nhà Nước Giáo Dục. Sinh viên phải thi vội vã cho xong rồi đi trình diện nhập ngũ ắc ê diệt giặc cứu nước. Cứu nước thì chả ai không muốn cứu. Người xưa đã dạy « Tở quốc lâm nguy thất phu hữu trách ». Người nay dạy rằng « Tở quốc lâm nguy, sinh viên xếp bút ra đi ». Chỉ tội nghiệp kỳ thi tổ chức gấp rút, vội vã quá làm nhiều sinh viên chới vơi. Với tình trạng kinh tế sụt lụi hiện nay, sinh viên nghèo, xa nhà bắt buộc phải đi học để kiếm tiền giấy hoãn dịch thì cái chuyện mưu sinh là cả một vấn đề to lớn. Vì vậy sức khỏe cũng chẳng lấy gì làm khả quan. Nay kỳ thi gấp rút, sinh viên phải học ngày học đêm để kịp bài vở đi thi. Dù biết thi đậu rớt gì cũng ra đi (lớp tuổi bị kẹt) Kể ra học cả năm trời mà bỏ thi thì phí quá. Và

lại sinh viên cũng mong mỗi một sự dễ dãi nào đó trong khi chấm bài của các vị giáo sư — Hình như bộ QGGD có khuyến cáo nên chấm dễ dãi cho sinh viên trong kỳ thi đặc biệt và duy nhất này. Mọi năm còn có kỳ hai. Học chưa hết bài thi kỳ hai thì, sợ gì. Năm nay dù học hết hay chưa vẫn phải ca bài « Tấp tênh người đi tờ cũng đi ». Thành ra cái sự thi cử năm nay được báo chí chú ý cũng lắm. Có nhiều báo đăng tin sinh viên sẽ quay xa làng. Có báo nói đến « 36 đôn phép trong kỳ thi » và đặt chuyện thi cử thành chủ đề. Được biết, tại các Đại Học và Cao Đẳng đã thi rồi và đang thi như Đại Học Vạn Hạnh, Luật Khoa, Văn Khoa, Phú Thọ... Không khí thi cử vẫn diễn ra một cách đàng hoàng nếu không nói ra là có phần gắt gao. Thấy cái cảnh « người đi tờ cũng đi » của các đồng sinh viên năm nay nó hỉ nộ ái ố và bùi ngùi sao ấy. Nhiều sinh viên ở xa, thi xong vội vã xoay tí tiền còn bay về quê hội kiến cùng gia đình trước khi lên đường. Trong khi đó 2 kỳ thi tú tài vẫn được tổ chức theo đúng dự định. Các vị học sinh thi học hành có vẻ chăm chỉ hơn. Nhất là các học sinh đệ nhị. Dù sao cũng phải đậu cho xong cái tú tài I để có đi lính thì cũng sẽ quan với đời chứ. Các học sinh đệ nhất tuổi vừa suýt soát lại phải học nhiều hơn để không những phải đậu tú tài II thôi đâu mà còn phải thi đậu vào phân khoa thi tuyển Đại học để được tiếp tục hoãn dịch mà học hành. Chuyện giáo dục và vùi của Việt Nam ta bây giờ (và có lẽ từ trước đến giờ) nó bùi đả và phần giáo dục thế đó. Đừng nói và dạy triết lý giáo dục này, tư tưởng giáo dục nọ, mới cũ đông tây gì cả, một khi mà tình trạng giáo dục và vùi vẫn nặng phần trình diễn như hiện nay. Thi sĩ Phạm Cao Hoàng ơi, thi cử như một khúc nhạc buồn chứ không phải « Đời như một khúc nhạc buồn » đâu, ông ạ! (P.Đ.T.)

một hình ảnh hào hùng nhất của người việt nam

Tám hình chụp hai đứa bé gái khoảng mười tuổi còn da học xương với hàng chữ chua thêm phía dưới «... 2 em bé được tìm thấy dưới hầm trong thị trấn An Lộc, sau 71 ngày chịu đói khát, chỉ ăn cỏ và rễ cây để sống...» 71 ngày sống chui rúc trong hầm, cha mẹ người thân thích đã chết, trong một thành phố chiến tranh đẫm máu nhất trong lịch sử chiến tranh ở Đông Dương. Và cả ở thế giới nữa. Sau đệ II thế chiến, cả thế giới thì ngùi xôn xao với tập nhật ký của cô bé Anne Frank, một cô bé Do Thái cùng gia đình sống chui rúc trong một căn nhà đồ nát để trốn bọn lính Đức, sống hồi hộp chờ đợi bị bắt đưa đi tàn sát từng giờ từng phút. Hai em bé — và có lẽ hàng triệu em bé Việt Nam — ăn nấp d rói hầm suốt 71 ngày, không cơm nước, không áo quần..., bên trên là thành phố với hàng ngàn trái hỏa tiễn, hàng ngàn tấn bom trút xuống mỗi ngày... Một hình ảnh hào hùng nhất của dân tộc Việt Nam nhưng cũng thật bi đát để chứng tỏ khả năng chịu đựng.. chiến tranh vô địch! Hàng ngày nghe đài phát thanh loan đi những tin tức nóng bỏng về chiến sự từ khắp các mặt trận, chúng ta quên đi những hình ảnh nhỏ bé lu mờ của sự chịu đựng bi tráng nhất của đồng bào ta. Một người bạn từ Kontum trở về, tả những cảnh chiến đấu, những bình ảnh khờ cực, lo âu, sợ hãi của người dân gần mặt trận. Và anh chưa chút nói đến sự trái ngược giữa cái xa hoa ở Sài Gòn và hình ảnh đau thương của các mặt trận. Chúng ta hôm nay nghe nói đến hoa bình, mai hòa bình trong khi đó người dân vẫn hàng ngày chịu đựng bao thảm cảnh. Có chút ánh sáng nào lộ dạng để người Việt Nam bớt khổ không? (Phạm Định)

NHẮN TIN GẤP

TRƯƠNG VĂN LÂN (Huế)

Vụ tôi nhờ anh, lo gấp hộ vì con của người bạn không còn một bản trích lục nào. Bữa đó không thể vô Đà Nẵng. Tiếc bữa Tết Giết Sâu Bọ ở gia đình anh vô cùng.

D.A.

giới thiệu sách báo mới

Tòa soạn Tuổi Ngọc vừa nhận được những sách sau đây do các tác giả và nhà xuất bản gửi tặng:

— THỜI THƠ ẤU, truyện dài của văn hào Maxime Gorki, do Vũ Minh Thiệu dịch, Trí Đăng xuất bản và gửi tặng. Sách dày 332 trang, bìa offse, trình bày trang nhã, giá 350 đồng.

— VƯỜN THÚY, truyện dài của Quỳnh Dao. Nguyên tác Nguyệt Mãn Tây Lâu do Hoàng Diễm Khanh dịch sang Việt ngữ, Trí Đăng xuất bản và gửi tặng, Sách dày 148 trang, giá 190 đồng.

— KHÚC CA MÙA THU, truyện dài của Lâm Ngữ Đường, bản dịch của Vi Huyền Đắc, Trí Đăng xuất bản và gửi tặng. Sách dày 276 trang bản đặc biệt không để giá.

— NIỀM HOAN LẠC THẦN LINH VÀ NGỤC TỬ, thơ Trần Tuấn Kiệt, Hồng Lĩnh ấn hành. Sách dày 96 trang in toàn trên giấy trắng tốt. Tựa của Chu Tử và bìa của Thanh Tâm Tuyền. Bản đặc biệt không để giá.

Tuổi Ngọc chân thành cảm tạ các tác giả và nhà xuất bản tặng sách, và ân cần giới thiệu cùng bạn Ngọc.

một ngày trong mọi ngày

QUỲNH TRÂM

Nghi gặp người khách lạ ngay ở thềm nhà khi đi học về. Ô, không vì người khách nớ có lạ với Nghi mô : anh Liêm đó mà, anh Liêm của Nghi mười năm về trước đó mà. Nhớ lại buổi chiều gặp anh Liêm thiệt Nghi đi muốn độn thổ luôn, ai mà dè anh Liêm ngồi ở bực thềm, Nghi cứ ngỡ là nhanh lắm tuần sau anh mới đến. Từ đầu ngõ Nghi vừa nhảy chân sáo vừa hét ầm lên Me ơi Me ơi, cái lối nhảy và cái lối hét me vẫn thường là của gái hư, ai lại mười bảy tuổi rồi mà như con nít rứa, người ta cười cho thói đầu, gần thì tú tài rồi mà chẳng biết dị. Eo ơi, có phải người ta là anh Liêm không hở me, dị chết đi được. Chả nhẽ Nghi lại quên bác Liêm vẫn thường gọi Nghi là con đầu của bác hay rặng. Dị chết đi được, Nghi le lưỡi, che miệng, tay ôm cứng cặp ném cho anh Liêm một cái nhìn nửa ngại ngùng nửa quen thuộc rồi lủi nhanh vào nhà. Hình như anh Liêm đang coi quyển sách chi... giống cái quyển Chim Hót Trong Lồng của Nghi thì phải. Chả nhẽ anh ấy lại lấy của Nghi, Nghi kh-a tú rồi kia mà. Nghi biết anh Liêm có cười với mình nhưng Nghi giả lơ, chả nhẽ cười lại với người ta hay rặng. Nghi cười với Nghi, vô duyên lắm Nghi ơi mi sắp thi tú tài rồi kia mà.

Nghi thì thầm với me khi me đang lúi húi làm chả giò đãi khách, anh Liêm sượng ghê.

— Me, anh Liêm hả me ?

Me nói không ngừng lên, đã bảo me bận làm chả giò đãi khách kia mà.

— Ủ, bộ con không nhìn ra rặng ?

Nghi dẩu mắt sau mái tóc dài ngang vai cười với me, Nghi biết từ khuya cơ Nghi giả vờ hỏi mà me không biết, anh Liêm của Nghi chớ bộ ai xa lạ rặng.

Ô, Nghi quên khóa tủ thật, Nghi cố soát lại trí nhớ mình rõ ràng là Nghi có khóa tủ lại mà. Ai lại dè rứa thằng Sơn hấn lấy xé giấy xếp tàu bay cho lữ bạn hết còn chi. Nghi lại chạy xuống thì thầm với me :

— Me, hồi trưa đi học con khóa tủ rồi mà rặng chừ chìa khóa hấn nằm nơi ở hả me.

Me ngừng lên :

— Vô duyên ghê rứa đó, rặng lại hỏi me.

Nghi chau môi, phụng phịu :

— Tại con không biết con mới hỏi me chớ bộ.

— Rứa hồi trưa ai mở tủ lấy sách cho nhỏ Hạnh mượn ?

— ...

Nghi le lưỡi với me rồi chạy vào phòng giống hệt con sóc nhỏ. Chết, chột nhớ ra cái truyện ngắn chưa gởi của mình nằm trong quyển Chim Hót Trong Lồng. Ôi, rặng mà mi xui xẻo rứa hả nghi ? Tại mi mà, ai biểu mi khóa tủ làm chi.

Nghi phóng tầm mắt qua ô cửa nhìn xéo ra thềm, anh Liêm vẫn chui vào trang sách, Nghi thấy rõ ràng bài của mình nằm gọn trong bàn tay trái của anh, chắc là coi rồi, tức thật người chi mà vô duyên tề, truyện của người ta mà cũng coi, sách của người ta mà cũng coi. Nghi bực tức nhưng hình như thích thú ghê lắm, chỉ tội nghiệp thằng Sơn lấu ta lấu tấu :

— Khi hồi trưa tề, thấy anh Liêm ngồi một mình buồn buồn tội nghiệp anh Sơn lén lấy sách của chị đưa cho anh ấy coi. Quên nũa, tại chị đeo ổ khoá Sơn mới lấy được đó chớ.

Nghi mim môi, cố cho thằng bé một cái

— Ai biểu Sơn lấu tấu, ra đòi lại cho chị. Người ta buồn mặc người ta chớ mắc chi Sơn ?

Thằng bé xoa đầu phụng phịu rồi bỏ đi, đòi lại chắc, Nghi hoảng hốt :

— Sơn.

— Dạ.

— Bộ sắp dở trò điên ra nũa đó hả, vô trong nhà mà chơi.

Sơn quay lui vừa đi vừa lăm bằm :

— Chị Nghi điên mà nói người ta điên, biểu ra đòi người ta ra đòi rồi lại biểu vô, người chi mà khó hiểu rắc rối.

Thiệt là mi điên, mi điên rồi Nghi ơi. Nghi nhìn bóng anh Liêm đồ dài bên thềm nhà tự nhiên bữ môi : Xí, rứa mà cũng đòi làm thầy người ta, thiệt dễ ghét

Nghi như nhìn thấy qua bóng hai đứa bé quấn quít bên nhau. Bé gái làm công chúa, bé trai làm hoàng tử thật hồn nhiên và dễ yêu với đám người già vờ của trẻ con. Đám cưới có anh Liêm với bông hoa sứ găm bằng cây kim trên túi áo, có Nghi với vòng hoa sứ kết ngang đầu ngực đầy rực rỡ những bông hoa bé bé xâu bằng cuộn chỉ lấy lén của mẹ quấn năm bảy vòng giống hệt con bé sơn nữ bên cạnh người kinh, con bé Nghi đứng ngang vai anh Liêm với nụ cười hồn nhiên rạng rỡ. Con bé Nghi giờ vẫn là học trò ngày hai buổi vác cặp đi vác cặp về, còn anh Liêm đã là thầy giáo, thầy giáo dạy toán Nghi. Buồn chưa. Nói rặng với anh chừ, hồi người bạn của ngày xưa trẻ dại. Chả nhẽ Nghi lại đến vòng tay cúi đầu trước mặt anh thưa thầy giáo hay rặng. Nghi nhớ thầy Trâm bốn mắt dạy toán cho Nghi. Anh Liêm có hiền như thầy bốn mắt không ? Chao ơi, làm rặng Nghi biết được thì anh Liêm với Nghi đã mười năm xa lạ.

— Nghi ra mời anh Liêm vô ăn cơm.

— Thôi, me biểu thằng Sơn mời cũng được.

Me trừng mắt :

— Bộ con không biết mời rặng ? Thằng Sơn hấn chạy mô mất tiêu rồi, mời anh Liêm xong chạy qua nhà thằng Ngọc kêu hấn về luôn. Rồi me chép miệng lắc đầu. Thiệt là con với cái chạy cả ngày.

Nghi phụng phịu, Nghi lúng túng thật sự, chao ơi rặng mà hấn khó khăn rứa.

— Nhưng mà... me...

— Nhưng với nhị chi nũa, bộ Liêm hấn lạ lắm rặng mà sợ. Chơi với nhau, giận với nhau, làm đám cưới với nhau mà giả bộ hoài.

Nghi đỏ bừng mặt đâm vào lưng mẹ :

— Mẹ kỳ ghê. Chuyện cũ rích từ đời Gia Long rồi mà còn nhắc hoài.

— Thôi, đi cho rồi cô nương rắc rối hoài.

Mẹ háy Nghi một cái, câu nói của mẹ vẫn làm Nghi đỏ hồng đôi má. Mẹ kỳ ghê, giống hệt bác Liêm cứ trêu Nghi hoài, trăm sự cũng là tại vì anh Liêm: Nghi ghét anh lắm anh Liêm ơi.

Ba, mẹ lẫn anh Liêm cũng chưa biết anh sắp dạy Nghi, Nghi đâu mà Nghi không nói mô. Nhỏ Thúy cháu thầy Trầm bóa mắt cho biết là thầy sắp về hưu trí và sẽ có thầy giáo khác về thay, Nghi biết ngay người thay thế là thầy giáo Liêm, làm sao ba mẹ biết được thầy bốn mắt chính là thầy Trầm khi Nghi chưa hề nói.

Thú thật là Nghi háo hức và sung sướng ghê lắm khi nghe anh Liêm về ở nhà mình và dạy mình nhưng tại rằng Nghi vẫn thấy tức tức rằng ấy. Kỷ niệm ngày xưa về đây trong trí nhớ Nghi. Anh Liêm bây giờ ra ràng là câu hỏi quay Nghi nhiều nhất. Có lẽ hoài hoài Nghi cũng chỉ đứng ngang vai anh thôi anh Liêm ơi.

Nghi đứng núp sau ô cửa, tức ghê nơi, rằng anh Liêm cứ coi sách hoài. Truyện Nghi dở lắm phải không anh ?

— ... Mẹ... nói vô ăn cơm.

Kêu bằng chi nhỉ, anh hay thầy, thôi gọi trống vậy. Ngượng ngùng ghê nơi.

Anh Liêm quay lại cười với Nghi, đôi mắt anh hình như nói Nghi với anh thì phải. Đừng hồng nghe anh Liêm, người ta lớn rồi chứ bộ. Người ta mô có phải là con bé nhỏ dại bên anh ngày xưa mà hồng bắt nạt.

Nghi ló hai con mắt ra bên ô cửa, người chi mà lạ rứa, cứ cười hoài. — Khi hồi làm chi mà Nghi hét dữ rứa làm anh sợ hết hồn đến chơ mà vẫn chưa hết đây nì.

Nghi lúng túng đỏ mặt. Chả nhẽ Nghi lại đi kể với anh là khi hồi chiều có anh chàng kè kè theo Nghi từ trường về đến nhà làm Nghi hết hồn như anh rứa rưng. Nghi nhớ đã có lần nhỏ Thúy dạy cho Nghi đó phó lại với trường hợp đó nhưng tại vì khi hồi... sợ quá Nghi quên mất quên lời gối đầu giường : Thưa bác, hình như bác là mặt thám ? Nên mới xảy ra cái chuyện dị ờm với anh Liêm.

— Nghi lớn ghê rứa đó, dễ thương nữa làm anh cứ sợ Nghi quên mất anh.

Nghi lúng túng cứ ngậm lấy mấy sợi tóc ở giữa đôi môi, anh mà cũng biết nịnh Nghi nữa rằng anh Liêm, có anh quên Nghi có chơ ai quên anh.

Anh Liêm cười gương mặt rạng rỡ :

— Nghi viết văn hay ghê, anh không ngờ cô bé lại là nữ sĩ nổi tiếng.

— ...

Đốt đi nghe anh Liêm, ai mà cần anh khen cho nặng người. Con bé Nghi này có phải ham được khen mô.

— Răng không nói chi hết rứa, giận anh hử, nếu giận thì cho xin trước dù chưa biết giận chuyện chi hết rứa tề.

Ờ hay chưa ai thêm giận chi cho một xác.

— Nghi không biết.

(Xem tiếp trang

Ở MỘT TUỔI NÀO ĐÓ

LÊ MIÊN TƯỜNG

Thỏ Bạch. Tên của cô bé do chàng thanh niên đặt ra. Rất tình cờ. Như tình cờ lúc cô bé chợt nhìn thấy sợi nắng cuối ngày giăng kéo lờn lờn trên các ngọn cây trà bên quyết định ra chợ mua lụa trắng về may chiếc áo dài tình khôi.

Chàng thanh niên từ một nơi xa tới. Từ một thành phố nào đó. Từ một thị xã nào đó. Hoặc từ những hố hầm hang động chui ra. Hoặc từ dưới tận cùng những thống khổ trần gian trời đất, vượt thoát, đi, như thể tìm kiếm, như thể suốt đời chưa hề biết tới hạnh phúc và tự do.

Đi, tới đây, đâm ra mê những đời trà. Mê màu xanh lá cỏ. Mê những chiều hết nắng với bóng tối nhạt chùng thấp xuống phủ quanh như cơn vượt phố xá nhà cửa một cách dịu dàng. Mê đám học trò con gái từ một trường trung học những bữa tan về ùa ra đi phân tán qua các con đường tuông lượn như đàn bướm. Mê, nên đã ở. Đi không đành. Dang ra không nữa. Thị trấn lồi hút như con bạch tuột vươn ra trăm ngàn ngón tay dài. Bắt lấy. Niu lấy. Thật tuyệt vời. Ở lại. Và quen biết Thỏ Bạch. Cũng tình cờ.

Hôm trời mưa, lúc người bạn bỏ đi, chàng thanh niên tới ngồi vào bàn tần mần xếp lại những phiến hồng nhung tươi đã ép vào tập giấy từ tuần trước. Những phiến hồng mịn mượt, lấm tấm khía tơ trông giống cánh một con chuồn chuồn. Tiếng động ồn ào từ nhà d'roi đưa lên làm át giọng hát ví von của một cô gái.

Mặt chàng thanh niên phản chiếu trong gương. Mái tóc dài, vò trật tự, che khuất một phần vành tai. Cặp mắt sâu, hút vào, giống kẻ vừa trải qua cơn bệnh ngặt nghèo. Màu da tái tái. Ở chàng thanh niên toát ra vẻ gì buồn bã, huyền bí, man dại tựa tựa như anh chàng Moricand của Henry Miller trong A Devil in Paradise.

Một lát, người bạn trở về đây cửa kêu đi ăn cháo bò. Hấn đề cảnh hoa lải Nhật lên mặt tủ. Chiếc tủ nhỏ đánh véc-ni màu xám sẫm mua lại của người đàn bà bán cà phê với giá ba trăm.

Chàng thanh niên nhắc cảnh hoa đưa lên mũi, hỏi ăn ở đâu. Người bạn nói đấng nhà chị Hoàng. Mau đi. Chị đợi.

Mùi hương thơm ngậy ngất. Lải Nhật thơm lâu, ray rức, gồm ba màu. Mới nở : tím. Gần tàn : tím nhạt. Khi tàn thì ngả sang màu trắng cũ. Loại hoa này, ở đây hiếm. Chỉ một vài nhà có. Chắc cu cậu bẻ đấng nhà cô giáo Quyên.

Cánh cửa đóng âm thầm căn phòng lại. Tiếng ô khóa kêu. Hai người bước ra đội áo đi dưới cơn mưa thưa. Đường Cách mạng dốc chênh. Bọn người nhốn nháo xúm quanh chiếc xe bán bột giặt Viso từ Sài Gòn lên hôm kia chiều nào cũng đậu sát ngã tư mở máy phóng thanh oang oang phát ra điệu cải lương mùi, hấp dẫn đám người Thượng mang gùi trên vai đứng nhìn chong.

Lúc ngang một tiệm sách, hai người nghe tiếng thì thầm bàn tán của bọn người đứng coi báo cộp nói về vụ viên Trung sĩ tiếp liệu tự tử bằng súng M 16 ở tiểu khu. Một kẻ trong bọn chạm chủ chỉ cho người bạn bên cạnh thấy mẫu tin một lũ con trai con gái choai choai ở Sài Gòn đua nhau tự tử bằng thuốc ngủ, rồi vỗ đùi cái đốp, nói : Dịch. Đứng là dịch tự tử.

Những hạt mưa rớt xuống dính bết vào mái tóc. Nhà chị Hoàng nằm trên vuông đất đỏ. Đấng gốc cây mít, khom rau húng cà chưa không đủ xanh để làm át mất màu đỏ bụi ngùi toàn diện của khu vườn.

Người bạn đứng trên bậc thềm rửa mưa trông giống con gà đập cánh. Cô bé vừa ngồi ăn khoai vừa chào chu cạnh khung cửa. Bột vàng dính ở miệng môi cô bé trông có vẻ gì lười biếng dễ thương. Khuôn mặt sáng. Tóc bé dài, xõa che một bên chiếc má bầu.

Nồi cháo bốc hơi. Tiếng ghé kéo lê trên nền xi-măng nghe khô. Tiếng chén bát khua. Đám con cái chị Hoàng cười nói tíu tít. Bầu khí tự nhiên huyền ảo như buổi chợ đông. Cháu thấy hơn qua cậu đi với cô cháu. Cậu bẻ bông đấng nhà cô cháu bị con chó đuôi chạy te cò. Sáng thứ bảy cậu Châu đi theo chị Phương phải không. Không. Cậu chối. Lêu lêu mắc mớ. Chị Phương đẹp nhất trường. Sức mấy cậu vô nổi.

Nói. Cười. Lũ nhỏ nhao nhao. Đủ cỡ. Đủ lớp. Đệ tam. Đệ tứ. Xướng lớp nhất. Lớp nhì. Lớp ba. Mẫu giáo. Còn 4 đứa nữa, nhỏ, chưa đi học, cả ngày ở nhà loanh quanh với mẹ, phá phách la khóc một đầu. Một nhưng vui. Chị Hoàng gọi đùa rằng nhà chị là gánh hát. Mấy cậu có buồn chi mấy tới đây cũng vui hết.

Cháo thơm mùi tiêu. Hơi cay. Người bạn vớt bỏ riêng ra đĩa những lát hành mỏng. Uống nước Hà thủ ô phải kỹ hành tỏi. Đau gan. Suy nhược cơ thể. Uống cho lại sức. Bò. Hà thủ ô khó kiếm. Phải nhờ một người quen biết sành sỏi tìm hái trên đồi Chauvel. Hoặc ở trường Nông Lâm Sóc.

Cô bé cũng nhí nhảnh góp vui với đám con nít. Màu mỡ vàng óng nổi lênh bênh trên mặt nước lưng chừng ngang gần miệng của chiếc son to. Giọng cô bé dòn trong.

Chị Hoàng ngồi vào. Anh Phan câu cá ở hồ Đồng Nai Thượng chưa về. Tô cháo để trước mặt. Người bạn hít hà. Cô bé vẫn còn ăn khoai. Miệng cô bé mum mum từng tí. Tiếng mưa rơi lạt sạt trên mái tôn.

Chàng thanh niên nói với cô bé :

— Trông bé giống con thỏ đang gặm lá bìm bìm.

Cô bé cười :

— Con thỏ sao chú ?

— Thỏ gặm lá giống bé ăn khoai.

— Giống sao chú ?

— Thì giống chứ sao nữa. Hỏi kỳ không.

— Chú thích thỏ lắm hả chú ?

— Thích. Không những thích mà còn thương,

— Thương ra sao chú ?

— Cứ sao với sao hoài. Bé hỏi lãng mạn quá.

— Lãng mạn có sao không chú ?

— Nữa. Lại sao nữa. Không biết.

— Chú nói đi chú.

— Nói gì ?

— Nói lãng mạn đó.

— À. Không sao. Nhưng sợ lớn lên bé sẽ khổ.

Cô bé xịu mặt :

— Thôi. Chú đừng nói nhưng. Cháu không thích nghe ai nói chữ nhưng.

Người bạn ăn sang chén cháo thứ hai. Cơn gió lửa tới xô lệch tấm màn che cửa li ti những hoa. Đồi Bishinée chùng thấp mù mờ dưới màn mưa bit bùng. Mưa như đem tới chút cảm xúc hiếm muộn rơi rớt ngoài không gian tĩnh cờ chàng thanh niên bắt gặp. Dáng dấp, giọng nói, điệu cười của cô bé giống một người con gái chàng quen biết cách đây năm năm bây giờ đã trở thành đàn bà. Bây giờ đã bật tằm. Bây giờ đã mất khuất. Mất và còn. Thường còn. Còn trong trí tưởng khi chàng xót xa nghĩ tới những nơi những chốn đã đi đứng, đã hẹn hò với nhau, cười đùa với nhau, giận hờn nhau. Một chốn đã chia lìa. Một nơi đã ly tán. Đưa con gái đã khép vào mái ấm.

Đã khếp vào khuôn thước. Vùng bí ầu đã vén hé. Đưa con gái già từ thanh xuân đi làm kiếp đàn bà tục lụy. Cuối giòng, tình yêu điên cuồng xô nhau về vực nước đen. Ôi, vùng bí ầu tan nát thể thắm dưới gót chân tàn đại của quỷ ma. Quỷ ma xui khiến bé cưỡi những nụ mắt hồn nhiên. Đứng. Hãy cứ níu giữ trì kéo tuổi tươi thắm trắng tinh như tờ giấy. Một chấm xạ đen thôi cũng đủ cho bé ngồi nướn tiếc khóc thiên thu. Đứng lặng mạn. Đứng đại dột nghe theo lời rủ rê. Đứng mê muội tin lời phỉnh gạt. Đứng hăm hở mớ bước vào thế giới của nước mắt và bão. Cửa rộng không và hoang liêu. Cứ để sợi tơ chùn bay phất phơ theo gió. Đứng căng. Căng ra nó đứt. Đứng kéo căng theo người lớn. Người lớn thường nói ngọt nhưng ý nghĩ đắng. Ý nghĩ như con thú rình mồi. Đứng..

— Chú nghĩ gì đó ?

— Đâu có.

— Có. Có nhưng chú dấu.

— À. Chú đang nghĩ về một cái tên.

— Tên ai chứ ?

— Bé đó.

— Tên sao chú ?

— Thổ Bạch.

— Tên gì nghe trắng toát. Cháu không chịu đâu.

Cô bé vung vãng. Người bạn rút khăn ra lau miệng. Cô bé không ăn khoai nữa. Chị Hoàng xuống bếp lấy thêm nước mắm.

Chàng thanh niên hỏi cô bé :

— Thế bé thích tên gì ?

— Cháu có tên rồi

— Nghi phải không ?

— Sao chú tài thế ?

— Chú có phép.

— Không có đâu. Chắc chú nghe cậu Châu nói rồi.

Cô bé xây qua phía người bạn :

— Phải cậu nói không cậu Châu ?

Người bạn cười, lắc đầu :

— Không.

— Nếu không thì chú nghe mẹ kêu nên chú biết. Đúng rồi phải không ?

Chàng thanh niên lắc đầu. Cô bé chùng búng mắt. Chàng thanh niên

lại hỏi :

— Sao lại tên Nghi ?

— Có sao không chú ?

— Không sao cả. Nhưng Nghi gì nhỉ ?

— Chú hỏi khó trả lời quá.

— Không khó đâu. Nghi nan ? Nghi thức ? Hay nghi ngờ ? Cháu có

nghi ngờ ai không ?

— Ai ?

— Chú.

— Chú có gì đâu mà nghi ngờ.

— Bé không nghi ngờ chú thì chú nghi ngờ bé, nghe ?

— Bé sao chứ ?

Chàng thanh niên ngừng ăn. Chén bát để ngỗng ngang trên bàn. Đưa bé xuống đi tiêu trượt chân té ở bề nước. Nó khóc. Chị Hoàng biểu Nghi xuống đỡ em. Người bạn nhóm lưng cho Nghi bước ra.

Bé sao chú ? Là lớn lên bé có bạc tình không ? Có những điều bây giờ bé không nghĩ tới. Nhưng vài năm nữa bé sẽ nghĩ. Chú muốn hỏi bé thế. Đó là điều chú nghi ngờ nơi bé. Nghi ngờ, hỏi, nhưng chú dư biết bé chẳng thể nào thoát khỏi được cái điều cố hữu như đã từng xảy ra cho bọn con gái đàn bà trên thế gian.

Lũ nhỏ cũng thôi ăn. Không ăn thì nói, la, khóc. Chiếc miệng của chúng chỉ có công dụng chừng đó.

Bắt đầu là đưa học lớp nhì. Nó hỏi người bạn :

— Cậu Châu bẻ trộm bông đăng nhà cô Quyên phải không ?

— Đâu có. Cậu xin đăng hoàng.

— Sức mầy mà có cho. Cậu rình rình chờ khi nào nhà đóng cửa cậu về bẻ. Cô nói với con hôm qua nè.

Người bạn cười vã lá. Trộm hoa cũng là cái thú. Nhà nào có hoa đẹp cũng biết. Bẻ về để đầy phòng. Thơm ngát. Chiều nào cũng đi lêu bêu qua các con đường. Đi bẻ hoa và người bạn tới đón Phương tan học về. Bữa nào ông anh không chạy Vespa đến chỗ thì đi được với Phương. Bữa nào có ông anh mặc dịch đến đón thì không gặp Phương buồn tình bỏ đi lang thang. Đi và bẻ về một bó hoa.

Trong khi ấy con bé học lớp nhất thêm vào :

— Nó nói tầm bậy mai cậu xúi cô Quyên bắt nó quỳ đi cậu.

— Sức mầy.

Nghi lên tú lấy áo quần thay cho đứa bé bị té. Loan, con bé học lớp ba có đôi mắt đẹp nhất nhà, há miệng chỉ cho người bạn thấy chỗ trống của hàm răng trên, nói :

— Cháu bị gãy một cái răng đây cậu nè.

— Gãy răng mà cũng khoe.

— Gãy răng trông có xấu không cậu ?

— Xấu. Ai vẽ nghịch. Đáng kiếp.

— Tại bị chị Nghi đuổi chạy tông nhằm chiếc xe của ba đó chứ.

Người bạn cười nói :

— Con ngậm miệng lại không thôi gió lòn vô đau bụng chết.

— Sức mầy.

Thằng học lớp nhất lại tiếp tục :

— Cháu tới phòng hai cậu chơi. Buổi trưa hai cậu nằm ngủ để cháu ngồi.

— Tại vì giường chật.

— Cháu tới cháu thấy cà phê và tàn thuốc tùm lum.

Bé Loan nói thêm :

— Chiều nào đi học về cháu cũng thấy cậu Châu xách một bịch cà phê đi trước chợ. Uống gì uống dữ.

Nghi đưa đĩa nhỏ sang cho chị Hoàng, nói với người bạn :

— Không phải cậu uống nhiều đâu. Cậu lấy cốc sang mua để vào dùm mắt chị Phương.

— Xạo hoài.

Cả nhà cười vang. Lũ nhỏ vỗ tay đôm đốp.

Chị Hoàng bịt tai bỏ chạy vô buồng. Lũ nhỏ la hét đuổi theo. Người bạn xuống rửa miệng ở lavabo. Chị Hoàng la lên :

— Mấy ông tương ớn quá.

Chàng thanh niên bỏ ra ngồi ở bàn nước. Nghi châm trà vào chiếc bình sành. Nước màu vàng trong. Gối trà Bạch mao của người bạn gái cho chị Hoàng tuần trước, chưa uống hết. Chàng thanh niên rút điếu thuốc.

Nghi hỏi :

— Bé sao chú ? Chú nói đi.

Chàng thanh niên khum tay che gió. Đầu que diêm đỏ lập lòe. Phải quẹt tới cây thứ ba mới đốt được. Hơi khói đầu tiên thổi ra khỏi miệng môi đã bị gió đẩy tan mau về phía chiếc bàn gỗ láng bên trên để chậu lan nhú nở những búp hoa màu vàng nhạt.

Chàng thanh niên nói :

— Chú kể Nghi nghe chuyện này nhé.

— Chuyện gì chứ ?

— Chuyện ciné.

— Hay không chú ?

— Hay.

— Chú kể mau đi.

— Đừng vội. Nghi biết Steve Mac Queen không ?

— Ai thế chú ?

— Tài tử đóng phim.

— Phim gì chú ?

— Phim Les Dimanches d'Avrey.

— Sao chú ?

— Coi lâu quá, chú cũng hơi quên. Chú kể đại khái thôi nghe ?

— Đại khái cũng được.

Chàng thanh niên đốt nối tiếp điếu thuốc từ khúc tàn ngắn. Cô bé ngược mặt chờ. Hớp trà nóng tạo cho chàng cảm giác ấm áp. Chàng bắt đầu kể :

— Thời thế chiến thứ hai. Có một viên phi công nhận lệnh đi oanh tạc một làng Đức. Khi đã bỏ hết một nửa bom chàng phi công đang điều khiển phi cơ trong thế lao đầu xuống để bỏ tiếp, bỗng bất ngờ nhìn thấy một em bé gái khoảng chín tuổi bất kể nguy hiểm đứng trên đồng gạch của căn nhà đổ nát chong đôi mắt dại khờ nhìn chiếc máy bay. Bởi quá xúc động, chàng phi công không bấm nút thả bom chỉ để phi cơ vụt qua rồi

bay về căn cứ. Điều tối kỵ giành cho mỗi phi công chuyên oanh tạc là không được trở về khi bom chưa bỏ hết, bởi bom có thể nổ khi phi cơ đáp xuống sân bay. Kết quả, chàng phi công bị khiển trách, bị đưa ra hội đồng, và sau đó lấy lý do đau thần kinh, chàng xin giải ngũ.

Chàng thanh niên ngừng, để lấy hơi. Cô bé thúc hối.

— Sao nữa chú ?

— Bốn năm sau, thế chiến chấm dứt. Chàng phi công người Mỹ đi du lịch sang La Mã.

— Ông phi công già chưa chú ?

— Hơi hơi thôi. Băm bảy tám tám gi đó.

— Chú kể tiếp đi.

— Một buổi sáng chủ nhật, chàng phi công dạo phố tình cờ thấy một cô bé khoảng mười ba tuổi đi với các Soeur. Cô bé có đôi mắt giống như em bé gái 4 năm trước chàng phi công thấy trong vụ bỏ bom tại một làng Đức nọ. Âm ảnh tội ác và đôi mắt cô bé theo suốt đời chàng. Có lẽ bệnh thần kinh cũng do những điều đó gây ra.

Chàng thanh niên hớp miếng nước trà. Cô bé chăm chú nghe say sưa đôi mắt mở lớn.

— Từ buổi chủ nhật đó kể tiếp những buổi chủ nhật sau, chàng thanh niên theo cô bé, mới biết rằng cô bé hiện đang ở nội trú tại một trường dòng. Chàng hỏi tên. Cô bé không chịu nói. Chàng năn nỉ. Sau cùng cô bé chịu nói với một điều kiện.

— Điều kiện sao chú ? Hỏi hớp quá.

— Điều kiện là tới đêm Giáng Sinh chàng phải tìm cách lấy con gà trên nóc nhà thờ, đem cho cô bé, cô bé sẽ nói tên.

— Con gà gì chú ?

— Bất cứ nhà thờ nào ở La Mã cũng có gắn con gà trên nóc cao. Lấy được là điều vô cùng khó khăn.

— Rồi sau anh chàng có lấy được không chú ?

— Được. Đêm Giáng Sinh nhân lúc mọi người đang hành lễ, chàng thanh niên bất kể mưa tuyết trèo lên nóc nhà thờ gỡ con gà đem xuống.

— Cô bé chắc mừng lắm hả chú ?

— Dĩ nhiên. Chàng thanh niên cũng mừng.

— Rồi cô bé có nói tên không chú ?

— Có.

— Tên gì chú ?

— Izabel.

— Tên hay quá. Rồi sao nữa chú ?

— Sau khi nghe cô bé cho biết tên, chàng ta sung sướng như kẻ được yêu, bèn cầm tay cô bé dẫn vào chơi ở khu rừng gần đấy. Chàng điên cuồng vì sung sướng.

Khi tan lễ, các Soeur trở về, mới phát giác ra rằng Izabel đã mất tích bên tới báo với cảnh sát. Cảnh sát cho nhân viên đi lùng tìm. Có người

(Xem tiếp trang 49)

truyện dài ĐINH TIEN LUYỆN

— Tôi có người bạn quý lắm, nàng lúc nào cũng như là công chúa vậy và tôi có bốn phận phải đi theo hầu hạ nàng.

Dung vừa nói vừa múc những muỗng đường bỏ vào ly quậy quậy cho Chuyên. Chuyên nhìn Dung trách móc và Dung cười khi trao ly nước mình vừa mới pha cho bạn :

— Đùa tí, mà công chúa hay đổi.

Chuyên cười khoe chiếc răng khềnh :

— Ai mà thêm đổi.

Vắt miếng chanh nhỏ, bỏ vài muỗng đường và quậy quậy cho chiếc thìa khua vào thành ly, cho đường tan ra nước cho nước ngọt, cho đá tan ra nước cho nước lạnh và những hạt nước lạnh bám vào thành ly khi cầm lên uống mát ay mát lòng rười rượi. Trục uống, Dung uống, Uy uống, Hiền uống, nhưng « cô bé tiểu học » chỉ múc từng muỗng nhỏ, uống từng muỗng nhỏ, nhìn nhìn, nhỏ nhỏ như một đứa trẻ ăn bột. Hiền đưa ly nước lâu trên miệng với cố ý để quan sát cái cử chỉ dễ thương nhỏ nhặt ấy.

— Tôi xin phép được bỏ đường thêm cho cô Chuyên, có lẽ ly nước của cô chưa đủ ngọt.

Hiền rất tự nhiên múc những muỗng đường lớn bằng chiếc muỗng của mình bỏ vào ly nước của Chuyên. Chuyên chớp mắt lúng túng và máu từ khắp cơ thể đổ dồn về hai má cô bé đỏ au. Dung đỡ ly nước giúp bạn với chiếc muỗng quậy quậy và quay sang phía Hiền .. dần mặt :

— Anh Hiền đừng thấy bạn tôi bé mà bắt nạt không được đâu nha.

Dung nói thế và đưa con mắt nàng ranh mãnh liếc mọi người cùng bàn, rồi quay về đỡ dành Chuyên :

— Uống đi Chuyên, ai bảo cười làm chi. Công chúa cười làm cho nhàn gian khối kẻ... chóng mặt.

Đến lượt Hiền chóng mặt, anh ta xoay xoay chiếc ly trên mặt bàn và nghĩ thầm là con bé Dung này ranh quá, lanh miệng quá. Con trai trường Luật tho người trước con gái Văn khoa. Trục cười lớn, Uy cười lớn. Đứng rồi, anh chị đã có tình ý gì với nhau. Dung cười, Chuyên đỏ mặt, Hiền lúng túng, trong đầu mỗi người vang lên một tiếng cười riêng, rộn rã riêng, hay hay thích thú. Hiền thuộc típ con trai nhỏ người và Chuyên, « cô bé tiểu học » cận thị có đứng bên cũng chỉ tới chàng. Ồ, khi nhắc tới một người con trai và một người con gái ai cũng thường thích xếp họ đứng bên nhau, như một hình ảnh dễ thương, đẹp nhất, ưa nhìn nhất. Và trong trái tim mỗi người ngồi cùng bàn lại cùng reo lên những tiếng cười thật vui vẻ.

Dung nói, ý chừng hướng về Hiền :

— Ai muốn bắt nạt bạn tôi phải bước qua xác tôi trước đây nhé.

Ghê quá xá, lực lượng họ nhỏ mà hùng hậu, thiếu số mà lấn át đa số, lấn công ta tới tấp. Trục hỏi ý kiến bạn bè :

— Ta có nên phản công chẳng? Phải liên kết lại thành một khối, kéo phe ta thua to mất.

Hiền lấy bao thuốc trong túi áo Uy, Uy quẹt diêm cho bạn. Uy nói với đôi mắt hướng về Trục, Uy nói giùm Hiền :

— Tôi là kẻ muôn đời muốn thua trận, tôi sẵn sàng đợi đánh lớn để sẵn sàng đợi thua lớn.

— Mặt trận gì thua ông bạn ?

Trục hỏi Uy. Uy đáp :

— Mặt trận tình ái.

Bốn tiếng nói như bốn cái hoa như bốn viên sỏi ném vào giữa bàn cả bọn ngồi, lạ hoắc. Bởi vì nó cũ kỹ, bởi vì nó tầm thường quá, đã lâu không được dịp nghe nên nghe nó lạ làm sao ấy. Tiếng nói của Uy rơi xuống và yên lặng một phút rồi cả bọn lại ò lên cười. Dĩ nhiên là nụ cười của Hiền có khác vì có những ngậm khói vừa thả ra. Hiền thả tiếp những ngậm khói này khói khác, chẳng biết những sợi khói ấy có sợi nào vương vào mắt ai hay là bay ngược lại để vương vào chính mắt mình. Hiền quay sang Dung cầu hòa :

— Thôi, hòa bình đi Dung.

Dung hỏi bạn :

— Chuyên nghĩ sao ?

— Nghĩ gì bây giờ, Chuyên là nạn nhân mà.

Dung tuyên bố :

— Bạn tôi chấp thuận hòa bình rồi.

Duy lia lia cái miệng, hòa bình dễ dãi nhất, hòa bình không có điểm tiền quyết nào cả. Tuy thế các anh cũng phải nhớ, con gái đôi khi khó bắt nạt, khó dỗ dành lắm nhé. Bạn tôi đây rất hiền, hiền như nai như chim bồ câu. Hiền đợi mãi mới kể nhẹ được Dung một lần :

— Và tôi thấy một sự quân bình giữa hai người

Dung mím môi liếc xéo Hiền như thầm trách, anh muốn chiến tranh trở lại chứ gì. Dung nói một câu khác :

— Đề anh Hiền nợ đó nhé, lỡ tuyên bố hòa bình rồi.
Những chiếc muỗng không còn khua trong những chiếc ly. Những chiếc ly đã cạn, đã tan hết đá. Một vài điều thuốc đã cháy hết. Chuông reo từ lâu trên lầu dưới chấm dứt giờ học.

Chuyên nói với riêng Dung :

— Chuyên phải ra đời bố, không chừng bố đợi ở cổng này giờ.

Cả bọn cùng rời bàn, rời câu lạc bộ. Dung nói :

— Anh Trục ơi, tuần tới Dung có một cái anniversaire, nhờ anh tổ chức giùm.

— Sao lại giùm ?

— Nghề trưởng ban tổ chức là anh mà.

— Đâu dám. Bộ Dung định tổ chức to lắm sao ?

— Chẳng to gì, bé con nữa là đằng khác. Em có đám bạn và nhờ anh mời luôn mấy ông bạn của anh đây cho vui.

— Thế thì ổn rồi, nếu có các bạn tôi.

— Nhờ cậy ở anh đó. « Ngoan ngoan » đi hôm nào Dung giới thiệu cho anh một cô bạn xinh nhất thiên hạ.

— Chưa gì đã tỉnh chuyện... quyến rũ tôi rồi.

Uy chen vào :

— Trục có sao đào hoa to đầy bàn tay đẩy Dung ạ, khỏi cần phải ai giới thiệu.

— Tại ông anh tôi bảnh trai quá mà.

Uy đùa đùa :

— Tôi đây mới cần.

Và Hiền :

— Cả tôi nữa.

Chợt lúc ấy Uy giật mình thấy Hạnh vừa bước từ hành lang phía trước xuống sân. Thoảng thấy Uy đứng chụm trò cười cười với mấy người con trai mấy người con gái ở trước câu lạc bộ Hạnh vội làm lơ quay đi chỗ khác. Nàng chạy nhanh tới chỗ một cô bạn đang đạp máy xe và leo lên ngay xin đi nhờ. Mặc cho Uy hốt hoảng kêu Hạnh, Hạnh. Hạnh không quay lại và chiếc xe của người bạn đưa Hạnh ra khỏi sân trường.

Ta sống bên nhau vui được mấy đổi. Ta sống đề mà giận hờn nhau, đổ dành nhau, đuổi bắt nhau hết những ngày hẹn hò, đổi hết buồn này đến dẫn vật nọ. Sao ta cứ hay làm khổ nhau mãi vậy Hạnh nhỉ, Hạnh nhỉ ?

Dung đi với Chuyên ra phía cổng trường. Dung quay lại và cười với Hiền khi chàng nhìn theo, một nụ cười kín đáo. Dung còn dặn lại Trục :

— Nhận lời rồi đó nha anh Trục.

— Xong, mốt tôi sẽ xuống cô.

— Bà em mới nhắc anh hôm trước, ông cháu gì mà cả năm không bỏ tới nhà chú một lần.

Ừ, cả năm rồi, Trục vỗ lưng Uy cùng đến chỗ gửi xe, hỏi bạn :

(Còn nữa)

BẠN NGỌC VÀ TUỔI NGỌC

PHỎNG VẤN NUÔI DƯỠNG

CÔ BÉ MẮT NAI, Sài Gòn

1.— Rất bằng lòng. Tuổi Ngọc đúng nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn. Không muốn Tuổi Ngọc tranh đấu... cái chi cả.

2.— Thích nhất là mục Bông hồng cho tình đầu và Ngọc thân ái không muốn loại bỏ mục nào mà chỉ muốn « thêm » các mục khác nữa.

3.— Không, Tuổi Ngọc hợp với « mắt nai » ở chủ trương « Tuổi Vừa Lớn ».

4.— Nội dung và hình thức đều được (không biết phê bình sao !). Muốn đề nghị Tuổi Ngọc luôn luôn cải tiến, thêm nhiều mục « Vừa Lớn » nữa.

5.— Chê : Tuổi Ngọc chưa cải tiến nhiều.

Khen : Tuổi Ngọc đầy cố gắng và xứng đáng là một tờ báo « Vừa Lớn » dễ thương,

KIM TÍM, Luật khoa (Cần Thơ)

1.— Bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc sau 1 năm. Đồng ý, Tuổi Ngọc đúng nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn.

2.— Thích nhất mục : Nhìn xuống cuộc đời. Chả muốn loại bỏ mục nào cả.

3.— Tuổi Ngọc chưa đủ khả năng ru ngủ ai. Có chăng Tuổi Ngọc xui bạn Ngọc cứ ngó ngàng, cứ ngây thơ. Vì còn ngó ngàng, còn ngây thơ là còn sự dễ thương.

4.— Tổng quát : món ăn Tuổi Ngọc thật vừa miệng.

5.— Chê : Tuổi Ngọc không biết thức thời nên thiện chí bị ném xuống ao tù cuộc đời, nên cứ hoài lận đận, lao đao.

Khen : Tuổi Ngọc không gục mặt xuống bùn nhơ ; dù bị quật cho những đòn chí tử.

Lời chúc : Tuổi Ngọc đi lên thật bình yên.

TÊ HÁT ANH, Vũng Tàu.

1.— Rất bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc. Đọc những mục trong Tuổi Ngọc diễn tả những tình cảm, ngây ngô, nhẹ nhàng và lằm lằm đến dễ thương tôi thấy đúng là báo của Tuổi Vừa Lớn. Tuổi Ngọc và bạn Tuổi Ngọc tìm nhau dựa nhau sống như thế quá đầy đủ rồi cần gì phải tranh đấu đòi hỏi thêm quyền lợi ?

2.— Mục nào trong Tuổi Ngọc tôi đều thấy rất hay, khó biết được rằng mục nào đã lôi cuốn mình nhiều nhất, có điều trong lòng thấy tiếc tiếc sao « Huyền Xưa » và « Trong Nhật Ký của Quỳnh » chấm dứt sớm quá.

3.— Một tuần báo chủ trương cho Tuổi vừa lớn không xen một chút chính trị nào vào thì làm sao có thể gọi là bán nước cầu vinh ?

4.— Nội dung của Tuổi Ngọc có hơi ướt át nhưng như thế mới gọi là báo của Tuổi Vừa Lớn chứ lị. Phải chi có thêm mục nói chuyện mí nhau để cho các bạn Ngọc thân thiết thêm mí nhau thì hay biết mấy nhỉ ?

5.— Cuối cùng phải khen 1 phát : Tuổi ngọc là nhất.

LƯƠNG THIÊN HẢI, Quảng Ngãi

1.— Rất hài lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc.

— Tuổi Ngọc đúng là tuần báo của tuổi vừa lớn

— Không thích Tuổi Ngọc là diễn đàn tranh đấu ồn ào, đòi hỏi đủ thứ quyền lợi,

2.— Cháu thích nhất là mục « Bông Hồng Cho Tình Đầu ». Không muốn bỏ mục nào cả.

3.— Tuổi Ngọc không ru ngủ, u mê hay bán nước cầu vinh,

4.— Nội dung trung bình, không « ướt » cũng không « khô ». Hình thức giản dị dễ thương.

5.— Cháu không biết chê. Tuổi Ngọc đúng ý nghĩa của chính nó.

ĐỖ KHAM SÀU MÂY, Sài Gòn,

1.— Rất bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc. Không muốn Tuổi Ngọc là diễn đàn tranh đấu về bất cứ phương diện nào. Tuổi Ngọc đúng là một tuần báo của tuổi vừa lớn.

2.— Thích mục « Ngọc thân ái » và « Bông hồng cho tình đầu » nhất. Mục nào cũng hay, nên không muốn loại mục nào hết.

3.— Tuổi Ngọc không ru ngủ mà trái lại Tuổi Ngọc giúp cho Sầu Mây thấy đời tươi vui, có ý nghĩa hơn lên.

4.— Nội dung Tuổi Ngọc rất phong phú, không ướt át quá mà cũng không quá khô khan. Về hình thức thì tuyệt lắm. Sầu Mây đề nghị Tuổi Ngọc nên vẽ một bông hồng nhỏ ngay chỗ số thứ tự, trông dễ thương lắm.

5.— Tuổi Ngọc chả có điểm nào để chê trách cả, rất hoàn toàn. Tuổi Ngọc rất đáng yêu !

HOÀNG NGUYỄN THANH HUƠNG

1.— Suốt một năm trôi qua theo đời tuần báo Tuổi Ngọc không những tôi rất hài lòng về chủ trương của Tuổi Ngọc mà còn nghĩ rằng TN xứng đáng là một tuần báo của tuổi vừa lớn. Không bao giờ muốn TN là một diễn đàn tranh đấu ồn ào hay đòi hỏi quyền lợi. Vì làm thế sẽ mất đi những chủ trương tốt đẹp của Tuổi Ngọc.

2.— Trong tất cả mọi mục, tôi thích nhất là mục « chạp phở TN » của chủ tiệm « Kiến Vàng » bởi mục này « mới lạ » — nên bỏ bớt mục « Bông hồng cho tình đầu » vì thấy không cần thiết.

3.— Theo tôi Tuổi Ngọc không thể là tuần báo ru ngủ hay xui bạn ngọc bán nước cầu vinh. Tuổi Ngọc xứng đáng là một món ăn tinh thần có giá trị, có những mục giúp cho bạn ngọc hiểu biết sâu rộng hơn.

4.— Về nội dung không thể gọi là ướt át, vì chỉ là những tình cảm nhẹ nhàng của tuổi vừa lớn, nhưng về hình thức : đơn giản đề nghị nên sửa đổi về hình thức cho đẹp hơn.

5.— Tuổi Ngọc cũng có điểm đáng chê và đáng khen, thành thật cầu mong Tuổi Ngọc hoàn hảo hơn, về hình thức cũng như nội dung để phục vụ bạn ngọc.

ĐOÀN HUYỀN THANH, Qui Nhơn.

1.— Bằng lòng — đúng — không.

2.— Ngọc thân ái, Chạp phở, Viết ngắn.

3.— Tuổi Ngọc làm mình ngớ ngẩn

một chút, bỏ quên sách vở một chút. Cười một chút.

4.— Nội dung : Không khô khan. ướt át có thể quá.

Hình thức : chừng này đẹp chán

5.— Nhìn chừng Tuổi Ngọc trong tủ mỗi ngày một cao thêm. Vừa lòng và giữ gìn nó ghê đấy.

Nhưng coi chừng, dạo sau này nó có vẻ giống giống... tiêu thuyết mất !

NGUYỄN LINH PHƯƠNG THẢO

1.— Rất bằng lòng với chủ trương này của Tuổi Ngọc trong năm. Nếu nói là tuổi vừa lớn, nghĩa là từ 15 tuổi trở lên thì Tuổi Ngọc chưa đúng nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn, lý do : hầu hết Văn toàn là các cây bút người lớn viết, nên tuổi vừa lớn xem T.N. cũng ngại vì chưa đủ sức

Tuổi Ngọc hãy bình thản lặng im như những ngày nằm trong nôi của nó.

2.— Bệnh mới lớn — vì nó là một hiện tượng đặc biệt trong số các báo trẻ ngày nay. Mục sưu tầm có lẽ nên dành cho truyện ngắn vì bạn ngọc chỉ đọc nó khi nào đã xem hết mọi chữ trong T.N.

3 — Như Từ Kế Tường đã nói : « chỉ làm văn nghệ như một trò giải trí » thì không một lý do gì mà trò chơi có thể « ru ngủ » bằng những hủ men văn ngắn, nồng áo trắng học trò và lại càng không thể có câu « bán nước cầu vinh » mà có thể trái lại.

4.— Nội dung — vượt trên các báo hiện tại (báo trẻ) Nếu có thể tăng số trang (dĩ nhiên là tăng tiền) và nếu được nên bỏ loại truyện dịch hay phóng tác v.v...

5.— Cháu nghe tụi bạn nói : « Tuổi Ngọc có cái gì kiêu kiêu phải không mày ? » cháu về xem lại thì quả những lời mở đầu có vẻ cay cú, kiêu lắm còn như khoe thì chả biết khen cái gì cả, vì khen mục nọ thì mục kia biểu tình nên đành khen từ bìa trước tới bìa sau vậy.

LÌA TRẦN, Đà Nẵng

1.— Chủ trương của TN không có gì đáng để không bằng lòng cả, những đoạn văn, những ý kiến xây dựng vừa đủ để những người trong lứa tuổi vừa lớn trưởng thức, sao lại không đúng nghĩa là tuần báo của lứa tuổi đó. Phần cuối của câu này hỏi... « phi lý »

2.— Bây giờ thì mục thích nhất của em là « cả tờ Tuổi Ngọc ». Trước đây có mục em không thích rất muốn loại bỏ nhưng đã chấm dứt. Xin không được nêu tên nơi đây.

3.— Đọc TN có một điều ai cũng công nhận là « chất mơ mộng » tăng lên vùn vụt. Mơ mộng không đồng nghĩa với ru ngủ là ngủ luôn chứ ? Xui « bán nước cầu vinh ? » Sao TN hỏi ghê thế ? Không đâu.

4.— Hình thức của TN : gọn, khá xinh. Nội dung : dư sức làm bạn ngọc say mê. Tuy nhiên em đề nghị thêm : « nên chọn bài kỹ hơn, vẫn còn nhiều bài chúng em cảm thấy « gì gì đâu ấy ». Phần hình thức mong đừng xuất hiện thêm những quyền TN với mẫu bìa loại số 7. Rất thích những bìa số 21, 28, 33, 2 và nhất là 11.

5.— Em đã dành cho Tuổi Ngọc, người bạn quý mến của em bốn câu thành thật nhất trên đây. Mong TN và nhóm chủ trương tha lỗi nếu

nhận thấy những ý kiến của em không đúng.

HẠC, Sài Gòn

1.— Chủ trương của Tuổi Ngọc có ý hướng thông cảm và thích hợp với tuổi trẻ. Nhưng chưa hẳn đúng nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn vì ở tuổi vừa lớn không phải chỉ có vấn đề tình yêu mà còn nhiều vấn đề khác mà bạn Ngọc đã nêu ra trong cuộc phỏng vấn trước.

2.— Thích nhất mục Nhìn xuống cuộc đời. Muốn loại bỏ bớt 1 truyện dài.

3.— Chưa đến nỗi ru ngủ u mê nhưng xem Tuổi Ngọc xong lại đâm ra lãng mạn mơ mộng và sự học có phần sao lãng.

4.— Nội dung : ướt át vô cùng. Hình thức : dễ thương. Đề nghị :

— Trong mục « bông hồng cho tình đầu » thường có nội dung tương tự nên cần chọn bài đặc sắc để tránh sự nhàm chán.

— Nên có mục giới thiệu sinh hoạt học đường về các phương diện văn nghệ, báo chí, thể thao v.v hầu gây sự liên lạc mật thiết trong giới sinh viên học sinh.

— Khoảng một, hai tháng nên có những bài hướng dẫn tuổi trẻ trong vấn đề học hành, thi cử v.v. hay có thể một cuộc phỏng vấn nào đó.

5.— Đôi khi thấy Tuổi Ngọc có thái độ hơi khinh người nhưng đáng khen ở chỗ Tuổi Ngọc đã vượt qua nhiều khó khăn để đứng vững và thực hiện được các cuộc phỏng vấn độc đáo mà không một tuần báo nào có.

NGA, Qui Nhơn

1.— Bằng lòng chủ trương của Tuổi Ngọc, nhưng có đôi số làm cho tôi « buồn » như là giới thiệu các ứng cử viên Hạ Viện hay... Thanh Lan. Những bài này đã làm mất « ý nghĩa » tờ báo. (Nhưng chuyện cũng đã qua rồi ?)

Nên tranh đấu nếu cần, nhưng cũng nên tránh những lời « hần học bất nhã » để Tuổi Ngọc được « trong sáng » mà vẫn mạnh mẽ, cứng rắn.

2.— Trước kia thích nhất là chap phô, nhưng giờ đây lại thích « lá tương tư » vì chap phô có vẻ « đi xuống ».

Danh ngôn quá nhiều trong khi đó mục « kiến vàng ơi », đỡ vui... đâu cả rồi ?

Tôi nghĩ rằng đỡ vui không cần giải thưởng (tổn (?), phiền phức...) chỉ cần huy chương vẽ hay quà tưởng tượng là bạn ngọc « khoái tí » rồi — Tôi tin bạn ngọc vẫn tham gia đồng đảo.

Không muốn loại bỏ mục nào.

3. Ai nói Tuổi Ngọc ru ngủ u mê hay xui bán nước cầu vinh ?

4.— Nội dung hợp với tuổi vừa lớn, cũng có bài ướt át lắm (nhiều nước như... biển). Nhưng nói chung nội dung dễ thương (thỉnh thoảng có bài hơi nhạt).

Hình thức đẹp, nhưng thấy nên vẽ những hình cho dễ thương hơn, tỷ như cô bé ở bệnh mới lớn có đầu tóc như người... điên. Thường thay đổi hình vẽ cho khỏi nhàm mắt.

5.— Nếu sửa đổi đôi chút thì Tuổi Ngọc sẽ nhất Việt Nam (nhất luôn thể giới tự do). Thật đấy.

TRẦN BÌNH LÀNH, Gia Định

1.— Thật khó dung hòa tất cả ý muốn người đọc trên địa vị của người làm báo. Tôi thích TN có những vấn đề nặng đầu óc, những bàn luận chuyện đời, chính trị nhưng lỡ người khác không thích ?

2.— Không hiểu sao tôi vẫn ưa đọc các truyện của những nhà văn đã có « mark ». Có thể đó là một tập quán bậy, lỡ các truyện còn lại cũng hay ? Tình mộng cho tôi sự phiêu du. Lá tương tư, cái ngọt bình thường. Thăng Khoa : ái quốc. Tôi ít đọc thơ TN nên không phê bình thơ TN được. Nhưng theo ý riêng mục đáng bỏ phải là những bài thơ quá ủy mị.

3.— U mê hoặc bán nước hay không là do nhiều cái khác chứ không do báo. TN chưa đến tệ như vậy.

4.— Hình thức như vậy vừa rồi. Quan trọng là nội dung, nên đặt nặng tình thần ái quốc hơn nữa. Không hẳn là cứ bắt chước y những tiến bộ thể giới nhưng nhất định phải tự tôn dân tộc.

5.— Rất thích những mục thường xuyên như chap phô (nổi bật là danh ngôn) Ngọc thân ái... nhờ lối trình bày từng vấn đề ngắn làm ham đọc. Tôi không có thói quen chề, có thể đây là một sự hèn nhát. Nhưng thấy không thích cái gì đơn điệu dài dòng vậy thôi. Những mẫu trả lời thư cho bạn ngọc... ngắn gọn đọc mau mà vui.

LẠC MẮT HỒN NHAU

VŨ THỊ HẢI DƯƠNG

Này nhé, để em nói nhỏ cho nghe, khi mùa mưa về đầu tháng tư và khi anh về cuối tháng năm thì chao ơi, trái tim đã vỡ tung bốn ngàn tám thất. Những động mạch bỗng nghẹn cứng đến đờn đau. Em đã ngỡ rằng, trong một phút giây nào đó, hơi thở từ lồng ngực cũng vút lên cao. Nỗi buồn ngất ngất.

Anh ạ, anh yêu dấu của em, bây giờ thì em biết rồi, em thấy rõ được rồi đó cơ. Tất cả những ý nghĩ, ôi chao rất êm dềm và tuyệt đẹp, trong trái tim con con yêu thương nồng đậm, đều ở cùng một nghĩa lệch xa xăm. Anh thấy không em đang cười đó ạ. Có lẽ nụ cười cũng giống như nụ cười hôm nào trong tấm hình em chụp gửi cho anh. Như hoa. Và cả anh cũng cười nữa chứ nhỉ, anh. Cười để nói như khế, cho em biết rằng, tui cũng có đủ ba mươi hai cái răng đó nhá. Chả sún. Chả men. Chả sâu đâu cô ạ. Ngoài ra, trường hợp đặc biệt, tui còn có một chiếc răng khểnh giống cô nữa cơ. Thấy không, cô bé. Và cười đã phải đâu là sung sướng. Và khóc đã đâu phải là đờn đau. Anh nhỉ.

Em biết, anh ạ, những gờng chữ, những cánh thư yêu dấu và những lời nói nồng ấm tuyệt cùng, ở một ngày nào chưa xa lắm. Rồi có thất nút được cuộc đời em với cuộc đời anh. Rồi có thắt chặt được cuộc đời

anh với cuộc đời em, vĩnh viễn. Hở anh, anh thương mến. Khói thuốc đã vàng tay anh lắm rồi đó nghe. Và em, bỗng đứng nghẹn cầm hơi thở. Ôi, một chút hơi sương thoát ra từ lồng ngực, của anh, không đủ làm em ngất cơn say sao hở, mà cứ hút hoài, cho đặng ngất miệng môi. Em biết, anh ạ, mỗi con người là một linh hồn, một thế giới. Nhỏ bé mà bao la. Chật hẹp mà thênh thang. Cũng chỉ vừa đủ cho một linh hồn khác, nhỏ bé hơn một tí, nằm im ngoan trong đó, đời đời. Cũng vừa đủ cho một thế giới thứ hai không thênh thang cho lắm, lồng cả vòm trời, không gian và thời gian trong này, muôn kiếp. Và chắc ngày đó, em mỉm cười trên môi mà nước mắt rơi rơi, từng giọt. Anh phải quỳ bên em nhé, trong ngôi nhà nguyện nghiêm trang và thình vảng. Em tựa đầu, trên vai anh cho tóc chảy xuống đời người. Trong đôi trái tim con, anh ạ, anh yêu dấu, tích lũy bao nhiêu là mộng tưởng, tiềm tàng ngàn nào là mơ ước. Đơm hoa kết trái để chiều nao, chắc gần gũi vô cùng anh nhỉ, rụng xuống đời người. Em đưa những ngón tay buồn đón nhận với một nỗi vui. Không bàng hoàng lắm. Không ngờ ngẩn lắm. Mà có lẽ, bình tĩnh lạ lùng. Như lúc nào, trái tim không chao động. Em cứ ngỡ là anh còn đang ở một miền nào xa xôi lắm, với vợ lắm. Cả đường mây. Mà quên rằng, em và anh chỉ cách nhau một con đường, dài ngoẵng. Anh và em chỉ cách nhau một ngã tư, sáng chiều có ông cảnh sát dơ tay lên, cụp tay xuống. Và còn nữa, anh ạ. Minh đã cách nhau cả một không gian tĩnh mịch, buồn phiền, không hơi thở của loài người. Nghĩa là, có phải không hở anh yêu dấu, em xa anh thật xa và anh không có ở bên em, gần gũi. Nghĩa là, có phải không hở anh yêu dấu, có hai thế giới xa lác xa lơ, không bao giờ biết mặt không bao giờ gặp nhau. Dẫu cùng thở một bầu trời, cùng làm một loài người và cùng một trái tim, biết rung động xôn xao, biết khóc cười như đại. Nghĩa là, có phải không hở anh, đôi bàn tay em quá ngắn, đôi bàn tay anh quá ngắn, không đủ ôm trọn cuộc đời nhau, nên có lẽ, hở anh, muôn đời mình chẳng bắt được nhau. Dẫu rằng trò chơi vô cùng lý thú.

Tháng tám em thi. Tháng chín anh thi, Em thi trước anh đó nhá. Và mình có quyền nói rằng. Chả nên gặp mặt nhau. Không học được, thi trượt sẽ buồn. Và mình có quyền, hở anh yêu dấu, mình có quyền để khoác thêm một chiếc mặt nạ mới cho ngày hôm nay khi chiếc mặt nạ của ngày hôm qua, hôm kia và hôm nào xa lác đã trở thành khuôn mặt thật, hay vô cùng và buồn cười vô cùng.

Em biết, mình đã cho nhau quá nhiều nỗi buồn dẫu rằng em cũng biết và anh cũng biết, nỗi buồn còn ít ỏi và nhẹ như tơ. Thế tại sao em khóc, em nhe mãi. Và cả anh nữa, sao mắt chùng buồn rồi sợi vậy hở. Rồi ôm nhau mà cười mà khóc. Như trẻ con. Anh yêu dấu, em tin hết mà, em tin hết tất cả đều thật lòng đều ngọt mềm như chim sẻ nhỏ. Em tin rằng, trong một chiếc mặt nạ nào đó, ở đời sống chúng ta, ở đời sống anh. còn có một ngày được thật thà như chim muông, thật thà như cây xanh. Em tin ghé hồn để biết, em đại ghé hồn. Và em tin rằng, một đời anh nói thật, như lòng em rất thật. Đứng cho nước mắt rơi mau, Đứng cho tơ chùng

đứt đoạn, Nghe em nói không, hờ anh yêu dấu. Xin cho thương em thật lòng. Xin cho yêu em thật lòng. Và anh ạ, anh dấu yêu, ba mẹ biết được chúng mình như thế này, chắc thương vô cùng hai linh hồn nhỏ. Hờ anh, anh yêu dấu.

Rồi có lẽ, em cũng chết cho xong. (Chết giả vờ đó nghe bở) như hôm nào em khóc ngất. Bên cạnh nỗi buồn chùng chùng như núi. Bên cạnh niềm vui tràn trề như sông. Và núi sông, như hai thái cực. Và buồn vui, chẳng họ chẳng hàng chẳng thân bằng quyến thuộc. Có lẽ là hai dòng họ thù nghịch với nhau. Ôi, trái tim con bé nhỏ chứa đựng biết bao nhiêu ngọt ngào cay đắng. Ôi trái tim em còm cõi những ngậm ngùi. Aoh thì cả đời người, về về và an ủi. Cấm khóc, cấm nhẹ, cấm buồn đau nhưng nhớ đó nghe bở. A, thì ra anh cũng hách xi xằng ra phết. Chẳng biết hách với em tự thuở nào đó cơ, anh nhỉ. Hách từ khuya rồi, cô ạ.

Hắn rằng, trong lúc đêm khuya em nằm ngoan ôm gối ngủ, thật hiền, thì có lẽ, anh nhỉ anh dấu yêu, bước chân buồn còn lang thang dưới phố. Nhìn khói thuốc tan trong sương. Nhìn ánh đèn vàng vờ nhòa hiu hắt, rồi âm thầm, « yêu nhau giữa đám rong rêu, theo giòng nước cuốn lêu bêu... ». Trái tim buồn lên tiếng khóc phải không anh. Và, anh dấu yêu, em nào có ở đây để ngăn cho anh đôi giòng lệ nhỏ, để bảo với anh. Anh dấu yêu, em thương anh lắm. Để bảo với anh, anh ạ, thả đi nhé, nỗi buồn nhẹ như mây đó mà, Để em cười với anh, êm đềm như trong giấc mộng. Mà sao bỗng xa với, hờ anh yêu dấu.

Đứt đoạn, một niềm vui. Tiếp nối, một nỗi buồn. Em bảo với anh, em khóc, Biết không hờ anh dấu yêu. Em bảo với anh, em buồn ghê đi ạ. Chẳng hiểu vì sao. Anh lại bảo, em thật lạ, và hay làm nũng ghê đi. Chẳng chịu đâu nhé. Em cười mà nước mắt chảy dài, buồn bã. Thấy không hờ, ơi bóng anh nhòa nhạt. Mịt mờ ghê lắm. Thản thoai ghê lắm. Anh không chịu em nữa rồi, hờ anh yêu dấu. Anh ơi, mình đã lạc mất hồn nhau.

nhà xuất bản **NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG** đang cho in

TRONG NHẬT KÝ CỦA QUỲNH

truyện dài của **ĐINH TIẾN LUYỆN**, như một tấm gương soi mặt gửi tặng tuổi mới lớn.

GIỮ TÀ ÁO BỤI

MỪNG MÁN

đêm xưa

đêm xưa là đêm của ngàn sao
em xưa là dân bộ lạc nào
sông của biển, thác nguồn của núi
mây của trời, mộng của chiêm bao

đêm biển thành môi của nụ cười
từ em về hát dưới rừng mai
đuổi theo con bướm chơi ngoài nội
in xuống lòng ai những dấu hài

ta biển thành cây quế giữa rừng
từ ngày xuân thả lá sang đông
quên lời thần chú xưa em mớm
nên mấy thu rồi chẳng trở bóng
sông biển thành băng giá hết rồi
từ khuya khoắt ấy rất xa xôi
em đem trăng đến bên lầu hẹn
thăm ướt tình ai chút ngậm ngùi

mây biển thành chim hót lẻ loi
lừ sương mưa rót hạt hiên ngoài
hương trầm không đốt nên lòng lạnh
đàn rối dây tơ nuôi tình hoài

mộng biển thành hoa ngủ với người
từ môi ngậm kín những ngày vui
tay không nâng rượu mời nhau nữa
đời chớm tàn phai những ngọt bùi

đêm hết là đêm của ngàn sao
em chẳng còn em của thuở nào
sông quên biển, thác nguồn quên núi
mây của trời và, ta của ai ?

giữ tà áo bụi

người trở về cùng cơn bão nhỏ
căn nhà thuê rực sáng không ngờ
tay mở cửa nghe lòng dậy gió
gió mùa thơm những vết chân mưa
người trở về đầu thêm đứng đợi
mây cứ bay qua ngõ mặc mây
mưa cứ hát lá vàng cứ rụng
rụng bao nhiêu tình vẫn cứ đầy
người trở về giữ tà áo bụi
đắp mặt tôi từng tiếng khóc ngoan
đêm đông xuân chưa nằm đã sáng
thời gian quay quanh trục nhớ mòn
người trở về tình cờ như mộng
mộng đến không báo trước bao giờ
tôi vội vẽ một vòng phấn trắng
làm phép phủ trời buốt chân thơ
người trở về không kèn không trống
không hoa thơm nhả nhạc chào mừng

căn nhà thuê tôi quét màu trắng
chậm chậm ngả sang màu hồ thủy
người trở về bên giường chiếu lạnh
khâu giùm tôi vài vết thương tê
ngày đông xuân gió vàng cây trái
người khóc vui trắng những cơn mê
người trở về nhanh như điện tín
báo trần gian biết một tin vui
rằng hôm nay vừa có hai người
ngoan ngoan đầy đời nhau xuống

vực
(tặng NG. Q.)

ĐÔI MẮT KÍNH XANH SAO HỒNG

Một tay cầm quyển tập ghi bài và cái thẻ lãn sách, một tay kẹp cây viết bé con màu hồng nhạt, hai chân vui tươi đánh bước ngắn trên con dốc lên trường. Tôi đi ngang hàng với Phương. Phương thỉnh thoảng ném qua tôi cái nhìn trên ghẹo qua đôi kính màu xanh trong. Cái mũi của Phương bé nhỏ xinh xắn như mũi mèo. Ở Phương tôi bắt gặp nhiều nét rất con gái trên một tầm vóc cao lớn của thằng con trai. Phương lẻo đẻo đứng chờ tôi trên mặt đường buổi sáng, nhìn thấy tôi bước ra khóa trái cửa là mắt Phương vui theo. Tôi thấy đôi kính cười như dạng đôi trướng hình bầu dục. Phương dục tôi.

— Lần nào chị cũng rùa hết.

Tôi hất tóc.

— Ai biểu Phương chờ tui.

Phương dí dí đầu giày.

— Thì chờ chị đi học cho vui. Vậy mà cũng rầy.

Tôi cười đi theo Phương lên trường. Con đường lên trường buổi sáng vui với nhiều dáng ôm tập. Đẳng trước đẳng sau tung tôi là lũ trẻ con học trường VT ôm cặp miệng tíu lia như chợ sáng. Tụi nó mặc áo len xanh, len đỏ, chen lẫn tạo thành rừng bong bóng sắc sỡ được dây chùn gần sát mặt đất. Tôi và Phương lẫn lộn đi trong đám bé con đó. Nhìn lại, hai bữa tôi như hai cây sậy lâu năm bên đám cỏ xanh tới gối. Nhất là Phương, cái mũ trên đầu làm Phương cao thêm. Tôi muốn Phương vứt nó đi để thấy con trai một chút. Phương nguầy nguậy « hồng chịu » như đứa con vôi với mẹ trẻ da trắng mặt. Tôi có lối so sánh như vậy và không dám nói Phương biết. Nếu biết chắc Phương giận tôi. Phương giận như trẻ con. Ngày Phương quen tôi cũng là thói quen mỗi sáng. Tôi vừa khóa xong cửa bước ra đường thì vừa vịn bên kia đường Phương cũng tới. Tôi chỉ thêm nhìn Phương, nhưng biết hẳn sẽ nhìn tôi, rồi lẻo đẻo theo sau cho đến lớp. Phương sẽ ngừng

ở bậc tam cấp, còn tôi đi lên nữa, trên kia mới là lớp tôi, đàn chị mà ! Tôi cười với Phương lần đầu Phương chào tôi. Rồi Phương hay ghé lại lúc tôi khóa cửa. Như vậy tôi quen với Phương, Phương nói lý do thích quen với tôi là vì xem tôi cô đơn chi lạ trên con đường dài hút mắt, Phương thường nghĩ chỉ có con trai mới dám đi học xa một mình, con gái thì thế nào cũng có bạn. Vậy mà chị là cái ngoại lệ dễ thương đó. Phương hỏi lại tôi, còn thấy Phương thế nào. Tôi cười, hơi bối rối, tôi có thấy gì ở Phương đâu. Tôi nhìn Phương, bắt được rồi, cái dễ thương như Phương nói. Tôi nói với Phương. Tôi thấy đôi tròng kính của Phương, xanh như mắt mèo, mà Phương cũng có cái mắt mèo nữa, Phương cười rung rinh cả người. Chị có cách nói chuyện giống một cô bạn của Phương. Tôi chau mày. Phương cho tôi xuống chức rồi phải không ? Phương vội xua tay. Đâu có nào, chị nghi oan rồi lúc nào chị cũng là chị Phương. Câu nói của Phương lấp liếm nhanh như đôi môi mỏng ấy. Tôi giả vờ không hiểu lối nói đó, tôi muốn biết Phương dẫn tôi đi đâu.

Phương nói với tôi khi đi qua một ngã tư lên dốc.

— Chiều nay chị rảnh không chị Ngọc.

— Tôi ấy à !... Cũng chẳng rảnh gì nhiều.

Phương hơi dậm chân.

— Phương hỏi chị thiệt mà.

Tôi cười.

— Thì tôi trả lời đó.

Phương đẩy chân đi trước. Phương giận tôi. Vóc dáng cao cao như thân thông trơ cành ngang nhiên chắn bước chân tôi. Tôi lảng lảng bỏ qua bên kia đường, chẳng thèm ngoảnh về Phương. Tôi đùa chân với những viên đá xanh trên đường, lăn long lóc theo chốc trở xuống, tôi biết chút nữa thế nào Phương cũng cười trước, Phương giận tôi nhưng sợ tôi giận lại. Một lần tôi bệnh nên sáng lười đi học. Tôi vén màn cửa sổ nhìn ra thấy Phương với kính xanh ngơ ngác, lúc ấy tôi muốn ngồi dậy thay đồ đi với Phương, lên trường, xem Phương tội nghiệp dễ chứng. Một lúc chờ hơi lâu, Phương băng qua đường. Đứng trước cửa dè dặt gỗ.

— Chị Ngọc ơi ! đi học nghe.

Tôi đứng dậy mở toang cửa. Mắt Phương tròn thêm dưới kính.

— Chị bệnh à !

Tôi gật đầu.

— Phương đi học một mình đi.

Phương buồn buồn.

— Phải dè Phương ở nhà.

— Nói bậy. Hôm nay có giờ toán Phương đi nghe cho dễ học.

— Nhưng không có chị.

— Đã sao. Phương vẫn đi học một mình ngày xưa. Rồi Phương đi ra.

Tôi thấy mắt kính buồn xanh thêm tí nữa. Buổi trưa lúc tôi mơ màng ngủ thì Phương đến, đem theo một gói ô-mai chanh, bảo để chị ngâm vui miệng. Tôi bắt Phương cầm với tôi một miếng. Phương nhăn mày. Ăn cái này

Phương không bệnh thành bệnh cho coi. Tôi hỏi Phương bệnh gì kỳ vậy Phương ấp úng, thì bệnh vậy mà, như chị đó. Ngồi một lát Phương đi về. Tôi nói với theo. Ngày mai đi học một mình nghe Phương, Phương nhún mặt như khi.

Phương băng qua đường chắn tôi lại. Phương cười hi hi, nhe mồm cái răng xấu xí vì ăn đường như quý, Phương hi hi hoài.

— Giận à, chị Ngọc.

Tôi lắc đầu lười nói chuyện với Phương. Chút nữa tôi còn làm bài kiểm tra trong lớp. Phương nắm chéo áo len tôi kéo lại.

— Hồng cho chị đi.

Tôi lừ mắt.

— Sao kỳ vậy! Cho tôi đi học, một chút làm bài. Tôi hơi gằn giọng với Phương. Phương hoảng hồn thật. Phương buông chéo áo lẳng lẳng đi bên tôi. Đôi mắt xanh chùn xuống. Tôi suýt cười. Tôi thấy Phương trẻ như búp bê mắt nhắm mở lúc tôi còn nhỏ. Phương chắc là búp bê trai. Ưa đồ sành và ưa sợ. Tôi thấy tội nghiệp Phương.

— Phương định nói cái gì lúc nãy đó.

Phương cúi đầu, đếm bước một.

— Chị làm Phương buồn.

— Xin lỗi Phương đó.

Phương bấu môi xí xọn như con gái.

— Ai biểu chị chọc giận rồi xin lỗi tron lu!

Tôi nhìn Phương.

— Vậy phải làm gì?

— Bao Phương đi ciné nghe.

Tôi xi một tiếng.

— Còn lâu à bạn! Sao mà ham quá vậy.

Phương cười thành tiếng.

— Chị giống con nít quá!

— Hồn nghe.

— Ừa, được hồn với chị còn hơn không.

— Phương xạo quá!

Đôi mắt xanh của Phương lại cười. Tôi lớp Phương rồi đó, vào đi. Phương nói với theo. Chiều Phương đến chỗ chị đi ciné nghe. Tôi chẳng thêm từ, đi tuốt vào lớp.

Nắng kêu tôi dậy để đi học. Tấm màn xanh ở cửa sổ mong manh che nắng. Nhưng nắng vẫn chói chan ánh sáng trong phòng. Tôi ngồi dậy làm giường rồi tìm đôi dép đi vào phòng vệ sinh. Tôi lấy mẩu bánh mì ngọt nướng phết bơ vào ăn với đường lót dạ. Tôi thay sẵn quần áo ngồi chờ Phương. Chiều qua Phương đến đón tôi đi ciné thật. Lần đầu thấy Phương ăn mặc như người lớn. Phương bỏ cái nón ở nhà, nhưng đôi kính xanh vẫn giữ trên sống mũi. Phương mượn xe của bạn chở tôi đi, tôi ngồi yên, nghe mát ở mặt hai bên tai như mở trống. Chuyện phim nói về cuộc tình chia ly giữa hai người trẻ yêu nhau. Phương hỏi tôi, chị thấy lúc yêu nhau cần chia tay để nhớ hoài hay đoàn tụ để học hặc vì cái hạnh phúc cận kề đó? Tôi hỏi lại Phương. Sao Phương cho là học hặc vì hạnh phúc. Hạnh

phúc rồi thì tất cả vô nghĩa hết. Phương giải thích. Phương chỉ thích yêu rồi chia tay, có vậy mới giữ cho nhau cái đẹp của nhau. Chờ gần nhau thấy toàn chuyện xấu, mau nản như ăn hoài một món. Tôi phì cười. Chắc Phương thích thay đổi món ăn thường. Phương lắc đầu, không, nhưng ăn một lần món đó rồi thôi, không thèm ăn gì nữa. Vậy chết rồi sao. Đầu óc, Phương nói món ăn tinh thần mà! Lúc ra ciné, Phương rủ tôi đi ăn cà ri để ở Duy Tân một lần cho biết. Tôi cười, con gái mà đề thì quê lắm à Phương. Món ăn lạ miệng làm tôi ăn nhiều. Đến trời tối hẳn Phương mới chở tôi về sau khi Phương bắt tôi uống thêm chút rượu cho ấm bụng. Tôi thấy đôi kính xanh có vẻ gì xa xôi trong đó. Phương nói nhiều hơn thường ngày gặp. Phương ra lệnh thế này để bắt tôi thi hành bằng được, lúc Phương chở về tôi có hỏi.

— Phương trúng số hả?

Phương nói vọng lại.

— Đầu có chi. Lâu lâu đi ăn chơi một buổi để biết với mọi người mà! Tôi cười nói trong gió tạt vào mặt.

— Mỗi lần có lâu lâu thế này Phương nhớ rủ tôi đi nghe. Hình như Phương trả lời.

— Làm gì mà có nữa.

Lúc ấy gió thổi nhiều tôi nghe không rõ. Rồi im lặng cho đến về nhà.

Tôi nhìn đồng hồ tay. Tám giờ kém mười lăm sao. Sao chưa thấy Phương bên kia đường. Hay là đêm hôm về khuya Phương đã bị cảm. Tôi không thể chờ Phương nữa. Tôi quyết định đi học một mình. Nghĩ như vậy tôi thấy buồn và con đường lên trường xa ghê. Tôi nhớ lần Phương nhún mặt đòi ở nhà vì thiếu tôi đi học mà hiểu Phương có lý. Thói quen đã tập cho tôi từ lúc nào. Nó nằm ẩn trong tiềm thức rồi giờ chỗi dậy đòi quyền sanh tồn với tôi. Nhưng chẳng lẽ tôi ở nhà, vô lý đến thế thôi. Tôi đi học một mình. Cánh cửa mở toang. Tôi bước ra hơi rùn mình vì lạnh. Mắt tôi gặp một mảnh giấy ai cài tòn ten ở quả nắm bằng sứ trắng. Tôi tháo ra, cầm lên tay. Thư của Phương, chữ của Phương nắn nót tên Ngọc của tôi.

Chị ngọc.

Phương về Sài Gòn theo lệnh của nhà để lo sắm đồ đạc đi Bỉ. Can đảm lắm giờ mới cho chị biết. Rất mong đêm qua là kỷ niệm đẹp với chị. Ngày thứ sáu Phương đi. Chị phải đi học một mình rồi. Đừng buồn như Phương nghe chị Ngọc. Ai cũng có số cả và số của Phương là số cảm lạng đến ngày đi.

Thôi chúc chị ở lại vui nhiều, đừng như Phương hay giận nhiều mà mất hết. Chị nhớ đôi mắt xanh của Phương không. Sẽ theo dõi cái dáng dễ thương của chị mỗi ngày.

ĐẮC PHƯƠNG

Tôi đứng tựa vào cửa. Học trò đi thật nhiều ngoài đường. Tiếng chuông bên tường V.T. báo giờ học. Học trò chạy lẳng xẳng. Tôi tìm kiếm dáng thông cao, cái mũ trên đầu thông. Tất cả mất theo đôi kính xanh rồi!

NGUYỄN TUẤN ANH

DUNG (?)

1.— Cháu có thể dùng Savon Dermacid hay Acnomel hoặc PH22 để rửa mặt hàng ngày, mụn sẽ lặn bớt đi. Nên uống thêm Hémagène Tailleur để điều kinh.

2.— Tay đã thành « chai » rất khó trị. Nên mang « gant » khi lái xe. Thoa Vaseline cho da mềm. Tối trước khi ngủ nên thoa Soupline aux Avelines. Chú mà nổi danh đến thế cơ à ! Cháu lại cho chú đi tàu bay giấy rồi đấy nhé !

HOA PHONG LAN (Qui Nhơn)

Cháu nên đến ngay 1 nha sĩ để khám xét kỹ lưỡng và chụp hình xương hàm mới có thể trị được chứng bệnh làm cháu khó chịu từ 2 năm nay.

LÂM NGỌC HƯNG (Sài Gòn)

1.— Muốn thức để học cháu có thể dùng Actiphos Amphétamine và Gammalon Fort. Tuy nhiên ban ngày phải nghỉ ngơi. Tránh sự quá lao lực và lao tâm. Thuốc Réactivan dùng quá lâu sẽ có hại.

2.— Tạm thời cháu có thể uống Sédol Cardyl hay Tonicardine để trị tim và Passiflorine. Nhưng có 1 trở ngại nhỏ là Passiflorine vì là an thần sẽ đối kháng với Actiphos Amphétamine là thuốc kích thích thần kinh. Theo chú, cháu nên tạm chờ sau kỳ thi hãy dùng thuốc sau.

NGUYỄN MỘNG VÂN (Gia Định)

Cháu hãy kiên nhẫn uống Embryohormone và chích Extrait Placentaire nhất là Bépanthène tóc sẽ mọc trở lại.

NGUYỄN TRUNG PHONG (Cần Thơ)

1.— Ở tuổi vị thành niên, cháu nên tránh những hành động đó nếu thành thói quen sẽ có hại cho tương lai truyền giống.

2.— Nếu tiểu ra máu (Hématurie) thì không thể coi thường được. Phải đi khám Bác sĩ ngay, 80% là bệnh sỏi ở đường tiểu (Calcul hay Lithiase). Bệnh này không thể tự chữa được.

KIM DUYỀN (Mỹ Tho)

Mắt cháu đã quá yếu và bị cận thị nặng rồi đấy nếu những con số 7 và 3,5 dioptries mà cháu cho biết là đúng sự thật. Chỉ có 1 cách đeo kính, nếu không mắt bị điều tiết quá độ sẽ ngày một nặng thêm. Cháu nên tới thăm 1 y sĩ chuyên về nhãn khoa ngay để có những lời khuyên chính xác.

LẠI THUY BÍCH KHUÊ (Đà Nẵng)

Nếu mụn hay mọc ở bờ mí mắt dưới chân 1 chiếc lông mi thì gọi là Orgelet. Hãy rửa mắt bằng Optroes, nhỏ Solufontamide rồi bôi Oxyde Jaune hay Argent Colloidal hoặc thuốc mỡ Pénicilline, Auréomycine lên mí mắt.

Khi mụn đã chín phải nhờ Bác sĩ lấy mũi dao mổ rạch ra để nặn lấy nhân.

NGUYỄN PHONG LAI (Phan Rang)

Tuổi còn trẻ không nên dùng cà phê. Muốn học bài cho thuộc phải theo phương pháp nghĩa là phải tìm hiểu kỹ càng các đoạn khó và tối nghĩa, làm 1 dàn bài rõ ràng và chú tâm khi học. Cháu nói đúng thuốc bổ óc chỉ giúp ta 1 phần rất nhỏ (Cervotonic, Glutalam...)

NGUYỄN THỊNH (Sài Gòn)

Bệnh quai bị (Oreillons) chỉ nguy hiểm tới sự truyền giống khi biến chứng làm sưng dịch hoàn (Orchite).

1.— Cháu vẫn đem lại hạnh phúc gia đình như bất cứ ai và không bị tuyệt tự vì may mắn chỉ bị sưng có 1 bên thôi.

2.— Nếu cháu cảm thấy vẫn bình thường thì cần gì phải dùng thuốc. Trong trường hợp dịch hoàn bị teo hãy chích Stérandryl, Pérandrone...

Ngày nay người ta đang thử các thuốc chữa ngứa Munti, Powel, Cubersen với kết quả tốt. Các chất Gamma Globuline lấy ở cơ thể những người đã khỏi bệnh để chích ngứa cho kẻ khác đang được thịnh hành.

TỔ NHƯ (Nha Trang)

1.— Mua 1 ống Soupline aux Avelines để thoa da tay sẽ mịn màng.

2.— Muốn cao thêm hãy uống Biotone, Calcigénol và thử chích từ 15 tới 20 ống Anté — Hypophyse xem sao. Nên bơi lội thường xuyên và ăn nhiều trứng, thịt, uống nhiều sữa.

VŨ (Phan Rang)

Cháu quá khen làm chú ngỡ ngàng quá muốn độn thổ.

1.— Có rất nhiều bệnh đau gan.

Nếu thấy tròng mắt, nước tiểu và da vàng thì đích thị. Ăn mỡ xong cứ ầm ách đầy bụng không tiêu. Phải kiêng mỡ, trứng, chạy xong bị đau dưới hoành cách mô chẳng là điều lạ.

2.— Hâm hấp sốt về chiều, sút ký, húng hắng ho là những triệu chứng rõ rệt. Nếu ho ra máu thì chả còn gì nghi ngờ nữa đâu.

3.— Có thể cháu bị yếu bao tử đấy. Cháu còn cao đến năm 25 tuổi, đừng lo.

THUY DU và THUY QUỲNH (Sài Gòn)

1.— Aseptol, Septyl, Mercryl Lauryle... là những thuốc tốt để trị huyết trắng bằng cách pha 2 muỗng lớn vào nửa chậu nước ấm để làm vệ sinh sáng và tối. Phải uống thêm Auréomycine hay Albamycin G.H

2.— Gần thi mà cứ rủ nhau chui vào rạp ciné (chú đoán vậy) thì làm sao mà thuộc bài. Tạm uống thuốc Cervotonic hay Gammalon Fort.

3.— Không mập đâu mà lo. Cứ thi xong bị sút vài ký là vừa.

NGUYỄN THANH XUÂN (Gia Định)

1.— Cháu nên thoa môi bằng một chút Vaseline mỗi ngày.

2.— Sau khi làm việc bằng tay quá nặng tay sẽ bị run đó chỉ là lẽ thường. Có thể chích Strychnal B1 Fort và uống Myoviton.

NGUYỄN THỊ LAN ANH (Cần Thơ)

1.— Cháu nên uống thuốc trị lao phổi thêm 3 tháng nữa sau đó thử máu và chụp hình lại nếu quả tốt hãy ngưng điều trị.

2.— Tắm biển được không sao đâu.

3.— Nếu khỏi hẳn, ai cấm cháu lập gia đình. Điều cần là đừng lao tâm, lao lực quá và cứ 6 tháng chụp hình phổi kiểm soát 1 lần.

tình trâm

anh dệt ngàn ngàn giấc mộng
có em, áo trắng mơ phai
đáng tiên dĩa dàng thanh thoát
hồn anh trải dưới gót hài

em đến bằng sương với gió
cài trên tóc mượt vì sao
anh nghe hình như thất lạc
những mảnh tim hồng hư hao

em như công chúa ngày xưa
ngủ yên trong vườn mộng寐
rời ra đếm mấy cung thừa
đã dệt mơ hồ tiền kiếp

phải chăng tình anh rất cũ
mà giảng lưới nhện u sầu
trong hồn em, buồn ủ rũ
phai lâu rồi, những nỗi đau
THU DUNG TÓN NỮ

về qua nhà anh

Em về qua cửa nhà anh
Nghe hồn như đã vắng tanh giọt sầu
Vội vàng em bước đi mau
Tưởng chừng lòng đã tím màu nhớ
thương

như mơ

Ngồi nhìn mây xám bay ngang
Nghe lòng một thoáng ngỡ ngàng làm sao
Người về như giấc chiêm bao
Nhu hơi gió thoảng đêm nào em mơ
TRƯỜNG THOẠI

nhớ về một tuổi sắp lớn

thương nhau như chỉ thương kim
se lên bầu áo cho thêm mặn nồng
chừng nào em sắp có chồng
nhớ cho anh biết để lòng tương tư

em mười lăm tuổi

tóc em kẹp chiếc kẹp hồng
mười lăm tuổi đủ người trông kẻ nhìn

thương em như bóng với hình
ước gì mây gió chung tình với nhau

tặng nhau chiếc khăn

tặng nhau một chiếc khăn thêu
lỡ mai xa cách cho nhiều nhớ thương
che tay mà khóc cuối đường
cũng xin nhớ chiếc khăn hương tặng
nhau

qua nhà em sáng chủ nhật

thấy người lạ bước vào thăm
bỗng đứng ta cũng ghes thăm với em
về nhà lòng lại buồn thêm
nhìn hoa trông bướm ngỡ quên nhau
rồi

đêm về ngang nhà em

tường mưa hiên dạt lạnh người
ai bên song cửa vẫn ngồi học khuya
ta đan chân bước buổi về
bông tương tư nở bốn bề có hay
TRẦN VĂN NGHĨA

vàng áo nhớ nhung

áo anh vàng màu lá
cho một lần chia xa

mắt anh buồn mây úa
ôi một thuở tình xa

bài cho người mộng

anh, tên loài chim nhỏ
đậu trong vườn mắt em
anh như thể sao đêm
mọc hồn em mấy đóa

trong nỗi mơ

thấy anh qua cơn mộng đầu
nghe em môi ngậm nụ cỏ hồng
chia xa trăm sợi tình sầu
môi cười thoáng chốc hư không
TRẦN THU NGUYỄN

mộng vô thường

em cười nhạc trời mùa đông
trăm con én mộng cũng vòng nơi đây
em về gió động hàng cây
gió se sợi tóc gió gầy guộc vai
em cười anh lạc thiên thai
anh say chén rượu nhớ hoài mắt em
PHAN CÔNG CHÍNH

nhớ lòng chiêm bao

trong anh một cõi sầu buồn
nửa mai chắt nặng cuộc buồn tình yêu
nhớ em nghìn sớm trăm chiều
lòng chiêm bao cũng đủ điều thương
mong

theo em

theo em xa hút mặt trời
mù tằm cánh hạc ngàn đời khôn khuấy
nửa mai tình nở trên tay
em cười một thoáng anh hoài ngàn
năm

nụ thầm

ơi em, những nụ tình thầm
như hoa hé cánh trên đầm buổi mai
anh về nhớ lại hôm nay
lòng thi như đã tỏ bày cùng em

có khi

có khi em bước qua thềm
anh trông ngỡ ngần gót chim chân sơn
tặng em, một nụ hoa còn
búp xanh chưa nở rất đôn cánh tay
HẠC TRẮNG

nụ tình ngàn năm

thuyền về bóng già nua
bến buồn như bãi lá
chiều qua em áo lụa
về ngã cuối hồn ta
em hát trong vòng tay
mơ nụ hồng huyền hoặc
chiều mây tím thổi bay
đậu xuống hồn khoáng khắc

ta biết ngày hôm qua
người buồn như nắng cũ
nên đời là cánh hoa
ngàn năm sau sẽ nụ
BÙI THỤ THU HÀ

cảm tạ

chiều về gió lộng trên ngàn
đôi làn mây rối bâng hoàng cuốn xa
tơ vương sương khói bao la
quyện hồn ta nỗi thiết tha muôn
trùng

NGÔ THỊ KIM OANH

em đi, vườn xứ trắng buồn

Từ những lúc có em về bên đó
vườn sứ xưa hoa trở trắng thật hiền
anh dấu mặt từng đêm xanh giấc ngủ
nghe cổ cây đờn đã tiếng chim muông
giữa buổi sáng mùa thu giăng bụi mỏng
em bỏ đi bông sứ rụng chim buồn
anh khép lại cửa hồn chưa bụi đóng
và nghe đời phiến muộn giọt mưa
sương.

CAO NHẬT QUYỀN

CỬA TIỆM BÀN TỪ CÂY KIM
ĐẾN CHIẾC PHÌ THUYỀN

tính tình qua cử chỉ

— Người đùa với tóc thường sợ cuộc sống.

— Người giữ điều thuốc trên môi 1 lúc lâu trước khi châm lửa là người kiên nhẫn và tự tin.

— Người hay gỡ mũi trước khi nói hay làm việc là người «ba phải»

— Kéo tóc che mặt là người hay ngượng nghịu, thích được âu yếm, nuông chiều.

— Cắn môi dưới rồi mỉm cười một mình là người lo âu nhưng rất bất thiệp.

— Hay bịt tai nhắm mắt là người muốn yên thân.

— Hay cắn móng tay là người nghi ngờ cả chính mình, bất mãn với nội tâm.

— Hay cắn giọng kính, cây viết, điều thuốc là người tính toán, họ biết rõ điều họ muốn không để ai lừa được.

— Người hay sửa cổ áo là người

rất sợ bị chỉ trích hay khiển trách, thiếu tự tin.

— Thường khoan tay là « type » người « tôi bất cần », « làm ơn để tôi yên », biểu lộ cho sự khao khát tự do.

LANG KHUÔNG

đại bác bắn xa nhất

Tầm xa nhất mà một đại bác đã đạt được là do khẩu H.A.R.P. (High Altitude Research Project: dự án nghiên cứu bắn lên độ cao) gồm 2 nòng cỡ 16 inch kẹp đôi với nhau tại Barbados. Năm 1968 một viên đạn 200 cân Anh đã bắn lên 1 độ cao 133.000 thước. Khẩu « Bertha lớn » đã oanh kích Ba Lê thời thế chiến thứ I là khẩu « Lange Berta » đã chế tạo 7 khẩu với 1 nòng cỡ 21 phân bắn xa 79,5 dặm Anh (trên lý thuyết) và thực tế bắn xa hơn 75 dặm Anh.

dân cà phê đen

Dân tộc uống nhiều cà phê nhất thế giới là dân Thụy Điển, uống mỗi người trong mỗi năm tới 28 cân Anh rưỡi cà phê.

dân nước lạnh

Dân tộc uống nhiều nước lạnh nhất thế giới là dân Mỹ. Mỗi ngày uống khoảng 445.000 triệu gallons (1 gallon bằng 5 lít). Năm 1963 và năm 1970, có thể lên tới 493.440 triệu gallons.

nơi đông xe lưu hành nhất

Nơi có nhiều xe hơi qua lại nhất là tại Hải cảng và đường Santa Monica tại Los Angeles. Năm 1968 có 420.000 xe hơi đi lại trong 24 tiếng đồng hồ mỗi ngày trong tuần.

con đường rộng nhất

Con đường rộng nhất thế giới là con đường Monumental Axis rộng 2 cây số từ Municipal Plaza tức công trường thành phố tới công trường Tam quyền ở Brasilia, thủ đô Ba Tây.

con đường hẹp nhất

Con đường hẹp nhất thế giới là con đường St-Joh ở La Mã chỉ rộng bằng một màn ảnh Tivi 19 inches.

NHỊ LANG (ghi)

chạy đua

Anh Tèo đang đi trên đường, bỗng nhiên anh thấy 1 thiếu nữ đang co giò chạy thực mạng, đằng sau là một người đàn ông to lớn đuổi theo. Anh lật đật chạy theo hỏi thiếu nữ:

— Có việc chi đó cô? Tôi có thể giúp cô được chăng?

Thiếu nữ vừa thở vừa trả lời:

— Cám ơn ông, chẳng có sao hết.

Tôi với nhà tôi, cứ mỗi lần đi ciné về là phải làm như vậy. Vì người nào về tới nhà sau, thì phải rửa chén bát!

bây giờ mới thấy mà

Một bà đến văn phòng luật sư:

— Thưa luật sư, tôi muốn thưa thẳng rề nhà tôi đã dám công khai sỉ nhục tôi là « con trâu nước ».

— Thưa bà, điều đó thì được. Nhưng anh ta xúc phạm tới bà từ bao giờ?

— Dạ, mười năm rồi ạ.

— Ủa? Sao bà để lâu vậy, bây giờ mới đi kiện?

— Thưa luật sư, tại vì tôi chưa bao giờ thấy con trâu nước ra sao cả. Tính cỡ hôm qua, tôi mới được thấy nó ở sở thú ạ.

PIANO

bạn có biết

— Tại Úc Đại Lợi tổng số cừu người ta nuôi là 125 triệu con trong khi tổng số dân là bảy triệu người.

— Viên ngọc lớn nhất thế giới là viên ngọc nặng 67 kí lô, được tìm thấy ở Bỉ tháng 12 năm 1955.

— Chiếc đồng hồ nhỏ nhất là chiếc đồng hồ làm tại Thụy Sĩ, nó chỉ dài 13 ly ngang 5 ly và nặng 7 gram.

— Viện Pasteur được thành lập đầu tiên trên thế giới tại Balê năm 1888.

— Bộ lạc Urubu ở Ba Tây có tục ngủ kỳ lạ: Khi ngủ ông bà già nằm dưới đất, con cháu đề lên trên, nhà đông chừng nào người nằm đề lên nhau càng nhiều lớp.

— Bộ lạc Nilga ở Phi châu cho rằng loài người xuất thân từ loài vật. Do đó có người chết những kẻ chung quanh phải mang xác chết vứt trong rừng cho thú vật ăn.

CHIM VIỆT (ghi)

suy diễn

Một anh lính mới tò te làm mất khẩu súng của mình. Vị chỉ huy hay được gắt lên:

— Tôi phạt anh 7 ngày tù và trừ tiền lương mỗi tháng cho đến khi nào anh trả hết tiền bằng với giá khẩu súng mới thôi.

Anh lính mới lằm bằm:

— Hèn gì mỗi khi cháy phi cơ, phi công cứ phải chết theo...

đảng trí

Một ông Đại tướng tư lệnh Hải, Không quân một hôm đến thăm căn cứ quân sự ở sát bờ biển và tự tay lái một kiểu thủy phi cơ mới. Sau vài

giờ bay ông ta điện thoại cho đài kiểm soát không lưu bên dưới cho biết ông ta sẽ đáp xuống phi đạo. Viên phi công phụ nhắc :

— Thưa Đại tướng, xin Đại tướng đáp xuống biển vì đây là thủy phi cơ.
— Chết ! chết thật ! Tôi đang trí quá...

Sau khi đáp ông ta quay lại nói với viên phi công phụ :

— Cũng may là có anh, nếu không tôi đã mắc phải 1 lỗi lầm quan trọng nhất trong nghề phi công.

Sau đó ông Đại tướng thản nhiên mở cửa phi cơ bước ra và... rơi tòm xuống nước.

KIẾN CẬN (ghi)

hà tiện

Sự biền lận của cha mẹ đối với con cái là một thói xấu không thể tha thứ được. Tính nết ấy làm chúng thất vọng, giảm giá trị chúng, khuyến khích chúng lừa dối, cò võ chúng giao du với các bạn bè tồi tệ. Rồi khi đã làm chủ tài sản của mình, chúng sẽ trở thành phóng đảng hoặc xa xỉ quá đáng và lao đầu vào những chi tiêu quá lớn, làm khánh tận gia tài một cách mau lẹ. Về vấn đề này cách xử thế xác đáng nhất của cha mẹ đối với con cái là hết sức thận trọng để duy trì uy quyền hơn là bảo vệ túi tiền.

ROGER BACON

Hà tiện thời gian là tính biền lận duy nhất có thể khoan dung được,

JEAN PIEPRE BLANCHARD

Kẻ giàu có nhất trong nhân loại là người cần kiệm, kẻ nghèo khổ nhất là người hà tiện.

CHAMFORT

Ảo tưởng của những người bần xỉn là coi vàng bạc như tài sản, thay

vì coi đây là những phương tiện để tạo nên tài sản.

LA ROCHEFOUCAULD
YẾN DUNG TỬ (ghi)

ngịch lý

Vợ nhà văn nghèo, ngồi đếm xương sườn của chồng, bỗng nhiên hỏi :

— Anh ơi ! nếu được tự ý lựa chọn anh thích món ăn gì mỗi tuần lễ chỉ một bữa thôi.

— Anh thích rau muống chấm muối hòa với nước luộc.

— Trời ơi ! Suốt năm suốt tháng mỗi ngày gia đình mình phải ăn rau muống, anh không chán sao ?

— Thi bởi chán nên mới ước mỗi tuần chỉ ăn một bữa !

gia vị đắt nhất

Gia vị đắt nhất thế giới là Crocus sativus tức safran ở Địa Trung Hải. Phải 32.000 cánh hoa mới làm nổi một cân Anh. Giá bán lẻ 94 đô la tại Âu Châu.

trà đắt nhất

Trà đắt nhất thế giới là trà « Ô Long» (rồng đen) do hãng Fortuum và Mason ở Piccadilly, Luân Đôn bán 10 đô la khoảng 400 giờ ram. Trà này gồm những lá trà non ở Đài Loan.

hãng trà lớn nhất

Hàng trà lớn nhất thế giới là Brooke Boudliebiq mua bán trong năm 1968 tới 439 819 200 đô la (khoảng 180 tỉ bạc VN) Công ty đang phát triển thêm đồn điền bên Á Căn Đình, Paraguay và Rhodesia.

N. L.

tarzan

Người đã tạo ra loại chuyện Tarzan là Edgar Rice Burroughs và ông ta đã nhờ đó trở thành tỷ phú.

Chuyện Tarzan đã được viết ra 23 cuốn tiểu thuyết, dịch ra 58 thứ tiếng hoặc thô ngữ, bán được 23 triệu bản trên khắp thế giới, làm thành 30 cuốn phim, xuất bản hàng ngàn sách có hình vẽ, hàng ngàn chương trình diễn ở đài phát thanh và vô tuyến truyền hình.

Trên thị trường người ta đã bán các loại kem đánh răng Tarzan, cặp sách Tarzan và nhiều thứ khác nhãn hiệu Tarzan.

Có cả thấy 13 Tarzan nhưng danh tiếng nhất và đóng phim lâu nhất là nhà vô địch bơi lội Johnny Weismuler đã thủ vai này từ năm 1932 đến năm 1946.

Nên biết tiếng hú oai hùng vọng cả núi đồi mà chúng ta thường nghe trong phim Tarzan do sự kết hợp của :

— Giọng hú của Weismuler.

— Tiếng tru của loài chó sa mạc (hyène).

— Tiếng hát nốt « do aigu » của danh ca Lorraine Bridge.

— Tiếng sủa của một con chó

— Tiếng cọ sợi dây sol trên đàn vĩ cầm.

Năm thứ tiếng ấy trộu lẫn và cấu tạo do nghệ thuật thu thanh cho ra tiếng hú ê... oua... aooo... oooow bất hủ vậy.

YẾN DUNG TỬ (suu âm)

tượng nữ thần tự do

Bó là công trình của nhà điêu khắc Batholi. Tượng được dựng trên chỏ lao Bedloh trong cửa bể Newyork.

Tiền để xây tượng có được do một cuộc lạc quên của dân chúng Pháp để gửi tặng nhân dân Hoa Kỳ.

Pho tượng trị giá 1.000.000 tiền vàng Pháp. Bộ để đặt tượng do Hoa Kỳ tự làm lấy tốn mất 250.000 đô la. Pho tượng này nặng 325 tấn.

Người ta có thể leo trong bụng tượng lên đầu tượng nhờ một cái thang tròn ốc. Từ trên cao, qua lỗ mũi của nữ thần được coi như những cửa sổ người ta có thể trông thấy cảnh sinh hoạt ở cửa bể Nữ Ước rất rõ ràng.

TRỊNH CÔNG TRUYỀN (suu tâm)

chuyện bác sĩ

Câu chuyện giữa hai vị bác sĩ.

— Này ! Anh có tin là mỗi khi bị chết oan là người chết lại hiện hồn về báo oán hay không ?

— Ô ! Nếu tôi tin thì tôi đã đổi nghề từ khuya rồi.

Một vị bác sĩ đang săn sóc cho ông tỷ phú già không con. Một người cháu lo lắng hỏi :

— Có hy vọng không bác sĩ ?

— Cái đó còn tùy nơi ông hy vọng cái gì ?

KIẾN CẬN

muối, đường và tình yêu

Đối với dân húi cua, nếu có hôm nào bạn mãi mê nghĩ đến 1 dân kip tóc nào đó mà quên kiểm soát đường nhập vào bao tử khiến hần khó tiêu và không ợ hơi được. Chỉ cần nửa muỗng café bicarbonat de sude (thuốc muối) bạn sẽ thấy « yêu đời yêu người » lại ngay.

Đối với dân kip tóc, khi nào cảm thấy hời hộp tay chân như rời ra vì sắp « trình diện » với người ta. Hãy

ống ngay một ly nước đường sẽ lấy lại bình tĩnh ngay. Chúc thành công.
HẠNH NGÂN CHI (Đà Nẵng)

bạn thân

Làm ơn cho một người bạn thân chính là giúp đỡ cho chính bản thân mình.

PLAUTE

Cặp mắt của tình bạn rất ít khi nhầm lẫn.

VOLTAIRE

Tình thâm giao giống như rượu chát. Càng cổ xưa càng dịu ngọt.

Tình bằng hữu là ái tình không có cánh.

CICÉRON

Ngờ vực bạn thân đáng xấu hổ hơn là bị họ lừa gạt.

ROCHEFOUCAULD

mẹ

Người ta chỉ bắt đầu già nua kể từ khi mất mẹ.

PÉGUÉ

Cái chết của người mẹ là nỗi khổ đau thứ nhất khi người ta khóc mà vắng mẹ.

Tương lai của đứa con là công trình của người mẹ.

NAPOLÉON
NGỌC SƯƠNG (ghi)

phát minh khoa học

Nga xô đã chế tạo được một máy vô tuyến truyền hình nhỏ bằng 2 hộp đựng viết học trò chồng lên nhau. Màn ảnh khổ 3/4 phân. Máy chạy bằng 22 đèn transistors, 6 đèn lưỡng cực, 1 đèn điện tử, 1 đèn âm cực. Hình ảnh rọi lớn 2 lần bằng 1 kính phóng đại. Nhà chế tạo đặt tên cho máy này là: « phi hành gia vũ trụ »

Bác sĩ Edmond Dewan nêu ra nguyên tắc thực hiện một phương thức cách mạng truyền đạt tư tưởng bằng những làn sóng điện não bộ. Theo Dewan, người ta có tập làm chậm lại nhịp độ của các sóng điện não bộ bằng cách chỉ huy thị giác. Từ hiệu tượng đó, ta có thể nghĩ ra một hệ thống rập theo kiểu morse làm cho 2 người ở cách xa nhau có thể truyền đạt tư tưởng với nhau từ đầu óc này sang đầu óc kia một cách dễ dàng.

PIANO (cóp)

cửa sổ tâm hồn

Người ta thường bảo đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn. Ở đây chúng ta không cần phân loại nó có phải là cửa sổ, cửa ra vào hay cửa gương của tâm hồn hay không mà ta chỉ cần mượn nó để xét đoán tính tình người và mở đường cho tương lai.. làm nghề thầy bói chơi :

— Người có đôi mắt to và lông lánh là người giàu lòng bác ái, hay thủ thỉ nói chuyện, thường thường đẹp và có duyên.

— Người có đôi mắt to, không lông lánh nhưng lờ là người « chưa có tâm hồn », ăn nói vụng về, thường hay quen với mấy ông y sĩ chuyên về mắt.

— Người có đôi mắt nhỏ, lông lánh là người thích vui với trẻ con yêu đời, hay đọc sách và trật tự.

— Người có đôi mắt nhỏ, tí hí là người vui vẻ, cần thận biết sửa soạn gia đình, lo tương lai và ưa tìm hiểu.

— Người có đôi mắt to (nam giới) là người ưa đọc sách, thích gần gũi và hay giao dịch với người khác bằng thư từ.

TAM KỶ

NGUYỄN THẾ

picasso

1) Picasso là người đầu tiên sáng tác về môn phái lập thể? Tiểu sử.

2) Tại sao phi thuyền không người lái sẽ di chuyển hoài như một hành tinh theo một quỹ đạo định sẵn?

3) Tiểu sử của Henry Miller và tác phẩm của ông.

THÀNH (Nha Trang)

Vào đầu thế kỷ thứ XX, trong ngành hội họa, học phái tự nhiên (naturalisme) đã đạt tới mức toàn thịnh vào cuối thế kỷ thứ 19 gặp nhiều phản ứng.

Những họa sĩ trẻ cùng nhau đi tìm một học thuyết mới cho hội họa theo chiều hướng hiện thực (realisme). Trong cuộc tìm kiếm này có nhiều giai đoạn, mỗi giai đoạn có một học thuyết, sau đi tới lập thể (cubisme). Picasso chỉ là một trong những họa sĩ trẻ tiên phong trong công cuộc xây dựng học phái hiện

thực nói chung, nhưng ông đã là người đầu tiên và có công nhiều nhất trong việc xây dựng và sáng tác họa phẩm lập thể.

Pablo Picasso người Y Pha Nho sanh ngày 25-10-1881 ở tỉnh Malaga trên bờ biển Địa Trung Hải. Thân phụ ông là một nghệ sĩ tài danh, đã sớm khám phá thiên tài của Picasso và cho ông theo học viện Mỹ thuật Barcelone. Nhưng thật ra Picasso đã chẳng học hỏi được bao nhiêu ở trường vì lúc đó ông đã quá rành về các kỹ thuật hội họa. Năm 16 tuổi, Picasso đã lập phòng họa riêng tại Barcelone. Ông qua thăm Ba Lê lần đầu tiên vào năm 1900 và 4 năm sau ông qua đó lập nghiệp và sống luôn cho tới bây giờ. Học phái của ông sớm được chấp nhận và ông đã sống sung túc nhờ các tác phẩm được giành mua với giá rất mắc. Ngoài hội họa, ông còn giỏi về điêu khắc và làm đồ gốm. Các tác phẩm của Picasso luôn luôn cải tiến vì theo ông « nếu tự nhắc lại, người ta sẽ đi ngược lại sự tiến tới không ngừng của tinh thần.

2) Phi thuyền không người lái có thể được điều khiển điện tử từ trái đất. Vậy câu hỏi cần phải đặt chung cho những phi thuyền không điều khiển mà vẫn di chuyển hoài trên một quỹ đạo.

Thật ra khởi sự các phi thuyền không gian đều được điều khiển từ trái đất cho tới khi được đặt trên quỹ đạo mong muốn. Sau đó là vấn đề tốc độ. Muốn đặt phi thuyền bay trên một quỹ đạo nào đó, các nhà bác học phải tính trước tỷ lệ tương quan giữa sức hút của trái đất (hoặc của

hành tinh nào đó) và tốc độ của phi thuyền. Nếu tốc độ vượt quá tỷ lệ đó, phi thuyền có thể sẽ thoát đi vào một quỹ đạo khác, hoặc sẽ bay theo đường thẳng cho tới khi gặp sức hút của một tinh tú khác. Nếu tốc độ nhỏ quá so với sức hút của trái đất (hay một hành tinh nào đó), phi thuyền sẽ rơi trở về trái đất hay hành tinh. Trường hợp này nếu hành tinh có bầu khí quyển như trái đất thì do sự cọ sát của không khí, phi thuyền sẽ bị cháy tan trước khi về tới mặt đất. Đó là trường hợp của rất nhiều vệ tinh nhân tạo không người điều khiển mà Mỹ và Nga đã phóng đi từ năm 1957 cho tới nay. Khởi sự bay trên quỹ đạo định sẵn rồi dần dần sau nhiều năm do sự cọ sát tại thượng tầng khí quyển, tốc độ giảm dần cho tới khi không cưỡng lại được sức hút của trái đất phải rơi xuống.

3) Tiểu sử và tác phẩm của Henry Miller đã được giải đáp trong một số Tuổi Ngọc trước rồi.

các hãng thông tấn quốc tế

Tên của các hãng Thông Tấn AP, AFP, UPI, API và Reuter được ghép bởi những chữ gì? Xuất xứ mỗi hãng? Thành lập năm nào, công hay tư?

PHẠM ĐỨC LÂM (Biên Hòa)

— AP do chữ Associated Press là một hãng Thông Tấn Hoa Kỳ thành lập năm 1848 dưới hình thức một tổ hợp bất vụ lợi của các nhà báo Mỹ (các nhà báo hội viên khai thác tin của AP và cùng nhau hùn tiền để hãng AP điều hành). Khởi sự AP có 6 hội viên (6 nhật báo), nay số hội viên lên tới 1.750.

— U.P.I. do chữ United Press International là một hãng Thông Tấn Hoa Kỳ thành lập năm 1958 dưới hình thức một công ty thương mại của tư nhân. U. P. I. do 2 hãng thông tấn sáp nhập tạo thành. Đó là hai hãng :

— United Press thành lập từ năm 1907.

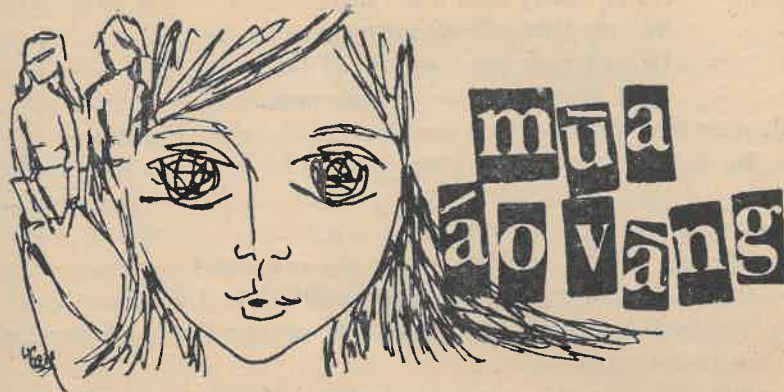
— International News Service thành lập năm 1909.

— A.F.P. do chữ Agence France Press là hãng thông tấn của Pháp thành lập năm 1944. Hãng này do chánh phủ Pháp thành lập và hiện còn nhận được sự tài trợ của chánh phủ. Tuy nhiên A. F. P. được hưởng qui chế tự trị và Hội Đồng Quản Trị của hãng gồm hơn phân nửa là đại diện các chủ báo, mục đích là để tin tức của hãng được vô tư đúng theo tinh thần của quyền tự do báo chí.

— Reuter là tên của người sáng lập hãng thông tấn của Anh quốc vào năm 1858. Đó là ông Julius Reuter, lúc sanh tên là Israël Beer, nhưng sau đổi lấy tên Julius Reuter. Cho tới đệ II thế chiến, hãng Reuter là một hãng tư của gia đình Reuter. Sau đó hãng được cải biến thành một hợp tác xã của các nhà báo Anh.

Trong các hãng Thông Tấn lớn quốc tế, không thấy nói đến hãng A.P.I.

Ngoài ra còn phải kể đến hãng Thông Tấn TASS của Nga là hãng cung cấp tin lớn nhất của thế giới Cộng Sản. Hãng TASS (Telegrafnoie Agentstvo Sovietskavo Soiuza) là một cơ quan công được độc quyền phân phối tin tức cho các báo tại Liên Xô.

truyện dài TỪ KỂ TƯỜNG

— Trời chyun mưa phải không Phụng ?
Phụng nhìn ra cửa xe một lúc quay đầu nói :

— Lạy trời đừng mưa.

— Lạy trời cứ mưa to.

— Chi vậy ?

— Mưa mới thú. Phụng cứ tưởng tượng giờ này mình xuống phố gặp trời mưa, đi dưới những bóng cây, mưa lành lạnh ập vào da mặt, nước mưa giăng giăng trong ánh đèn. Thú không ?

— Mưa ướt như chuột lột, thú chỗ nào ?

— Phụng là người vô tình cảm. Tim Phụng bằng đá xanh.

— Phụng đầy tình cảm. Tim Phụng có tới tám ngăn chứ không phải bốn. Mọi ngăn tình cảm chứa đầy, tràn ra ngoài, chia cho anh một chút xíu. Vậy cũng làm tàng, ra vẻ nghệ sĩ.

— Anh có thơ đăng báo rồi chứ bộ.

— Thơ con cóc hay thơ con ếch ?

— Thơ tình.

Phụng xi một tiếng. Nguyễn nói :

— Phụng không tin à. Không tin thì nghe anh đọc nhé ?

Nguyễn làm bộ suy nghĩ một lúc, vỗ trán mấy cái, rồi tăng hắng giọng đọc :

*Cô gái nhà ai ở xóm Đông
Sang đây một sớm nắng vàng trong
Cùng hai cô bạn bên bờ giếng
Nhật nắng trong cây kể chuyện lòng*

Tôi về dưỡng bệnh ở nơi đây
Nhà trọ thân đơn tối lại ngày
Từ buổi nhìn qua song cửa sổ
Bệnh dường như khỏi dạ như say...

Phượng đấm vai Nguyễn :

— Đó là thơ Nguyễn Bính ông. Xạo nhè! Người ta một tử thơ đây chứ bộ.

Nguyễn cười :

— Vậy sao, thế mà anh tưởng thơ của anh chứ ?

— Chắc anh nằm ngủ mơ, thấy mình đột nhiên trở thành thi sĩ.

— Thôi anh làm người dưỡng bệnh trong thơ Nguyễn Bính vậy. *Bệnh dường như khỏi dạ như say...*

— Biết ruột non ruột già ông rồi. Hèn chi bữa nay giả vờ tử thế, rữ người ta đi ăn tiệm. Hối lộ phải không ?

Nguyễn lườm :

— Nói ầu. Không có ý nghĩ đó đâu. Hoàn toàn với mục đích từ thiện.

— Làm như người ta cả đời chưa đi ăn tiệm lần nào.

— Ai dẫn Phượng đi ?

— Bạn bè.

— Không có bạn bè nào gan cùng mình như vậy hết.

— Bờ, được không ?

— Phượng có bờ. Trời ơi, ngó xuống mà coi.

Phượng dầy nầy, cấu tay Nguyễn mấy cái nhả nhỏ :

— Bộ không được sao. Tưởng không ai thêm ngó tới mặt nhỏ này à.

Cho anh biết... cả lá đấy.

— Thế « ông ấy » dùng phương tiện gì để xê dịch trong mỗi lần chở Phượng đi ngao du sơn thủy ?

— Xe PC.

— Có bánh sơ cua không, để phòng nổ bánh dọc đường.

Phượng lườm Nguyễn. Lúc đó xe cũng vừa tấp vào lề đường. Nguyễn trả tiền xe rồi ra hiệu cho Phượng băng qua đường. Phượng đứng khựng lại, mắt lác liên. Nguyễn hỏi :

— Cái gì thế. Qua đường chứ chứ cô bé.

— Chờ đèn đỏ xe ngừng đã.

— Sợ à ?

-- Sợ. Phượng ít khi qua đường trong lúc xe chạy. Trừ có người nắm tay.

-- Lớn thế mà làm như còn bé lắm. Chiếc xe nào đụng Phượng chắc chiếc xe đó bị dẹp đầu, nổ bánh, lăn quay ra giữa đường mà chết.

-- Anh trừ cho Phượng bị xe đụng hả ?

-- Anh thí dụ thế.

Mặc cho Nguyễn nói gì thì nói. Phượng vẫn đứng nép bên lề đường chờ đèn đỏ. Nguyễn nói :

-- Anh nắm tay Phượng dẫn qua đường, thay thế cái ông nào đó một hôm được không ?

— Không thêm.

Nguyễn cười. Phượng giận dỗi cắn mấy cọng tóc, mặt cúi xuống nhìn ánh đèn lao chao trên mặt đường nhựa đen bóng. Những cơn gió lạ, lạnh lùng đi trên hàng cây. Lá me bay chấp chới, những bầy kiến cánh bu theo chụp đèn liêu thân một cách hăng hái. Phượng cắn mấy cọng tóc mình trong mấy chiếc răng hồ hững, nghe mùi tóc thơm thơm. Anh Nguyễn đứng đó, đôi mắt hướng nghiêng theo đỉnh cây. Đôi mắt chắc hướng lên trời. Cái dáng của anh Nguyễn lúc nào cũng buồn. Người như thế làm sao mà sung sướng được. Phượng chưa nghe anh Nguyễn than buồn lần nào. Hình như người sống với nỗi buồn của mình họ muốn im lặng để hưởng cái hạnh phúc ngầy ngất đó. Từ hôm giận Hạ, hai đứa nghỉ chơi với nhau, không còn đi học chung, không còn liên lạc, dù rằng mỗi ngày vẫn ngồi ở chỗ ngồi cũ. Phượng tự nhiên thấy mình khác hẳn, như một cơn gió hệ hôm nào báo hiệu một mùa khác. Phượng nghe bằng khuàng, u buồn, vu vơ, những bước chân chớm bước qua đường vội khựng lại, những nụ cười hồn nhiên trước cổng trường đâu mất. Mấy chiếc răng nhai đi nhai cóc rầu rầu, dòn tươi, bây giờ ngẩn ngơ hồ hững cắn mấy sợi tóc. Nhìn quanh cái gì như cũng chỉ mới bắt đầu. Nỗi buồn của một thời con gái hình như cũng mới về, đậu lại trong hồn Phượng, vương mắc từng bước chân. Phượng ngày xưa, rụt rè khi qua đường một mình. Phượng bây giờ khép nép chờ xe cộ ngừng với bóng đèn đỏ bật lên trong hình dáng của ông cảnh sát gác đèn cô độc. Phượng nghe lẻ loi, riêng rẽ, như những giọt nước mắt vô cơ rơi trên những trang sách học.

— Sang đường, cô bé. Bộ khóc hả ?

Phượng ngược lên với một nụ cười để trả lời anh Nguyễn biết là mình không khóc, nhưng đồng thời, nỗi giận dỗi này giờ cũng tiêu tan. Phượng ức mình quá, không cái gì giữ lâu được. Anh Nguyễn thì phải giận đến mấy ngày anh ấy mới tởn, mới bỏ hẳn tánh trêu chọc Phượng. Hay là mỗi lần bị anh Nguyễn trêu chọc Phượng hãy trả lời anh bằng những giọt nước mắt. Có nên như thế không ? Phượng đọc ở đâu đó một câu đại ý nước mắt đàn bà làm gỗ đá cũng phải mềm lòng. Nước mắt mình có làm anh Nguyễn mềm lòng không ?

-- Đi nhanh cô bé.

Anh Nguyễn vừa nói vừa nắm tay Phượng lôi đi. Phượng đỏ mặt, sượng sùng. Phượng định rút tay lại, nhưng chẳng hiểu sao Phượng cứ để yên cho anh Nguyễn giữ. Anh Nguyễn à, xin anh đừng tưởng làm bàn tay này có nhiều người nắm rồi nhè. Không có ai hết. Chỉ có một mình nhỏ Hạ, bây giờ là anh. Đừng tưởng làm Phượng có bờ Phượng chưa có bờ. Chẳng ai thêm đề ý tới Phượng cả. Phượng hiền lắm, đâu có dữ. Đâu có phải là nữ chúa rùng xanh như lũ nhóc tuyên truyền. Phượng đã có những lúc yếu như cọng búa, la đà như cành liễu trong sân trường. Anh nắm tay Phượng làm Phượng sượng sùng như mỗi khi nhà có khách, một ông bà người lớn nào đó đột nhiên xoa đầu Phượng bất ngờ.

— Ăn cơm Tàu hay ăn cơm Tây, Phượng ?

Đã sang bên kia đường. Anh Nguyễn dừng lại hỏi. Phượng cũng đứng ngó loanh quanh khu phố rực rỡ ánh đèn. Anh Nguyễn cười :

— Cho cô bé tha hồ chọn.

— Chọn những bóng đèn xanh hay những bóng đèn đỏ ?

— Ngủ mơ. Chọn cơm Tàu hay là cơm Tây.

Phượng khúc khích :

— Không cơm Tàu mà cũng không cơm Tây.

— Cơm cà ry Ấn Độ à ?

Phượng lè lưỡi chỉ tay về phía trước :

— Anh với Phượng vào hẻm Casino ăn bún chả, khoai tôm chiên, ngon hơn.

— Và bún than bún ốc ?

Phượng cười thành tiếng :

— Anh đúng là cậu hai vườn. Quê ba cục. Bún than bún ốc phải tới đường Thủ Khoa Huân, quán Bà Ba Bưng.

— Nghe cái tên rừng rợn quá.

— Vậy mà ngon tuyệt. Hình như những nơi đặc biệt đều có những cái tên rừng rợn. Như quán cơm Âm Phủ ngoài Huế vậy. Người ta ăn dưới những cây đèn cây leo lét.

— Xạo. Phượng ra Huế ăn cơm Âm Phủ lần nào ?

— Phượng ăn... tưởng tượng. Con bạn nó tả chứ bộ.

— Cái gì tưởng tượng cũng rừng rợn hết. Và hình như đều... ngon lành.

— Anh không tin hả ?

— Tin chứ. Anh cũng có những thằng bạn người Huế.

— Sao còn thắc mắc ?

Phượng suyt đùng phải một người đi ngược chiều vì mãi lo cãi với anh Nguyễn. Ông ta vừa chui trong rạp chiếu bóng ra nên mắt mũi còn lờ mờ những Khương Đại Vệ, Lý Thanh. Phượng cười nói ý nghĩ đó cho Nguyễn nghe. Anh Nguyễn bảo :

— Anh chỉ thích Trịnh Phối Phối có một lần duy nhất trong một khúc ca múa của cái bang. Những cây gậy đá cầu loang loáng theo bóng người hành khất vui đùa hồn nhiên, yêu đời.

— Phượng cũng có xem phim đó.

— Phim gì nhỉ ?

— Phượng cũng quên mất. Phượng xem với Hạ.

— Hai cô cũng xem kiếm hiệp ?

— Ít thôi. Vài phim thơ mộng còn bao nhiêu chỉ là chém giết sát máu. Những phim này thì không có « tui »

— Phim kiếm hiệp tàn rồi.

Qua khỏi rạp chiếu bóng một khoảng, hai người quẹo vào con hẻm nhỏ. Bên trong là những quán ăn rộng lớn bán đủ các thức ăn cho những người thích ăn vặt và thích lang thang. Sài Gòn có những con hẻm nhỏ xiu,

tối om, xa khuất, bán thức ăn ngon, rất khuya. Và chỉ có những cặp tình nhân mới chịu khó tìm đến, như con hẻm ở đường Nguyễn Văn Sâm bán mì xào chẳng hạn. Phượng đã tới đó mấy lần với Hạ. Những cặp tình nhân ngồi thui thủi trong bóng tối ăn nhỏ nhẹ như thỏ. Phượng và Hạ ăn tự nhiên, ngon lành, không phải rụt rè chi cả. Ăn lẹ lẹ rồi về kéo ở nhà má trông chị. Má lỏng má bí cửa thì khổ. Anh hào huê quá có khi nào thiếu tiền bắt chị ngồi chờ không anh, nhớ để dành tiền đồ xăng. Đường đưa nàng về dinh khó khăn xa xôi lắm à. Đại khái Phượng và Hạ đã trêu người ta như thế. Đừng bao giờ để người ta trêu lại mình Phượng nhé, nếu mi cũng thích ngồi ăn thui thủi trong bóng tối, ăn nhỏ nhẹ như một con thỏ, bên cạnh một người bạn trai, một con thỏ khác.

— Vào đây Phượng.

— Không, quán trong kia ngon hơn.

Anh Nguyễn chịu ý Phượng. Cha, cảm động quá. Hôm nay là lần đầu tiên anh Nguyễn chịu Phượng, anh theo vào, gạt gù. Chiếc bàn sát vách tường, có những ô nhỏ bằng sắt sơn màu nâu bám bụi ngó ra con hẻm nhỏ xiu để mấy cái thùng phuy bề ngang, cong vẹo đầy nước, mấy cây Móng Tay lá xanh non. Trời gầm gừ một chốc, có chớp loé sáng và mưa đổ nhẹ. Lúc này anh Nguyễn đã kêu thức ăn. Anh đùa :

— Cứ tự nhiên xem như ở quán vậy Phượng nhé.

— Anh yên chí. Lo sẵn tiền đi. Phượng ăn anh khiếp luôn. Lần sau không dám dẫn đi nữa.

— Bao Phượng ăn tới khi lấy chồng. Đừng lo.

— Lại nói bậy.

Phượng nhăn mũi ngắt mấy cọng rau thơm, ngò gai bỏ vào chén bún của anh.

— Anh ăn nhiều rau lên cho mập.

— Phượng húp nước mắm nhiều lên cho tau bớt mỡ. Lấy mỡ bụng cho có eo bây giờ Mỹ Viện tính cả trăm ngàn.

— Ai thêm.

Phượng gắp thịt trong chén anh Nguyễn về chén mình, thích thú cười. Anh Nguyễn ngó xuống kêu « ơ miếng thịt của tui ». Chợt thấy trong chén Phượng anh im lặng. Một chốc anh giả vờ gạt Phượng để lấy lại miếng khác nhưng Phượng tỉnh bơ. Ít nhất là Phượng hơn anh Nguyễn điếm này. Nhé. Phải cho người ta có một điếm hơn anh chứ. Anh Nguyễn ơi anh lù khù quá con Hạ nó bóp mũi anh chết lúc nào không hay.

Tiếng mưa rơi thánh thót bên ngoài. Mấy người khách từ ngoài bước vào ngơ ngác đội áo mưa trên đầu. Cô gái đi bên cạnh có chiếc bóp đẹp. Phượng nhớ mình chưa có chiếc bóp nào cả. Đi chơi với Hạ hai đứa cứ phải để tiền trong khăn, rơi mất lúc nào không hay. Có hôm xe hết xăng tìm tiền đồ, khăn và tiền bay mất từ lâu. Đành cười với chú bé bán xăng chạy về nhà xin tiền mang đến trả. Thi đậu phải đi phố một hôm sắm những thứ lặt vặt cần thiết đó. Con gái lớn rồi. Đó là câu nói đầy ý nghĩa nhất và là lý do chính đáng để Phượng vòi tiền. A, ta moi anh Nguyễn thử xem.

(Còn nữa)

TƯỞNG NHƯ CÒN MÙA HẠ

THỰC QUI

Tôi ở Đà Nẵng. Quảng ở Huế. Chúng tôi gặp nhau ở một thành phố lạ hoắc : Qui Nhơn. Có lẽ vì chuyện gặp gỡ đó, cuối năm thứ hai thi ra trường, già biệt hai năm nội trú ôm sách đi học tập tễnh bước xuống đời, tôi chọn nhiệm sở ở Quảng Trị : Thành phố cách Huế sáu mươi cây số mà người ta mệnh danh là chốn địa đầu giới tuyến, và Huế trở thành trạm dừng chân của tôi cho mỗi lần từ Quảng Trị vào thăm nhà, hoặc từ Đà Nẵng ra dạy lại. Huế trở thành thành phố lý tưởng của tôi, vì Quảng và tình yêu của tôi ở đó. Chúng tôi bắt đầu yêu nhau mùa hè năm ngoái, mùa của hẹn hò gặp gỡ. Những lãng tâm, đèn miếu, những con đường rợp bóng cây xanh, những quán cà phê nhỏ xinh xắn đều có dấu chân của chúng tôi cùng qua, cùng ghé đến cùng ngồi bên nhau, tưởng như hạnh phúc là vĩnh cửu. Nhớ con đường dẫn đến nơi chốn Quảng làm việc, lần đầu tiên đến tôi không khỏi lo sợ. Một đồn trại cách thành phố 4 cây số, và bao giờ cũng vậy, tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực khi người lính gác nhắc máy điện thoại lên tiếng chuông reo hòa lẫn nỗi lo sợ phập phồng không biết có Quảng ở nhà không ? hay đã đi công tác. Mắt tôi như dán chặt vào khuôn mặt người

lính gác, khi thấy người lính gật đầu tôi mới thở ra được. Từ cổng gác tôi có thể nhìn thẳng vào những dãy nhà vách gỗ san sát đều nhau và nhìn thấy Quảng ra đón tôi từ đằng xa. Thường thường chúng tôi cảm động ghé góm và không thốt ra được một tiếng, chân tôi như cuống lên, trao đổi nhau những câu ngắn ngủi với đôi cặp mắt nhìn. Em mới vào. Dạ. Cô giáo hôm hay coupe cours. Đầu có, vào thăm nhà và ghé anh.

Thường Quảng đưa tôi vào phòng làm việc cách phòng ở một khoảng ngắn. Căn phòng ở nhỏ vừa kê đủ một giường, một kệ sách và một bàn viết mở cửa trông xuống phi trường. Tôi thường kêu lên trời ơi ở đây mà làm sao sáng tác cho được, nhìn xuống toàn máy bay và hàng rào kẽm gai không mà. Quảng thường đùa với tôi khó gì em cứ tưởng tượng những cánh máy bay kia là những đôi cánh chuồn chuồn, hàng rào kẽm gai là một vườn cây và cứ tưởng tượng thêm một ít hoa, bướm, tha hồ mà làm thơ. Nhìn cái doanh trại buồn thiu, nhìn đời lính và những khó khăn anh gặp phải, anh như cái bóng lẻ loi cô độc. Tôi nghĩ đến tự do của những cánh chim trời. Quảng không có cái tự do ấy. Đời lính kỷ luật khuôn phép, một bước : sự vụ lệnh, hai bước : sự vụ lệnh. Quảng thường ước ao với tôi : mong hòa bình để trở về đời sống dân sự chắc anh sẽ viết lách được nhiều hơn, bạn anh nhiều đũa bây giờ cũng khỏe như Tường ở Sài Gòn, như Tung như Hầu. Nghe anh nói tôi thương anh vô vàn và nghĩ phải xa nhau trong những giờ phút gặp gỡ ngắn ngủi, tôi lại khóc. Bao giờ Quảng cũng cổ trừu tôi cô giáo lớn rồi mà còn khóc, không sợ học trò cười. Tôi cố cười và liu tiu kể cho Quảng nghe những chuyện vui lẫn buồn, lũ học trò bé nhỏ của tôi ở một ngôi làng quê hiền lành ngày thơ, sống, lớn lên chỉ biết những con trâu, lũy tre, đường làng. Hôm ra bài luận tả người cảnh sát tôi đã khó khăn vẽ hình dáng người cảnh sát diễn tả những động tác cho chúng hiểu và cuối cùng đọc được những câu luận buồn cười em đi học em gặp một ông cảnh sát đứng gác ở ngã ba đường làng... Quảng bao giờ cũng trừu tôi cô giáo bé tý, học trò đầu sợ, chỉ mình anh sợ vì... hay nè.

Chúng tôi bao giờ cũng gặp nhau vội vàng gấp gáp. Đưa tôi ra xe luôn nghe Quảng dặn cấm cô giáo khóc, vào nhớ uống thuốc, ăn nhiều cho mập cố gắng về thăm anh. Tình chúng tôi toàn là những chuyến xe hẹn hò và những tờ thư kẻ lẻ uối nhớ nhung xa cách. Bây giờ tôi nhận được cái thư thứ 76 của Quảng thì tôi đã trở về thành phố tôi ở. Huế, Đà Nẵng xa cách một ngọn đèo mà tưởng như ngàn trùng. Tôi vĩnh viễn chẳng bao giờ trở lại Quảng Trị, cô giáo bỏ sách vở, học trò, trường lớp theo đoàn người lánh cư. Tôi không hình dung rồi cảnh đồ nát, chết chóc điêu tàn. Đám học trò vô tội của tôi có mệnh hệ gì không ? Và thành phố Huế còn lại, Quảng còn ở lại có mệnh hệ gì không ? Tôi muốn ứa khóc.

Mùa hè năm nay không một niềm vui vì tôi xa Quảng. Bây giờ mới nuôi tiếc ngày hè vui chơi ở biển Thuận An năm ngoái : bãi cát trắng, sóng biển, lũ dương xỏa tóc reo trong gió, cát ướt và hai bàn tay đan nhau ngập ngừng. Tình đã có trong mắt, đã thấp trong tim hồng. Đêm mùa hè nào

rong chơi nội thành, gió thoảng hương tóc bay. Mùa hè với chè cốm với những chuyến đò sang, mùa hè với mùa nắng rực rỡ trên những hàng phượng vĩ có thật xa rời chăng ?

Nhớ như nhớ buổi bỏ dạy vào thăm. Nhớ quán bánh bèo cùng vào với Loan, anh Thuyên ở Võ Dạ. Nhớ Thuần, nhớ đám cưới Loan Ngọc với đầy đủ khuôn mặt của bạn bè. Tối đi uống café có anh Thạch. Những lần điện thoại cho Tấn nhắn dùm Quảng cho tôi. Nhớ những sáng mưa lang thang trong đại nội, mưa ướt cả tóc cả mắt môi. Mưa giăng mờ cho tôi quên cả lối về. Quảng là nơi chốn nương náu cho tâm hồn tôi dừng lại, bỏ những tháng ngày trôi nổi bênh bồng. Quảng, hạnh phúc của tôi xa tít ngoài kia. Tôi vẫn ăn vẫn sống vẫn thở và cảm ơn đời sống đã cho tôi những giây phút trọn vẹn cho tình, cảm ơn Quảng đã cho tôi tình nồng đầy. Cảm ơn Quảng, tên lính thi sĩ của tôi ơi ! Cuộc sống đầy rẫy những đối trá hận thù, chúng ta chỉ tìm thấy ở tình yêu những gì đẹp nhất, rực rỡ nhất, và thành thật nhất của một đời người. Thư mới nhất Quảng viết cho tôi « Hôm qua anh một mình xuống phố, thành phố buồn thiu như ngái ngủ, phượng đỏ rực trên những hàng cây, những ngó sen đã nở thơm ngát mặt hồ trông cảm động lắm, anh ước có em để lang thang cùng anh. Chủ nhật đã qua, không tiếng chuông điện thoại reo vang, không bước chân em đến, anh buồn bã vô cùng. Anh vẫn một mình ở đây như nổi khốn cùng của một con cá mắc cạn. Không biết bao giờ yên lành ? Không biết đến bao giờ hòa bình ? Biết đến bao giờ em về với anh ? Biết đến bao giờ hờ em yêu dấu.

Anh yêu dấu, em xin trả lời : chúng ta hãy cố gắng đợi chờ, Huế còn, anh còn, em sẽ trở về, trở về thành phố tình yêu. Sẽ còn những mùa hạ đến và một mùa hạ đã cất giữ trong ngăn kéo yêu thương. Em sẽ trở về, nhất định.

CHÀNG CÒN AI TRẦN HỒNG THUY

ta ngần ngại nhìn sương khói tan
thương ôi ! bông giấy héo hai hàng
em dần tan biến vào trong lá
ta thẫn thờ trông chiếc lá vàng...

mùa đông về đó, có phải không
ta nghe cây lá khóc mưa hồng
đáng nhỏ, em về trong bóng lá
lá thu gầy đơn với đông phong

ta buồn tiếng hát với chiều nay
sao hồn choáng váng khúc thơ dài
em về ngự giữa hồ bông giấy
áo xiêm buồn trông như khói bay

em đến nhẹ nhàng như giấc mơ
mênh, mộng sương khói ướt đôi bờ
chiều đông, mây ngủ dài trên áo
ta ngần ngại nhìn như lá xưa.

Ở MỘT TUỔI NÀO ĐÓ • LÊ MIÊN TƯỜNG

(Tiếp theo trang 13)

cho biết vừa thấy cô bé được một kẻ lạ mặt dẫn vào khu rừng. Cảnh sát làm tưởng cô bé bị quỷ râu xanh bắt đi nên đuổi theo. Khi tốp cảnh sát tới nơi thì thấy thấp thoáng đằng trước bóng chàng thanh niên dẫn cô bé chạy như điên. Cảnh sát nổ súng. Chàng phi công trúng đạn ngã xuống. Izabel ôm con gà kêu thét lên khóc trên xác chàng ta...

— Rồi sao chú ?

— Hết. Phim chấm dứt ngang cảnh đó.

Cô bé thở dài buồn bã. Chàng thanh niên chế thêm nước sôi vào chiếc bình. Cô bé như thể bị nhân vật của chuyện phim lôi cuốn nên đắm ra thờ thẩn.

Chàng thanh niên khép lại ô cửa sổ vuông. Mưa rót long tong vào mặt kính làm thành những chiếc bọt trắng đục lơ chảy nhều xuống bức tường màu vàng. Mưa làm buồn không gian. Không gian duy nhất chỉ có những tia nước, khói và mây.

Cô bé hỏi chàng thanh niên :

— Rồi chàng phi công có chết không chú ?

— Theo bé thì nên như thế nào ?

— Nghi nói chú đừng cười nghe ?

— Ừ.

— Theo Nghi, nên để chàng phi công chết.

— Sao thế ?

— Bởi vì cô bé quá nhỏ mà chàng ta lại già.

— Thế là sao ?

Cô bé mím môi :

— Chú biết rồi nhưng chú dấu. Cháu cho rằng Nghi còn nhỏ nên chưa hiểu gì cả phải không ?

— Chú không nghĩ thế, nhưng...

— Chú đừng nhưng nữa. Chàng phi công chết bởi chàng yêu Izabel.

Nếu sống làm sao yêu. Phải không chú ?

Chàng thanh niên ngạc nhiên một cách thích thú. Chàng nói :

— Thế là bé đã hiểu rồi.

— Hiểu gì chú ?

— Chuyện phim đó. Hiểu luôn cả chàng phi công. Steve Mac Queen mà thủ vai đó thì nhất.

— Phim hay nhưng tội quá phải không chú ?

— Không tội đâu. Chàng thanh niên chột hạ thấp giọng nói lầu bầu nhưng cũng đủ cho Nghi nghe. Chàng nói rằng cho chú chết mà được yêu như thế chú cũng chịu. Cô bé tuy đã nghe được nhưng giả vờ hỏi rằng chú nói gì đó chú ? Chàng thanh niên lắc đầu. Cô bé nói :

— Cháu có nghe chú nói.

- Nói gì đâu ?
- Chú nói gì mà chết chết đó !
- Thì chú nói viên phi công chết.
- Chú có thích chết như chàng phi công không ?

Nghi hỏi xong đầy ghế bỏ chạy vào buồng. Chàng thanh niên kinh ngạc. Nghi đã hiểu hết. Đã biết hết. Như Izabel với viên phi công. Như Hamlet với Lolita. Những cuộc tình tuyệt vời như thế thảm đã xảy ra. Những nút thắt của tình tiết cốt chuyện đã được mở ra bằng một hy sinh. Bởi một cái chết. Chết để còn tình yêu. Nghi không còn bé nữa đâu. Chút hồng phảng phất trên má một như chút nắng đầu xuân rực rỡ. Chàng thanh niên cảm nghe lòng xao xuyến. Nổi xao xuyến cắt da khi ý nghĩ bùng vỡ miên man gọi lại một bóng người nữ đã mù tăm. Đã năm năm bấn bật. Đã biệt mất trong các cảnh đời gút mắt hút xa Thổ Bạch. Chàng thanh niên muốn gọi khẽ khàng như thế. Muốn kêu nín. Muốn có con gà đem tặng ngay Nghi. Con gà hoặc một thứ hiếm quý khác. Ví dụ như cuộc đời. Đời chàng đã lơ loang trong một cuộc tiêu phí không chừng. Đời nghiệt ngã đui què. Nhưng chàng còn trái tim. Ở La Mã, con gà là trái tim trên nóc nhà thờ. Hay đem tặng Nghi trái tim ?

Nghi đóng cửa buồng lại. Buổi ăn cháo chấm dứt. Buổi kể chuyện chấm dứt. Xa đằng kia, sát dãy núi xanh, một vầng sáng bắt đầu ló ra khỏi đám mây bạc.

Người từ hướng chợ Mới đổ về, đi chúi xuống con đường dốc như chạy. Đám học trò con gái tan ra đi phơ phất qua bãi cỏ rộng, nơi bọn nhỏ dùng làm sân đá banh.

Người bạn bỏ về, tới ngồi đợi Phương chỗ gần bức tượng những người Kinh Thượng đứng kề nhau trong cung cách thân hữu.

Chàng thanh niên ném mẫu thuốc xuống ngón tất ở bãi cỏ. Chàng bước dài qua khỏi vũng nước đọng, đi. Có tiếng cọt két nồn nao vang sau lưng chàng. Hình như Nghi đang mở cửa buồng.

Tháng giêng hết. Nhưng mùa Xuân còn. Đời sẽ đầy đưa qua dụi dàng trên tay tháng giêng, tháng hai tháng tư kế tiếp sau đó. Mùa Xuân vẫn còn khi nhìn những đợt trà non chớm lú dọc mạn đồi. Đường Chauvel. Đường Liên áp. Qua khỏi khu nghĩa địa bề quặc về hướng nhà thờ. Đi lên con đường dốc. Đi xuống con dốc. Có thể sẽ ghé ngồi quán. Kêu một phin đen hoặc một trà sâm. Ngồi. Nói. Nhìn. Tiếng nhạc lướt thướt kéo dài như mưa lê thê. Buồn. Buồn bay tỏa mênh mang. Buồn vây quanh đậm đặc. Đặc như ly cà phê và ý nghĩ. Có thể ngồi quán. Cũng có thể không. Có thể tới bẻ bông dăng cô giáo Quyên. Có thể dựa gốc cây chờ Phương về. Con đường thân quen. Có thể thuộc từng chỗ hang hóc ổ gà. Thị trấn hẹp, ấm. Có thể mất mấy phút ngồi phiêu du qua các con đường các nơi chốn bằng mộng. Đi. Về. Bao giờ vẫn hai đứa. Càn phòng rộng không vắng ngắt đầy

thuê phòng sát bên guôm guôm. Thế đó. Tháng giêng hết. Và tháng hai tới thay chỗ. Mỗi sáng thay nước bình hoa, lượm vớt những nụ tàn, thay vào những nụ mới. Nhưng rồi cũng sẽ cũ. Nghĩ thế nên chàng thanh niên chưa nói gì với Nghi. Chẳng nói. Không nói. Không bao giờ.

Người bạn đã bỏ đi. Chắc là với Phương.

Chàng thanh niên tới đứng ở trụ điện, đợi Nghi. Một tuần bốn chiều Nghi đi học thêm cours toán lý hóa. Lần nào cũng đi ngang đây. Chàng thanh niên chọn chiều thứ bảy mỗi tuần để gặp Nghi. Gặp, đi một đoạn, tàn thuốc mốc meo và cà phê hăng nồng. Người bạn trở về hùng hăng ho. Chàng thanh niên trở về kêu như muỗi. Đờn ca la hét đập phá. Bọn người nói một vài chuyện, cười đôi ba tiếng chẳng đâu vào đâu cả. Nhưng nếu bỏ đi chắc chịu không nổi. Bỏ không thấy Nghi một tuần chắc buồn chết được. Chắc không còn màu xanh. Đời vốn toàn màu xám ngoét.

Bóng dáng Nghi thấp thoáng đằng tiệm sách. Áo len tím. Quần ống rộng. Dép da. Tóc Nghi bay. Áo quần cũng bay phất phơ. Gió từ hướng biển thổi về.

Nghi cười. Hàm răng trắng đẽ. Nụ cười mát.

Chàng thanh niên rút tay vô túi áo len. Nghi ôm cặp da. Chàng thanh niên nói mình tới nhà Thủy tạ chơi. Có bé gặt đầu.

Đường đi có cỏ xanh mượt hai bên. Tới đầu cầu hai người rẽ về hướng trái. Có từng nhóm người ngồi câu cá rải rác quanh mép hồ. Mặt nước gợn sóng rờn, không có một cọng sen nào.

Nhà thủy tạ nằm giữa hồ, dẫn ra bằng chiếc cầu đúc.

Chàng thanh niên hút thuốc. Có bé nhai bắp rang. Hai người ngồi trên nền xi-măng của sân nhà. Căn nhà vắng.

Cô bé hỏi :

- Sao Nghi thường thấy chú buồn ?

Chàng thanh niên đáp :

- Là vì chú không vui.

- Sao chú không vui ?

- Là vì chú buồn.

- Không chịu đâu. Chú nói lắt léo quanh co.

- Gì đâu mà lắt léo. Không vui tức là chú buồn. Phải không ?

- Không.

- Sao không ?

- Không vui vì chú không thích vui. Nghi thấy đời chú đầu đàng đẽ buồn hoài. Tại chú không tra tìm vui. Đúng chưa ?

- Chưa.

- Đúng rồi chứ gì nữa mà chưa.

Hai người cùng cười.

Một lát, chàng thanh niên hỏi cô bé :

- Tại bạn có biết Nghi đi với chú không ?

- Không.

— Chú chắc chúng biết.

— Hỏi gì kỹ thế. Chú ngại à ?

— Ngại cho Nghi đó.

— Ngại sao chú ?

— Chú sợ bọn chúng đồn ầu. Hại cho Nghi. Nghi nghĩ sao ?

Cô bé cương quyết :

— Không sợ thằng Tây đen nào hết. Có gì đâu mà sợ phải không chú ?

Chàng thanh niên bật cười. Trông dáng cô bé hết sức dễ thương. Hiền và nhi nhảnh. Liều và đăm mê. Tiếng cô bé nói ngọt, gọn rõ. Bộ điệu cô bé trần trụi, thanh thoát.

Nhóm người đi câu cá tới một lúc một nhiều. Sóng làm nước vỗ lồm bồm vào chân cầu hẹp. Chàng thanh niên dẫn cô bé ra ngồi ở bãi cỏ xanh. Cô bé nói :

— Hình như mẹ biết Nghi đi chơi với chú bên đồi trà chủ nhật trước.

— Sao lại hình như ?

— Nghi đoán thôi. Nghi thấy mẹ bữa nay có vẻ khác.

— Thôi từ nay đừng đi nữa.

— Chú không thích à ?

Cô bé xụ mặt xuống, buồn. Chú không thích đi với Nghi à ? Cô bé hỏi làm chàng nao nao. Thích nhất thế giới. Chú thích dẫn bé vào chơi tận trong một khu rừng. Ở đó không có gì cả. Không có nghi ngờ và sự phân chia. Không có khổ đau và ràng buộc. Không có thú dữ và những người lòng dạ nhỏ nhen. Ở đó chỉ có chú với bé. Với suối hoa rừng. Với chim muông hoa lá. Chịu không ?

— Chú lăm thăm gì trong miệng đó ?

Chàng nói không. Cô bé vẫn buồn buồn. Chàng với tay gỡ ngọn cỏ khô dính trên vai áo cô bé. Cô bé nhìn đăm đăm. Chàng bắt gặp nỗi xao xuyến cả kiếp người thứ nhất. Cái nhìn mê muội. Cái nhìn giống hôm cô bé tới tần ngần gõ cửa căn phòng lúc chàng thanh niên đang cột chiếc bong bóng màu tím vào một cành mận cấm trong chậu sứ để giữa bàn. Chiếc bong bóng viết lớn tên cô bé: Thổ Bạch. Mặt cô bé hơi tái, e dè. Sự liều lĩnh khiến cô bé có vẻ gì man dại. Cô bé kêu lên: phòng chú gì hơi thuốc lá quá. Chàng thanh niên rời ghế ra đứng ngoài ban công. Một lát trở vào thấy cô bé đang loay hoay xếp lại đồng áo quần chàng vắt bừa bãi. Chàng thanh niên tơi phũ một tay. Cô bé hát nho nhỏ. *J'ai chanté des mots d'amour et de douleur.* Nhạc của Seress Rejso. Cô bé nhanh nhẹn. Chiếc hộp giấy nhỏ không đủ chứa hết đồng rác rến tàn thuốc giấy mà lúc cô bé cầm chổi gom quét vào tấm cạt tông. Cô bé vẫn hát. *Ils te diront que je t'aimais que ma vie. Sombre dimanche.*

— Tới giờ học chưa nhỉ ?

— Chưa đâu.

— Thôi ngồi chút nữa nghe chú.

Chưa đâu. Chưa đâu. Cô bé đã nghe theo. Cô bé đã tin lời phủ dụ. Chàng thanh niên xót xa. Chàng muốn tưới giòng suối tưới đẹp thanh khiết lên đời cô bé nhieu quanh đời thấy được nụ hoa xinh. Chàng muốn xếp lại trật tự của sự mất thăng bằng ở đám trẻ vừa lớn. Chàng muốn mắt nhìn cô bé bớt vẻ thê lương nghĩ rằng đời sống chỉ là những chiếc hồ hút sâu.

— Nè chú.

— Gì đó ?

— Nghi hỏi chú cái này nhé ?

— Hỏi đi

— Chú nói thật nghe ?

— Thật.

— Nghi thấy chú với cậu Châu qua nhà thờ hoài. Chú qua làm gì thế hở chú ?

— Đi lòng bông chơi mà.

— Đi lòng bông gì mà đi mãi.

— Buồn thì đi.

— Nghi nghe tụi bạn nói chú qua nhà chị Linh phải không ?

— Thỉnh thoảng.

— Chị Linh với chú là sao hả chú ?

— Quen.

— Quen sao chú ?

— Hỏi gì kỹ thế ?

— Không biết. Chú nói đi chú.

— Chị Linh quen cậu Châu. Cậu Châu dẫn chú sang. Bé hỏi gì thế ?

— Hỏi chơi cho vui.

— Sao không hỏi chuyện khác đi hỏi chuyện chị Linh ?

— Nghi nghe cậu Châu nói chị Linh bỏ với chú.

— Không có đâu. Thằng nói ầu.

— Có không chú ?

— Có gì ?

— Chị Linh với chú đó.

— Không. Nghi đừng tin.

— Nghi muốn đừng tin nhưng không được đó chú.

Chàng thanh niên cầm hòn đá ném chìm mắt tắm dưới đáy hồ. Cô bé ngồi ủ rũ. Chàng thanh niên bỏ tới căn nhà gần đấy hỏi xin cành hoa hương dương. Người đàn bà ngồi cười cạnh ô cửa mắc lồng xông cánh màn voan xanh mỏng. Con chó đứng chu mõm sủa ắc ắc cạnh trụ đá.

Chàng thanh niên trở ra đưa cô bé cành hoa. Cô bé ngắt đóa hoa bỏ ép vào tập vở 100 trang. Đóa hoa màu trắng tinh.

Chàng thanh niên ngồi xuống. Cô bé đưa cành chàng tờ giấy để lót. Chàng thanh niên mở túi áo móc ra gói thuốc. Cô bé giành hộp quẹt trên tay chàng thanh niên. Mùi diêm sinh cháy khét.

Cô bé nói :

- Chú nhớ chàng phi công không ?
- Chàng nào ?
- Anh chàng trong chuyện phim chú kể Nghi nghe nửa tháng trước đó.
- À. Nhớ.
- Năm nay chú bao nhiêu tuổi rồi nhỉ ?
- Hỏi gì thế ? Muốn làm thầy bói hả ?
- Không phải đâu. Đi. Chú nói đi chú.
- 24.
- So với chàng phi công đó chú nhỏ thua xa phải không ?
- Thua.
- Con cô bé tên Izabel mấy tuổi hả chú ?
- 13.

- Chú thấy Nghi có lớn hơn cô bé đó không ?
- Hơn là cái chắc.

Cô bé mỉm cười thích thú. Chàng thanh niên thoáng hiểu lời mờ. Cô bé dừng một lúc rồi nói :

- Chú thấy mối tình giữa chàng phi công với cô bé tên Izabel có gì đáng trách không ?

- Không. Thú vị là khác.
- Hoan hô chú.
- Gì hoan hô ?
- Chú muốn biết không ?
- Muốn.
- Thôi. Nghi không nói đâu. Không bao giờ Nghi nói đâu. Đề Nghi

đi học.

- Ờ, đi học đi.

Cô bé nheo mắt tinh nghịch hỏi :

- Sao chú không xúi cháu cúp cua ?

- Àu. Cúp cua mai tới ông thầy ông bắt quỳ chết.

Cô bé ôm cặp đứng lên. Chàng thanh niên đứng lên theo. Ngọn nắng cuối ngày sắp hết. Cô bé mặc chiếc áo lụa trắng. Hai cùm cổ đại không còn cái gì đè ép nữa, từ từ nhô đầu lên.

Tới đầu cầu, lúc gần chia tay, cô bé chợt nói với chàng thanh niên :

- Nghi muốn chú làm cho Nghi điều này nghe ?

- Điều gì ?

- Chú có chịu không cái đã ?

- Chịu. Có khó như lúc chàng phi công trèo lên nhà thờ gỡ lấy con

gà cho Izabel chú cũng chịu.

- Nhà thờ ở đây không có con gà. Nghi cũng không muốn con gà.

Nghi muốn khác cơ.

- Nghi muốn chú làm gì ?

Cô bé ngừng nói. Chàng thanh niên đứng lại thúc hỏi. Khi quay mặt bước lên thêm cầu sửa soạn đi về hướng chợ Cũ cô bé mới nói vọng lui :

- Nghi muốn chú đừng qua nhà chị Linh nữa.

Chàng thanh niên buồn bã thở dài. Cô bé vẫn đi, không hề biết những xáo trộn rối ren chàng vừa bắt gặp. Đã bắt gặp từ sau buổi ăn cháo đắng nhà chị Hoàng trở về với người bạn. Nghi ngại gì, chú biết hết. Lúc Nghi hỏi rằng chú có muốn chết như chàng phi công không, chú đã biết. Chú biết trước khi Nghi biết. Chú biết nhưng chú phải lờ. Tuy chú rất muốn nói. Tuy chú yêu thương Nghi. Không phải chú sợ tai tiếng. Không phải chú sợ cái chết như chàng phi công. Một người đã từng ngồi đợi cái chết tất cả mọi điều trừ một điều : chú sợ chú phải dẫm những bước chân tàn độc lên đời thánh thiện của Nghi. Chú muốn vùng đất bí ẩn thiêng liêng của Nghi đối với chú muôn đời kiếp sau vẫn còn là vùng đất thiêng liêng bí ẩn. Vì thế thoạt đầu chú đã đặt cho Nghi cái tên Thổ Bạch. Chú muốn Nghi mãi hoài trắng tinh như tờ giấy.

Chú muốn thế. Tuy điều này làm chú đau lòng.

Chú muốn thế. Tuy điều này khiến chú không vui. Chú đã biết hết. Biết Nghi. Biết rõ những nguồn cơn. Đôi khi chú muốn nói lắm. Nhưng chú cố dấu. Gắng dấu. Trái đất đang quay. Một địa danh mới đang chờ. Thành phố xanh biếc đồng bằng. Cao nguyên trùng điệp rừng cây. Ngày mai, biết đâu chú đã đặt chân trên các vùng miền khác lạ đó. Ngày mai, biết đâu chú đã có mặt trong chuyến xe 6 giờ sáng sớm mù sương bắt đầu lặn vào cuộc đường dài thăm thẳm. Ngày mai. Ngày mai... Biết đâu ?

Chàng thanh niên lầu bầu, xong quay gót lui về phố Mới. Đầu ngã tư Nghi vui vẻ theo chân đám người đi lễ. Tay Nghi ôm cặp, miệng nói cười hồn nhiên.

Năm nay Nghi gần 16 tuổi.

(Báo, 22. 03. 1972)

một ngày trong mọi ngày • quỳnh trâm

(Tiếp theo trang 6)

- Nghi học trường Nữ có biết thầy Trâm không, hình như anh về dạy thể dục thầy thì phải.

- Thầy Trâm dạy toán Nghi.

Thấy chưa, Nghi biết anh Liêm ngạc nhiên lắm mà. Ai mà ngờ anh lại trở thành thầy giáo của Nghi.

- Rứa anh là thầy Nghi ?

Nghi cúi mặt mân mê mười ngón tay phụng phịu :

- Chờ chi nữa.

Anh Liêm gõ gõ tay vào thành cửa - thói quen biểu lộ sự ngạc nhiên của anh - Thói quen mười năm rồi mà anh vẫn chưa quên rằng anh Liêm.

- A, học trò ăn nói vui thầy giáo giỏi nhỉ ?

- ...

Nghi quay lưng bỏ chạy, có tiếng anh Liêm đuổi theo : Nghi không ăn cơm rang cho anh xin lỗi mà. Nhưng mặc anh, mặc anh với quyển Chim Hót Trong Lồng của Nghi, mặc anh với bài truyện của Nghi, mặc anh với chức vị thầy giáo của anh.

Nghi nhớ tới hai bài toán thầy Trâm bốn mắt ra tuần trước giải chưa xong và hai giờ đầu của thầy giáo Liêm vào sáng mai.

Nguyên tác : VACANCES ROMAINES của IAN HUNTER
và WILLIAM WYLER • Bản viết văn : HOÀNG HẢI THỦY

Một cuộc săn đuổi diễn ra trên con đường xanh ánh trắng : chiếc Vespa chạy đầu, tiếp đó là chiếc Topolino của Vĩnh Xuân. Chàng nhiếp ảnh đã nhảy vội vào xe đuổi theo để chụp hình — những lô hình đặc biệt, độc đáo ngoài hy vọng của chàng : « Nàng công chúa lái Vespa... » — Để thâu được những tấm hình này dù sau đó có phải ngồi tù 30 ngày hay bị rút bằng lái xe cả năm Vĩnh Xuân cũng sẵn sàng chịu đựng. Và sau xe Vĩnh Xuân là xe ông cảnh sát. Ông này nhảy lên xe đạp đuổi theo, vừa gõ lưng đạp vừa thổi tu hít inh ỏi.

Anne cười vang. Chưa bao giờ nàng vui đến thế. Nàng đang sống trong cuộc phiêu lưu kỳ thú. Trong cuộc phiêu lưu này không những nàng chỉ được tự do mà thôi, nàng còn hoàn thành được ước muốn âm ỉ từ lâu. Nàng vẫn muốn được lái xe hai bánh chạy trong thành phố nhưng chính nàng, nàng cũng không nghĩ rằng có ngày nàng thực hiện ý muốn này. Vậy mà đêm nay nàng được chạy xe trong thành phố, xe nàng điều khiển không phải là một chiếc xe gắn máy thường, nó là một chiếc Vespa lả lướt có thể qua mặt được xe hơi.

Nhưng ở đời, lạc thú của người này thường là nỗi kinh hãi của người kia, Anne cười tươi nhưng Hoàng Giang méo mặt. Và những vị khách ngồi trên hàng ghế kê trên vỉa hè của quán Tre Scalini nhìn ra bồn nước Navona bỗng nhiên bị một phen hoảng hốt khi chiếc Vespa sừng sọc chạy tới lao thẳng vào chỗ họ ngồi.

Nhiều tiếng la hoảng vang lên cùng với tiếng bàn ghế đổ, ly tách rơi vỡ loảng xoảng. Nhưng chiếc Vespa ác ôn vẫn chưa ngừng, nó chạy vọt qua những hàng ghế và lọt vào con đường hẹp. Hẻm này dốc và xe trôi tuốt xuống một khu chợ nhỏ, những cây cột lều vải che nắng, những thùng đựng trái cây bị húc đổ ngổn ngang...

Sau cùng, chiếc Vespa cũng ngừng. Cảnh sát từ bốn phía ùn ùn chạy tới bắt kẻ phạm tội

Khuôn mặt tươi vui của Anne bây giờ trở thành ỉu sù. Hoàng Giang cũng lo âu, tất nhiên, nhưng chàng chấp nhận mọi hậu quả. Việc để cho An chạy xe Vespa trong phố đông có thể kể là một tiết mục ngoài chương trình nhưng chàng nghĩ cũng chẳng sao. Khi sự thể đáng tiếc đã xảy ra rồi, người ta nên dành hết tâm trí và tinh thần vào việc bàn găng, cứu vãn, oán trách nhau chỉ là thừa. Hơn nữa, cuộc đời làm báo đã luyện cho Hoàng Giang, cũng như cho tất cả những chàng phóng viên nhà nghề ở cõi đời này, thói quen chấp nhận thử thách và đối phó với những bất ngờ. Coi thể nói nghề làm báo là nghề nhiều bất ngờ nhất. Người phóng viên nhà báo cũng quen đối phó với cảnh sát. Với người làm báo, cảnh sát vừa là bạn mà cũng vừa là thù. Nếu không thể dàn xếp được, chàng vẫn có thể khai với cảnh sát rằng chàng đang dựng thử một đoạn phim quảng cáo cho hãng xe Vespa.

Trong ba người, Anne lại là người có vẻ thản nhiên và vô tư nhất. Nàng coi việc vừa xảy ra chỉ là một trò đùa vô hại. Cũng may mà không có ai bị thương hết. Chỉ có một số người kéo tới đòi bồi thường tổn thất hóa phẩm, đồ đạc. Gần một tiểu đội cảnh sát áp giải ba người trẻ tuổi nghịch dại về bót. Đi sau họ là một tiểu đội nạn nhân.

Càng đi về gần tới bót, Hoàng Giang càng thấy buồn. Chàng và Vĩnh Xuân sắp phải khai với cảnh sát nghề nghiệp làm báo của họ và nàng công chúa sẽ hiểu. Thông minh như nàng, nàng sẽ hiểu ngay không cần hỏi kỹ hai anh chàng nhà báo này đưa nàng đi chơi với mục đích gì ? Chàng không buồn lắm vì như thế này là việc thực hiện phóng sự phải ngừng, chàng chỉ cảm thấy buồn phiền vì nàng công chúa sẽ có dịp chạm trán với sự thực phũ phàng của cuộc đời, nàng sẽ thấy nàng bị lợi dụng bởi hai gã bất lương.

chương mười ba

Ông Cò bệ vệ ngồi sau bàn giấy, ông dơ tay lên sửa lại cặp kiếng trắng và hăm hăm quát lên một tiếng : « Im lặng tất cả .. ». Người Ý là giống người nói nhiều nhất thế giới, nói nhiều ngang với người Tàu, nhưng trước sự phẫn nộ của một viên chức cảnh sát cao cấp, họ lập tức nín lặng.

Ông Cò nhìn ba người trẻ tuổi phạm tội làm rối loạn trật tự công cộng vừa bị bắt về đứng hàng ngang trước bàn ông. Ba mươi năm hành nghề cảnh

sát cho ông có đủ kinh nghiệm để chỉ nhìn thoáng qua đã biết ngay kẻ nào là đầu đảng. Ông hất hàm hỏi Hoàng Giang :

— Tên chú là gì ?

— Tôi là Hoàng Giang.

— Chú làm nghề gì ?

Chàng trả lời như một nhà ngoại giao chân chính trả lời đó mà vẫn như không trả lời gì cả :

— Tôi làm một cái nghề rất gần gũi với quý ông cảnh sát và rất hữu ích cho ngành cảnh sát.

Ông còn không muốn để cho thiên hạ thấy rằng mình là kẻ chậm hiểu hoặc ngu ngốc. Không có lý chàng thanh niên nói một câu dài như thế về nghề nghiệp của y mà ông lại không đoán ra. Ông nhìn quanh cử tọa. Rõ ràng là tất cả mọi người có mặt trong phòng này kể cả những vị cảnh sát vừa áp giải ba kẻ phạm tội về đây cũng không đoán được nghề nghiệp của chàng thanh niên. Ông Cò bèn đưa tay lên vuốt bộ ria mép và nở nụ cười ra cái điều hiểu biết. Rồi cũng ba mươi năm kinh nghiệm trong nghề giúp cho ông tìm ra một lối thoát tuyệt diệu : muốn biết nghề nghiệp của một người không có gì hay và đơn giản cho bằng hỏi giấy chứng minh. Ông bèn vờ vờ hai ngón tay vào nhau :

— Có gì chứng minh không ?

Chàng phóng viên móc ví lấy ra tấm thẻ ký giả đưa cho ông Cò. Chàng hy vọng nàng công chúa không nhìn thấy hàng chữ Thẻ Báo Chí với Liên Châu Thông Tấn Xã in bằng chữ nổi bật trên thẻ, nhưng Anne đứng sát bên cạnh chàng, nàng cũng tò mò muốn biết thực sự chàng làm nghề gì. Không cần cố gắng nhìn, nàng cũng thấy hàng chữ Thẻ Báo Chí nhưng nàng không dám cất tiếng hỏi chàng về vụ này. Đây là lần đầu tiên nàng đứng trong một quận cảnh sát nhất là nàng thấy nàng đã gây phiền nhiễu nhiều cho Hoàng Giang. Nàng cũng đang lo âu : không biết nàng có nên nói với những ông cảnh sát này nàng là Công Chúa hay không ? Và nếu nói ra, tất chuyến đi chơi tự do thần tiên đầy lạc thú này của nàng không phải chấm dứt nhưng Hoàng Giang sẽ nghĩ gì về chuyện nói dối nàng là nữ sinh trốn trường đi chơi ?

Hoàng Giang cảm thấy Anne đang bối rối, chàng quay lại nhìn nàng và nở nụ cười trấn an. Đồng thời, bàn tay chàng nắm lấy bàn tay nàng. Bàn tay chàng thấy bàn tay nàng run run như một con chim.

Ông Cò mở thẻ ra coi, ông gật gù như chứng tỏ với mọi người rằng ông đã đoán đúng về nghề nghiệp của chàng này. Ông gập tấm thẻ lại trao trả Hoàng Giang rồi hai bàn tay đặt trên bàn, ông nghiêm khắc bắt đầu hỏi tội :

— Các người vừa đánh cướp ngân hàng nào ra mà chạy xe dữ dội vậy ? May mà chưa xảy ra tai nạn chết người nhưng nếu đụng chết người, các người tính sao ?

Hoàng Giang cố gắng suy nghĩ thật nhanh để bịa ra một chuyện nào đó để nói cho qua, bởi vì không lẽ chàng không nói gì chống chế hết. Nếu cảnh sát hỏi mà không trả lời, chàng sẽ làm cho người hỏi chàng nghĩ rằng chàng bất cần, chàng khiêu khích : « Như vậy đó. Muốn phạt thì cứ phạt. Đến phạt là cùng chứ gì ? » C c vị cảnh sát chân chính rất ghét những kẻ nào khiêu khích họ như thế. Cảnh sát chấp nhận nói dối — 1 000 kẻ phạm tội bị bắt về quận cảnh sát, bất cứ tội lớn, tội nhỏ, thì có tới 1.001 kẻ nói dối, bày đặt để chạy tội — nhưng cảnh sát không chấp nhận kẻ phạm tội im lặng hoặc tỏ vẻ không sợ, bất cần chối tội.

Nhưng trí tưởng tượng của chàng phóng viên tuy nhiều lúc tỏ ra rất phong phú, ngay lúc này nằm ỉ, bất động. Chàng không nghĩ ra được một chuyện gì, dù là chuyện thật vô lý, để nói.

— Thưa ông Cò...

Chàng ấp úng và miệng cười cầu tài.

— Ông Cò... cái gì ?

Ông Cò nghiêm khắc hỏi chàng.

— Ông Cò cho phép tôi nói...

— Thì anh nói đi. Còn chờ gì nữa ?

— Thưa ông Cò... tôi với cô đây chạy xe Vespa.

Ông Cò ngắt lời :

— Anh với cô đây chạy xe Vespa ầu, đụng lung tung mọi người, may mà chưa chết ai. Chuyện ấy tôi biết rồi, khỏi cần anh phải kể lại, anh chỉ cần nói cho tôi biết tại sao anh với cô đây lại làm chuyện ấy. Nói ngay nếu không, tôi cho lệnh tổng giam cả hai người ngay bây giờ.

Hoàng Giang vội vã :

— Thưa ông Cò. Chúng tôi chạy xe vội vì chúng tôi có một việc rất cần phải làm.

— Việc gì ?

Một tia sáng lóe lên trong óc Hoàng Giang. Chàng nắm vội lấy nó với hy vọng nếu nó không cứu được chàng và Anne khỏi rắc rối, chắc chắn nó cũng không làm cho tội trạng của chàng và nàng nặng hơn :

— Thưa ông Cò... Tôi nói ra chuyện này hơi kỳ...

Chàng cố gắng đóng kịch ngược ngùng, trong khi đó bàn tay chàng nắm bàn tay Anne chặt hơn, như để báo trước cho nàng biết nàng đừng ngạc nhiên :

— Tôi chắc ông Cò thông cảm chúng tôi... Cô đây là vợ chưa cưới của tôi. Thưa ông Cò... nói là vợ chưa cưới không đúng. Phải nói là vợ sắp cưới mới đúng. Chúng tôi chạy vội ra nhà ga để kịp lên chuyến tốp hành về Milan. Đám cưới của chúng tôi được dự định cử hành sáng mai ở nhà thờ Milan. Thân nhân của chúng tôi chờ sẵn ở đó nếu chúng tôi không về kịp thì lời thôi, rắc rối to. Ông già của vợ tôi rất khó tính, bà già của vợ tôi lại yêu sách quá nhiều. Hơi một chút trái ý là làm to chuyện...

(Còn nữa)

tuổi ngọc

và bạn ngọc

- PHƯƠNG CHI (Sàigòn).— Đây là 7 câu « vọng cổ » thuộc loại « Đố vui đề... hỏi » của cháu : 1) Phải vậy đó. 2) Quán đó bán hàng theo kiểu con chuẩn chuẩn. 3) Còn, cháu ghé tòa soạn chú sẽ biếu. 4) Có nghĩa một kỷ niệm về tình bạn. 5) Tại vì những người đã quá lớn vẫn thương tiếc tuổi vừa lớn đã mất của mình. 6) Tại vì chuyện ấy viết dở nên cháu đọc xong mới không hiểu gì. 7) Những câu hỏi của cháu để ợt, đâu phải là những câu « quay thí sinh ».
- TRẦN HOÀN TẮT (Tuy Hòa).— Cám ơn sự khích lệ chân tình chân tình của anh. Về vụ bọn « văn nghệ Givral », anh khỏi mất công « muốn về Sàigòn, tay cầm lựu đạn mở chốt ». Phí sức. Họ sắp chết rồi.
- DIỄM Ý (Gò Công).— Cháu yên tâm, chú sẽ viết một truyện thật đặc sắc. Không về cái chết nào cả. Mà về nhiều cái sống. Trước hết, cho sự sống hồn nhiên của cháu và bạn bè.
- VŨ HẠ (Vĩnh Long).— Chuyện bài vở, chủ bút và thơ ký, tòa soạn lo. Riêng chú, chú chỉ lo T. N. khỏi bị chết đề đọc thư ngọt của cháu. Cho chú hỏi thăm Quân Khanh và chúc năm học tới sẽ học ở Văn Khoa Sài Gòn.
- NGUYỄN HIỀN (Huế).— Rất tiếc tuần trước ra Huế đã không được

gặp cháu nên đành tiếc chiếc nón bài thơ cháu có nhĩa tặng Ngọc thân ái. Thôi, đề lần sau vậy.

- THU PHƯƠNG (Chương Thiện).— Chừng hai tuần nữa, báo số 53 sẽ trả về. Cháu viết thư, gửi đủ tem bảo đảm cho 1 số báo 100 trang, ghi địa chỉ và tên thật cho anh Thống, anh ấy sẽ gửi tặng cháu số 53.

- HÙNG (người cháu xa xôi).— Chẳng có gì ngăn cách cả đâu mà phải « bạo phổi ». Hãy viết đều đều cho T.N.

- BUI THY THU HÀ (?).— Cám ơn lời chúc lên chức của em.

- LAM YÊN (Giản Phố).— Hãy đóng góp đi, còn chờ gì nữa ?

- NGUYỄN NGỌC TRÂN (Đà Nẵng) Trường hợp Phi, bạn em, rất nên nâng đỡ. Đề anh hỏi xem bài ấy tòa soạn đề ở mô. Vì anh đi Huế mới về và quý vị ở tòa soạn kể thi Luật, người thi Văn Khoa đều vắng mặt ở tòa soạn. Hay em cho cái quảng cáo về quán bán bánh cuốn của « thần đồng » Toán học Phi đi, anh sẽ đăng ở T.N.

- SÂM (Sàigòn).— Cứ đậu đi, sẽ gửi tặng em một gói đậu đỏ bột lọc.

- TRẦN ĐAN THUY (Vũng Tàu).— Được lắm chứ. Nhưng lấy bút hiệu làm gì ? Thỉnh thoảng nhớ viết thư cho chú nhé !

- Ý NHI (Sàigòn).— Bao giờ em mới hồi cư về Qui Nhơn? Có lẽ phải tổng kết mục PVNDTN vì sợ đăng lâu lắm mới hết. Nhưng tổng kết vội lại sợ bạn ngọc « nổi giận ». Số này, Ngọc thân ái bắt đầu làm việc, em hài lòng chưa ?

- HÀ VŨ GIAO ĐÀI (Đà Nẵng).— Chúng tôi đã thấy T54. Nhưng tại sao phải « nắc nghẹn ngào » ? Chúng ta sống với tình thương, bằng tình thương. Nay tình thương yêu của chúng ta bị hủy diệt thì chúng ta phải đi chiến đấu bảo vệ. Chỉ bảo vệ tình thương yêu đã đủ để chúng ta chấp nhận chiến đấu. Quê hương này đâu riêng của ông X, ông Y hay chế độ của ông ta. Quê hương này của chúng ta. Bạn hiểu ý tôi chứ ? Xin phép bạn được trả lời thay TKT vắng mặt.

- LÊ THU (Hội An).— Yên tâm, T.N. sẽ khuyến khích cháu. Nhưng lần sau đừng xưng « con » nữa nhé !

- ÁO VÀNG (Đà Nẵng).— Rất cảm động đọc thư em. Mong được đọc nhiều thư như thế.

- TƯỜNG ANH (Đất Thủ).— Chú đoán chữ ký của cháu đó. Đáng tên cháu không? Đừng có giận vì hiểu lầm. Trường con gái đông lắm, vậy phải viết một trường « kiểu mẫu » để ai cũng biết đó là trường con gái. Chẳng hạn ở Saigon hay miền Nam, hai trường T.V. và G.L. (hoặc thêm L.V.D.) là... « kiểu mẫu ». Ở miền Trung trường Đổng Khánh. Ở cao nguyên, trường Bùi Thị Xuân... Như thế đâu phải các tác giả ấy « ghét » học trò con gái trường tư.

- THỊNH YÊU (?).— Đang đọc, sẽ có ý kiến sau. T.N. thích khám phá

những tài năng mới. Vậy đừng lo ngại gì cả.

- BABILAC (KBC 4025).— Chưa có già đâu. Cư làm thơ « vừa lớn » gửi về đi.

TÔ THỊ PHƯƠNG DUNG (Phú Nhuận).— Thế bố cháu là ông Tô gì đây? Cháu phải nhắc sơ sơ chú mới nhớ là bố cháu với chú quen nhau chứ bộ. Cháu sẽ nhận được 2 số báo ấy một ngày rất gần.

- NGUYỄN TÂM PHƯƠNG (Đà Lạt) Chú rất tiếc không thể đăng bài của cháu vào mục NXCB. Bài ấy cháu tố ông Hiệu trưởng kỹ quá. Chú nghĩ như thế này : Làm con không được phàn xét cha mẹ, làm học trò không được kết án thầy cô. Điều này sẽ làm cháu phiền chú, nhất là trong lúc lòng cháu đang chứa nhiều ả ức. Nếu quả thật ông Hiệu trưởng có những hành động cháu kể, chú cũng buồn cho ông ta. Nhưng cháu ạ, thời loạn, đôi khi, ta phải chấp nhận những nghịch cảnh. Lớn lên, cháu sẽ thấy chú nói đúng. Thương cháu nhiều.

- HUỖNH ANH (Huế).— Đã lưu ý nhà phát hành gửi báo ra Huế và tăng thêm ở Đà Nẵng. Về lời yêu cầu thứ hai, không thể thực hiện được vì có thể bị hiểu nhầm và báo sẽ bị tịch thu, chủ nhiệm bị truy tố ra Tòa.

- HOÀI THẢO (Biên Hòa) — Nếu như chú có phải nhập ngũ, T.N. vẫn tiếp tục xuất bản. Điều cháu lo ngại, phần nào đúng. Chú sợ ĐTL, TKT khó lòng xoay sở tài chánh cho T.N. đứng vững. Họ chỉ có thể lo bài vở. Làm báo có nhiều yếu tố... diên cái đầu. Hy vọng chú được hoãn hoặc động viên tại chỗ.

● HỒNG SON (Sàigòn).— Rất cảm động nhận lời khen về số 53 của cháu. Thắc mắc của cháu được giải đáp: Những hiệu sách lớn thường muợn màng công việc trả báo và thanh toán tiền. Do đó, nhà phát hành đã không muốn giao báo cho họ.

● DINA (Sàigòn).— Thi xong, mời lên 38 Phạm Ngũ Lão (lầu I) « quang lâm ». Muốn cho « Lược khảo văn học » của Nguyễn Văn Trung đọc dễ như Tuổi Ngọc thì hãy tưởng tượng Nguyễn Văn Trung là Đinh Tiến Luyện chẳng hạn. Như thế không hỗn đâu. Có lợi cho Nguyễn Văn Trung đó.

● NGUYỄN THỊ BÍCH HOA (Sàigòn) Đừng có lo con bò trắng răng, T.N. sẽ sống hết đời... chủ nhiệm của nó, cháu ạ!

● ĐẶNG BÍCH THỦY (261 Trương Minh Ký, Gia Định).— Anh em TN gồm có 4 người là DA, ĐTL, TKT và PĐT (không kể quản lý ĐXC xuất ngoại chưa về). TN in mượn ở nhà in 38 Phạm Ngũ Lão và thường rất ít khi được hân hạnh tiếp đọc giả. Bởi vì tòa soạn đặt trên một kho sách báo cũ của nhà in. Những người làm có tức giận, có lẽ, là các cô thợ đóng gáp sách báo. Họ cũng chẳng hiểu biết gì về TN ngoài việc gáp báo. Có tức giận và ghét TN vì chuyện đó thì TN cũng đành xin lỗi cô, dù chả có gì để phải xin lỗi. Số 49 còn vài cuốn. Sẽ để dành biếu cô 1 cuốn. Cô có thể viết thư cho anh Phạm Đình Thống kèm tem đủ gửi bảo đảm. PĐT sẽ gửi báo biếu cô. Chào chờ... hết nỗi giận.

● ĐÀO NGUYỄN PHƯƠNG (Gia Định).— Kỳ lô cháu có khuynh hướng

« tiệm giảm » thế là một điều mừng hay một điều buồn nhỉ? Cõi bộ trời Gia Định mưa dữ, không chừng cháu ốm to. Trục rệp là mộng bắt đầu từ một hình ảnh nào đó, nhưng cũng có thể tác giả chẳng cần bắt đầu từ thực tế nào cả. Cháu có tin không? Chú muốn đời cứ « mộng thôi ».

● THANH HẰNG (Sàigòn).— Không có tí gì « điên rồ » trong công việc ấy cả. Anh tiếc không có thể giúp gì được Hằng. Vui lên, thi cử tới nơi rồi mà còn đợi nghe... thầy bói nữa thì hỏng cả.

● NGUYỄN THỊ GIÁNG UYÊN (Nha Trang).— Tên em hay như thế thì cần gì phải chọn thêm bút hiệu nữa. Đang đọc bài của em. Hãy bắt đầu bằng những đơn sơ nhất, anh tin em sẽ thành công.

● NGỌC SƯƠNG (Huế).— Anh thấy cái « mũi tên » ở cuối trang giấy mà mở ra chỉ thấy hai tờ giấy trắng mờ đôi. Lầm lẫn gì hay chưa viết tiếp Sương?

● HỒ ĐẮC TRÍ (Đà Nẵng): Xem điều kiện mua và giá tiền có đăng trên trang bài sau, mặt trong, số đệ I chu niên.

● TRẦN TUẤN (Phan Rang): Rất tiếc việc bán báo dài hạn bị ngưng vì tòa soạn thiếu người. Vả lại, gửi báo đến nơi sợ mất thời gian tính. Cảm ơn lời chúc của ông.

● TRẦN THỊ THANH HƯƠNG (Vĩnh Điện): Thành thật xin lỗi việc đáng tiếc đó. Chắc tại do tính lơ đãng như con nhà kiến vàng đã ghi trong đệ I chu niên. Sẽ gửi « đèn » Hương hai số báo bị « giam » đó. Thân mến.

● NGUYỄN ĐÌNH HUY (Phan Thiết): Rất cảm động khi đọc thư Huy. Không

ghi địa chỉ rõ thì làm sao biên thư riêng cho Huy. Về Phan Thiết không làm thơ được à? Cứ viết như Huy nói. Mong thư. Mến. (P.Đ.T.)

● HUỖNH ANH (Huế).— Đâu phải căn cứ theo nét mặt mà đoán quyết tính tình người ta. Nhất là việc chọn bài cũng chẳng liên quan gì tới « nét mặt » buồn hay vui cả. Cháu hãy đọc kỹ lại bài tâm sự của TKT.

● NGUYỄN THỊ CÁNH (Nha Trang) Đồng ý. Đường ta ta cứ đi. Đây là một lời hứa « sắt đá » nhất. Em đã vờ lòng chưa?

● MINH TÙNG (Sàigòn).— Cháu biên thư về cho ông Nguyễn Đình Vượng đề hỏi mua quyền Áo Tiều Thư. Sách có chữ ký của Duyên Anh.

● VŨ KỶ LINH (Nha Trang).— Vì tình trạng « Thiết Quân Luật » nên Tuổi Ngọc cũng vất vả, mờ mờ hời hợt kê lăm mới ra được đến Nha Trang như cháu thấy.

● LÊ THỊ THỌ (Nha Trang).— Cháu hỏi nhiều quá làm sao chú trả lời hết ở đây được. Cháu chịu khó tìm quyền « Nhà văn Duyên Anh, Mộng và Thực » do Huỳnh Phan Anh viết, Vàng Sơn xuất bản. Cháu sẽ được biết đầy đủ những gì cháu muốn biết về chú.

● NGUYỄN VĂN HÙNG (Phong Dinh) Tên cúng cơm là Vũ Mộng Long, bút hiệu Duyên Anh. Hầu hết đều là tưởng tượng. Hai cuốn ấy khác biệt nhau hoàn toàn. Không còn dính dáng gì tới báo ấy nữa. Cháu đã hết thắc mắc chưa?

● THANH (Chợ Lớn).— Tuổi Ngọc lên 2, bước vững rồi. Nếu nó không muốn bị ngã té vỡ đầu. Nên cháu cứ yên chí. Sẽ có một số báo kỷ niệm

đệ Nhị chu niên với những tâm sự rí rả mùi mẫn hơn nữa. Cháu chờ đi.

● HOÀNG THỊ (Bình Dương).— Em không chịu ký tên ngày xưa làm sao anh biết được, Tuy nhiên, thư em như người rất quen thuộc. Như thế, đã là quá đủ để mình nhận ra nhau rồi, phải không?

● HOA HỌ PHẠM (Thị Trấn Sương Mù) — Rất tiếc ngày ấy đã không gặp cháu. Hẹn lại Giáng sinh năm nay vậy. Nếu trong đời chú còn có được một ngày 24-12 Đúng rồi, chả lớn hơn bao nhiêu. Chú 26 tuổi. Chú cũng chả muốn làm « người lớn » đâu cháu ơi.

● NGUYỄN XUA (Chợ Lớn).— Sẵn sàng một cuốn Huyền Xưa cho em. Chờ hoài mà chả thấy tới ăm về. Lâu quá nó hơn đây.

● LÊ THÚY HẠNH (Đà Nẵng).— Chẳng sao cả. Nếu thấy không ổn thì gọi lại. Anh em tòa soạn sẵn sàng... Xướng chức choạc lên chức tùy theo sự vui buồn của bạn ngọc.

tuổi ngọc

In tại nhà in
NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG
38, Phạm Ngũ Lão — Sàigòn
giá bán

Một số 60đ.
Ba tháng 720đ.
Một năm 2880đ.

TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI
270, Đê Thám — Sàigòn

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

thơ

Nguyễn Hiền, Trương Vi, Quỳnh Trâm, Trầm Thị Dế Thương, Hoa Me Đất, Trần Thiên Thanh, Ty Thỏ Đẻ, Nguyễn Hạc Hoang, Thu Dung Tôn Nữ, Vũ Ly, Nguyễn Thương Hoài, Tạ Văn Sĩ, Nguyễn Hồng Giang, Phạm Khánh Vũ, Mai Diên, Tiểu Hương, Thảng Giêng, Mai Dã Thảo, Mộng Từ Khuya, Châu Uyên, Thy Hoài Nhân, Từ Biệt Ca, Đinh Mai, Trần Trí Thụy Vi, Nguyễn Ngoan, Bùi Thị Thu Hà, Tiêu Dao, Dương Ngọc Quốc Hùng, Phan Lan Oanh, Đặng Đoàn Thương Huế, Vũ Mai Ngủ, Phạm Khánh Vũ, Kiều Giang Lịch, Trầm Thụy Du, Vũ Thụy Thi, Bến Cỏ Loan Thanh, Lê Ngọc Di Nhân, D.Ễm Ý, Kim Thoa, Thụy Hà Linh Ngọc, Vũ Hoàng Hoa, Đoàn Thụy, Đinh Trường Hân, Tuấn Bắc, Nhật Du, Nguyễn Linh, Nguyễn Hoài, Trần Ngọc Hùng, Mát Màu Đen, Đoàn Truyền, Lâm Vĩnh Minh, Phạm Đình Nguyên, Hoàng Tùng, Lãng Thanh, Hoàng Văn Thanh, Lương Công Phụng Anh, Nguyễn Hiền, Minh Tùng, Nguyễn Ngọc Vân, Nguyễn Ngọc Nghĩa, Nguyễn Hoài Thanh, Biền Nhớ, Hoàng Đăng Trinh, Quang Hộ, Nguyễn Hiền, Vũ Đan Huyền, Hoa Bằng Lãng, Thiên Kim, Nguyễn Văn Mai, T. Hằng, Diệp Thị Phan Rang, Hạc Trắng, Nhã Hoài, Lãng Thanh, Phi Thừa, Tạ Văn Sĩ, Nguyễn Hoài Mỹ, Hoài Thảo, Sầu Đông, Chim Di, Anh Việt Thi, Mưa Hà Nội, Ý Du, Nguyễn Nữ Đàm Quỳnh, Bùi Thị Thu Hà, Nguyễn Sơn Hương, Phan Kiều, Trang Hồng Thủy, Lam Du, Phạm Hữu Quang, Nguyệt Cầm, Huyền Mơ, N.T.T.T, Hà Bằng Tâm, Nguyễn Tịnh Yên, Thùy Mai, Thùy Nhi, Lê Trường Kha, Thơ Ngây, Trước Trữ, Mát Tím Đà Lạt, Minh Thương, Hồ Tà Dòn, Phạm Trần Minh, Diên Châu, Phạm Hoàng Sơn, Lê Trường Thụy, Nguyễn Thụy Huyền Di, Babilac, Thiên Thu, Bạch Văn Minh, Phạm Nguyễn, Nguyễn Thị Chiêu Thu, Ban Sơ.

văn

Vương Nguyễn, Hoàng Ái Hậu, Phan Minh Tuyết Giảng, Phương Trang Nắng Hạ, Thy Phy, Vũ My Thiên, Trần Văn Cường, Nguyễn Thị Lệ, Lưu Lan, Trầm Thị Dế Thương, Trần Thị Thụy Vi, Hoàng Lâm Viên, Thoại Ly Phụng Thu, Ngọc Khánh, Sơn Trang, Mã Quế Mậu, T.H. Thơ Thơ, Th. Loan, Nguyễn Tường Khuyên, Quỳnh Trâm, Phạm Mát Nâu, Pivoine, Nhôm, Hoàng Uyên Thương Hồng, Lê Thị Đoàn Hồng, Đông Giao, Quỳah Trâm, Nguyễn Thị Hạnh, Lê Thanh Nam, Vũ Nguyễn Thanh Trang, Vi Nghi, Nguyễn Anh, Trần Ái Vũ, Miên Miên, Trầm Thị Dế Thương, Thương Thương, Nguyễn Thị Quê Hương, Trường An, Vy Thuyền Quỳnh Phương, Sao Hồng, Việt Thu Tịnh, Trần Thúy Diễm Siach, Đàm Mè, Hạnh, Bích Ngọc Huế, Thái Tuyết, Nguyễn Hoàng Thực, Thiên Kim, Trần Nguyễn Khang Anh, Mai Chiêu, Võ Quỳnh Thanh, Tiểu Nghi, Nguyễn Thủy, Thiên Thu, Nguyễn Thị Chiêu Thu, Đông Xám, Tịnh Yên, Lệ Thu, Thanh Tuy Táoai, Oanh Vũ, Trước Trữ, Thạch Ngọc Thắng, Trần Đan Thụy, Trương Vũ Thu Vân, Nguyễn Ngọc Thùy, Thiên Di, Khánh Tường, Hồ Lệ Hương, Linh Dạ Uyên, Hoàng Minh, Nguyễn Thị Hoàng Ngọc, Hoài Miên, Miên Di, Lãng Thanh,